

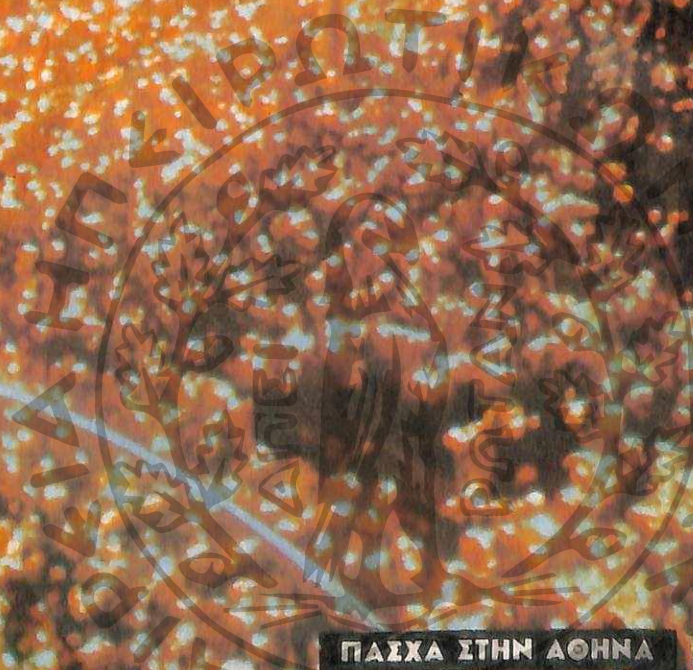
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

EIKONEΣ

ΔΡ. 285 7 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1961 ΔΡ. 5

76

ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΑΣΧΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

«Η ΕΘΝΙΚΗ»

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΕΤΕΙ 1891

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 6, ΤΗΛ. 30-691

ΔΙΕΝΕΡΓΟΥΝΤΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΕΙΣ

ΠΥΡΟΣ

ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

ΖΩΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΚΑΙ

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ-ΑΣΤΙΚΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ & ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ

ΦΕΡΜΟΥΑΡ; ὅλοι ἐνδυσμῶνται τό ZAMA
ΓΙΟΡΤΕΣ; ὅλους τοὺς θυμᾶται τό ZAMA

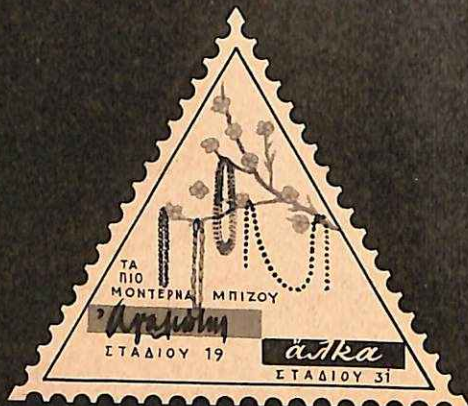
ZAMA

τό φερμουάρ τῆς τεχνικῆς τελειότητος

ΔΙΑΦ. ΜΑΡΤΙΝΟΥΤΣΙ 24.742

Η Συλλογή της Έφης

Το σιγαρέττο πολυτελείας
ΑΛΕΚΤΟΡ
σας προσφέρει την εύκαι-
ρία μιας εξαιρετικά έπιτυ-
χημένης αλλαγής, γιατί
είναι το σιγαρέττο του
έκλεκτου γούστου.

ΑΑ τό λένε υαί είναι!

"ΑΛΕΚΤΟΡ"

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΚΑΛΤΣΕΣ

Έγγυησις
ποιότητας

ΓΑΝΤΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
ΕΞΩΡΡΟΥΧΑ

ΜΑΓΙΩ

ΑΝΔΡΙΚΕΣ
& ΠΑΙΔΙΚΕΣ
ΚΑΛΤΣΕΣ

Η ΚΛΩΣΤΗ NYLON MOUSSE HELANCA

Κατασκευάζεται αποκλειστικῶς ἐν Ἑλλάδι παρὰ τῶν Ἑργοστασίων ὁμοῦ συμφωνίας μὲ τὸν οἶκον

HEBERLEIN & Co A. G. WATTWIL (SUISSE)

© = Σῆμα κατατεθέν

Ὁ Οἶκος Heberlein & Co A. G. Wattwil (Suisse) ἐπιτρέπει τὴν χρησιμοποίησιν τῆς κατατεθειμένης μάρκας τῶν HELANCA μόνον διὰ τὰ εἰδικὰ νήματα (FILES FRISÉS) καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν κατασκευαζόμενα εἴδη, τῶν ὁποίων αἱ μέθοδοι κατασκευῆς εἶναι σύμφωνα μὲ τὰς προδιαγραφὰς τοῦ ἀνωτέρου οἴκου καὶ τῶν ὁποίων οἱ κανονισμοὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ποιότητα ὑπόκεινται εἰς τὸν ἑλεγχον αὐτοῦ.

Helanca
NYLON Mousse®

"ΑΛΕΚΤΩΡ,"

Καλό Πάσχα!

ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

Τώρα!

Μπορείς ν'απολαύσης τή μπύρα σου
καὶ σὲ μπουκάλι ΕΝΟΣ ποτηριού

Συχνά θέλεις νά απολαύσης ἓνα ποτήρι μπύρα. Τό στερεῖσαι ὅμως γιατί δὲν θέλεις νά πληρώσης 2 ποτήρια πού περιέχει τό μεγάλο μπουκάλι γιά νά πιῇς μόνο ἓνα ποτήρι. Ἡ καινούργια μπύρα ΜΑΜΟΣ σοῦ προσφέρεται τώρα καὶ σὲ μικρό μπουκάλι τοῦ ἐνός ποτηριοῦ, γιά τήν ἀπόλαυσι καὶ τό συμφέρον σου.

ΜΑΜΟΣ
ΥΠΕΡΟΧΗ ΜΠΥΡΑ ΠΑΤΡΩΝ

Μιά καταπληκτική
παρατήρηση:

Πολλά Χρόνια
μελαχειρίζομουν
μιά ἀκατάλληλη πούδρα

Ἡ δοκιμή μιάς καινούργιας
πούδρας με κατέκτησε.

Πολλές γυναίκες μεταχειρίζονται ἀκατάλληλη πούδρα καὶ δὲν ξέρουν ὡς πὶο σημεῖο ἡ ἀπόχρωση πού τοὺς πηγαίνει παίξει ρόλο, ὥστε νά γίνονται πὶο χαριτωμένες, πὶο γοητευτικές. Τό χρώμα πού σὰς πηγαίνει θρίσκειται ἀσφαλῶς στὶς λεπτές ἀποχρώσεις τῆς πούδρας Tokalon, πού ἔχουν βρεθῇ χάρις στὸ χρωμοσκόπιο. Δοκιμάστε καὶ σεῖς.
Ἡ πούδρα Tokalon εἶναι ἀεροποιημένη, θαυμάσια ἀρωματισμένη καὶ δὲν δά φαίνεστε πουδραρισμένη. Κραταῖ θαυμάσια καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νά πουδράρεστε συχνά.

Tokalon
ΠΟΥΔΡΑ

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ, ἡ καὶ
ἔξοχὴν γιορτὴ τῆς Ὁρθο-
δοξίας καὶ τῆς Ἑλλάδος,
διατηρεῖ πάντα μιὰν ἀπα-
ράμιλλή γραφικότητα καὶ
μιὰ θαυμάσια ἀνοιξιάνι-
κη συγκίνησι. Στὸ ἐξώ-
φυλλο: Ἀνάστασι στὸν Ἀ-
γιο Παντελεήμονα Ἀγα-
νῶν. Φωτογραφία τοῦ κ.
Γακ. Σταυροπόδη

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ

— Κατάστασις Ὁχήματος

Κάθε ὁχήμας πρὶν ἐκκινήσῃ μετ' τὸ ὀχήμα του, πρέπει νὰ βεβαιώσῃ ὅτι τοῦτο μπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ ἀσφαλῶς. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐλέγξῃ ὀρισμένα βασικὰ ἐξαρτήματα τοῦ αὐτοκινήτου του, πού ἔχουν σχέση μετ' τὴν ἀσφάλειά τῆς κινήσεώς του.

Τὰ ἐξαρτήματα αὐτὰ εἶναι:

Τὸ φρένο, τὰ φώτα γενικά, τὰ σήματα κατευθύνσεως, τὰ λάμπες, οἱ καθίσματα, οἱ καθιστήρες καὶ τὸ παρμπρίζ καὶ τὸ σύστημα ἀερίπνοιας.

Μὴ ξεχνᾷτε, ὅν τρόπον ὅν, αὐτὰ ὅσα λείπει ἢ εἶναι ἐλαττωματικά. Κινδυνεύει ἡ ζωὴ σας, καθὼς καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἄλλων.

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡΙΘ. 285 ΔΡΑΧ. 5

ΕΤΟΣ ΣΤ' 7 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1961

Ἑκδόσις: ΕΛΚΗΝ Ἑλένη Γ. Βλάχου—Η. Γ. Ἡλιδόπουλος
Διευθυνσις: Κων. Κ. Ψύχας (Μονῆς Πετράκη 8, Ἀθῆναι)
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Κ. Ζαγοριανίτης (*Ἀλδου Μανουτίου 18 Ἀθῆναι)

Γραφεῖα:

Συντάξεως, Σωκράτους 57, Ἀθῆναι, Τηλεφ. 527-081

Ἑκδόσεως, Βουλιαγμένης 352, Ἀθῆναι, Τηλεφ. 971-685

Συνδρομαί:

Ἑσωτερικοῦ, ἐξ ἑμῶν δρχ. 130. Ἑτησίᾳ δρχ. 260.

Ἐξωτερικοῦ, ἐξ ἑμῶν δολλάρ. 7. Ἑτησίᾳ δολλάρ. 14.

Ἀεροπορικὴ ἀποστολὴ κατόπιν συνεννοήσεως—Διαφημίσεις κατὰ συμφωνίαν. Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ἀρθρῶν καὶ εἰκόνων τοῦ περιοδικοῦ χωρὶς τὴν ἀδεία τῶν συγγραφέων καὶ τῶν ἐκδοτῶν—Χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται—Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις. ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΘΗΝΑΙ.

ἙΛΚΗΝ® ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Ε.Π.Ε. (Κεφ. Καταβεβλημένον Δρ. 400.000)

Οἱ ἀναγνώστες
μας
γράφουν

Τὸ μοτέλ Μεσολογγίου

Λάδομε καὶ δημοσιεύομε τὴν κατωτέρω ἐπιστολή:

Εἰς τὸ ὑπὸ τὴν ὑμετέραν Διεύθυνσιν, εὐφύμως ἀπὸ τὸν πανελλήνιον γνωστὴν, ἐκδόσιν, εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 279 τῆς 24 2) 1961 τεύχος αὐτῆς καὶ εἰς τὴν ἔσω στήλῃ τῆς σελ. 60 τοῦτου, τὴν ἐπιγραφομένην «Ἡ Ζωὴ μας», παρατίθεται δημοσίευμα, ὑπὸ τὸν διακριτικὸν τίτλον «ΤΑ ΜΗ-ΟΤΕΛ», ὑπογράφομενον ὑπὸ τοῦ συνεργάτου ἡ τῆς συνεργάτιδος σας «INDEX» εἰς τὸ ὅποιον, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἀναγινώσκει τις καὶ τὰ ἑξῆς, δι' ἀστερίσκου σημειούμενα:

«Τὶς προάλλες, γνωστὸς βιομήχανος, ὑψηλὸς πάτρων τῆς στήλης αὐτῆς, μετέβλεπε — καὶ φεῦ, δικαιότατα νὰ τὸ πρᾶτῃ — νὰ φέρῃ στὴν δημοσιότητα (ὄχι, θέλω, γιὰ ἀντεκδίκησι, ἀλλὰ γιὰ παραδειγματισμὸν) τὰ ἑξῆς, πού συνέθεσαν μιὰν ὠραίαν ἐσπέραν εἰς τὸ μοτέλ Μεσολογγίου...».

Τὸ ἐπ' ἐμοί, ἀξ. κ. Διευθυντά, φεῦ, οὔτε βιομήχανος εἰμαι οὔτε καὶ ὑψηλὸς πάτρων τῆς ὡς ἄνω στήλης, ὥστε νὰ δικαιούμαι — πορὰ πᾶσαν ἴσως ἀντίρρῃσιν τῆς ἡ τοῦ INDEX — εἰς τὴν διατύπωσιν συναφὸς κειμένου. Ἡ ἐπιβὴ ὅμως συμβαίνει ν' ἀσκῶ, μεταξὺ ἄλλων ἰδιοκτητῶν καὶ μὴ τουριστικῶν κατασκευῶν — τὰς ὁποίας δὲν μνημονεύω ἐνταῦθα διὰ νὰ μὴ ὑποτεθῇ ὅτι ἀποβλέπω εἰς ἀβάσανον διαφημίσεων — κατὰ παροχώρησιν τοῦ Ε.Ο.Τ., τὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ τοῦ ἐρρημένου «μοτέλ» Μεσολογγίου (διὰ τὴν ἀκριβείαν δὲν πρόκειται περὶ τοιοῦτου, ἀλλὰ περὶ ὁδοῦ σταθμοῦ δυνάμεως ἐξ ὁρίων δωματίων) καὶ ἐπειδὴ τὸ ἐν λόγω δημοσίευμα, προδήλως, καθ' ὃ μὲν μέρος περιορίζεται εἰς ἐπὶ τῶν ἄσων συνέθεσιν περιγραφὴν, σπουδαίως, εἰ μὴ ἀνεπαρκῶς, ζημιοὶ τὴν φήμην τοῦ εἰς ὃ ἀναφέρεται «μοτέλ», χάριν τῆς ὁποίας εἰς πλείστας ὁσας ὑποδολομαὶ θύσας, καὶ εἰς ἀνάκρισιν παρὰ τῶν προϊτομένων ἀρχῶν τοῦ Τουρισμοῦ δύναται νὰ μετέβῃ, καθ' ὃ δὲ μέρος ἀσχολεῖται περὶ τῆς ἀποστολῆς τῶν «Οἴκων Ξενίας» καὶ τῶν ὑψηλῶν καθή-

κόντων τῶν ὑπηρετούντων τὴν λειτουργίαν αὐτῶν, ἐμμέσως οὐχ' ἦτον ὁμῶς σαφὲς ἀγεῖ εἰς ἀμφισβήτησιν τῶν παρ' ἐμοῦ — ὡς καὶ παντὸς ὑπηρετούντος ὁμοίας τῆς ὡς ἄνω κατασκευῆς — ἀξιουμένων προσόντων, περὶ τῆς ἐν ὄλῳ ὑπάρξεως τῶν ὁποίων ἀμειψεῖς μάρτυρες ἔστωσαν ἡ παρὰ τοῖς «Οἴκοι Ξενίας» ἐπὶ 10ετηρίδας ὁλοκλήρους διακονίᾳ μου καὶ ἡ πρὸς με καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις μου ἐκδηλουμένη ἐκτίμησις τοῦ τε ἡμεδαποῦ καὶ ἀλλοδαποῦ τουριστικοῦ κοινού, ἐπειδὴ, λέγω ἀξ. κ. Διευθυντά, συμβαίνει ταῦτα, θὰ μοῦ ἀναγνωρίσῃτε, ἐλπίζω, ἐν ὅψει καὶ μόνον τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς κατανοήσεως στοιχειοθετουμένης ἀρετῆς — δηλονότι ἀσκέτως ὅλως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ περὶ τύπου νόμου — τὸ τε δίκαιον καὶ τὸ δικαίωμα ν' ἀπαντήσω ἐπίσης δημοσίᾳ, ἀπὸ τῶν σπλῶν τῆς ἐγκρίτου ἐκδόσεώς σας, εἰς τὸ περὶ ὃ ὁ λόγος, «κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ὑψηλοῦ πάτρωνος τῆς εἰρημένης στήλης» γενόμενον, δημοσίευμα.

Ὡς ταπεινός, λοιπόν, διάκονος καὶ θερῶν πολλῶν ὁμοῦ «Οἴκων Ξενίας» ἀπαντῶν, προέχουσιν θεωρῶ, πρὸς ἀρσιν πάσης παρεξηγήσεως, τὴν διευκρίνισιν ὅτι ἐὰν ὅσα συνέθεσαν κατὰ μιαν ὠραίαν ἐσπέραν εἰς τὸ «μοτέλ» Μεσολογγίου (ὠραίαν θεαίως ὡς ἐκ τῆς εἰς αὐτὸ παραμονῆς) ἀναφέρονται ἀποκλειστικῶς εἰς ἐν καὶ μόνον θέμα, τὸ τοῦ χρόνου τῆς λειτουργίας ἐν αὐτῷ τοῦ καλοριφέρ καὶ οὐχὶ εἰς ἄλλο τι οἷον ἔχον μετ' τὴν ὑπόδοχὴν εἰς αὐτό, τὰς ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ ἐπιδαμνικευθείσας περιποιήσεις, τὰς λοιπὰς ἀνέσεις καὶ τὴν εὐρύθειαν ἐν γένει λειτουργίας του, ἥτις, ἐκτὸς περιόδου συνεισφοράς, συγκεχωρημένως θὰ ἦδυνοντο καὶ νὰ μειωνεῖτο πῶς. Ὑπὸ τὴν ἐπιταγὴν ταύτην ὁμῶς νομίζω, ὅτι, ὁ ὑπὸ ἀνωμυίας καλυπτόμενος βιομήχανος — ὅστις καὶ τὸν μοναδικὸν ἴσως πελάτην τοῦ «μοτέλ» ἐξπροσώπει κατὰ τὴν ὠραίαν ἐκείνην ἐσπέραν —, δὲν ἔχει δικαίον ἢ τουλάχιστον παρουσιάζεται ἀδικαιολογητῶς αὐστηρότερος ἢ ὅσον θὰ ἐπέτρεπεν ἡ περὶ τῶν ἰδίων, ἐν τῷ ἴδιῳ αὐτοῦ οἴκῳ, ἐπιμέλεια καὶ συνέ-

Πεῖρα
πολλῶν ἐτῶν
συγκέντρωσε
στὰ Φαρμακεῖα
Μαρινοπούλου
ὅσα ἡ ἐπιστήμη καὶ
ἡ αἰσθητικὴ ἔδωσαν στὴν
ὕπηρεσίᾳ τῆς ὁμορφιάς σας...

Ἡ πὶο μοντέρνα, ἡ πὶο μεγάλη
συλλογὴ καλλυντικῶν.....

Κορσέδες, στὸν πὶο τέλειο συνδυασμὸ
ἐπιστημονικῆς ἀκρίβειας καὶ γούστου,
καθὼς καὶ οἱ περίφημοι Σουηδοὶ κορ-
σέδες Grace (R)

(R) = Σῆμα κατατεθὲν

Τέλεια κρύσταλλα, μοντέρνοι
σκελετοί!
Ἡ σωστὴ ἐκλογὴ τῶν γυαλιῶν
τονίζει τὴν προσωπικότητά.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΩΝΙΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ
Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΝΑΡΗ 20 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ

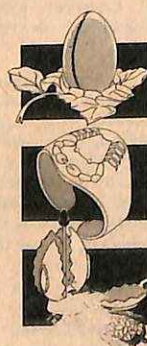
Καλὸ Πάσχα!

Τὸ **ROL** σᾶς στέλνει τίς χαρούμενες εὐχές του καὶ ὅπως σὲ κάθε μεγάλη γιορτὴ, ἔτσι καὶ τώρα, μὲ τὸ **καινούργιο Πασχαλιάτικο κουτί** του σᾶς προσφέρει:

Γιὰ τὰ παιδιά σας: ἑξοχα Πασχαλινὰ αὐγά-πάνω σὲ λουλουδένια βάσι-μὲ ποικιλόχρωμες ἀνάγλυφες παραστάσεις.

Γιὰ σᾶς: μιά σειρά ἀπὸ χαριτωμένα κοσμήματα.

Γιὰ τὸ σπίτι σας: Ἕνα πρακτικὸ πρωτότυπο μικρὸ σερίβις γιὰ ξηροὺς καρπούς.

ROL *μέ* **07**

ΡΟΥΧΑ ΧΙΟΝΑΤΑ — ΧΕΡΙΑ ΒΕΛΟΥΔΙΝΑ

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

TAXYΔΡΟΜΕΙΟ

σις! Ὁμολογεῖται ἐν τῷ δημοσιεύματι ὅτι τὸ καλοριφέρ ἐτέθη εἰς λειτουργίαν — διὰ νὰ θερμανθῇ ἰσως μόνον αὐτός — ἀπὸ τῆς 6.00 μ.μ. συνεχῶς ἐπὶ 3.30 ὥρας. Διέκοψεν ἐπὶ μίαν ὥραν τὴν 9.30 μ.μ. διὰ νὰ ἐπαναλειτούργησιν τὴν 10.30 μ.μ. συνεχῶς ἐπὶ 2.30 ὥρας μέχρι τῆς 1.00 π.μ. καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀπὸ τῆς 7.00 π.μ. Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, δὲν πιστεύω ὅτι ὁ ἴδιος, ἔστω καὶ βιομήχανος, ἐν τῷ ἴδιῳ αὐτοῦ οἴκῳ, διατηρεῖ ἐν λειτουργίᾳ τὸ καλοριφέρ ἐπὶ 24 συνεχεῖς ὥρας! Κἀν δ' ὑποτεθῇ ὅτι τοῦτο πράττει ὁ ἴδιος — κατ' ἐπιταγὴν ἰσως εἰδικωτέρων λόγων — ὅμως οὐδεὶς ἄλλος τὸ πράττει, εἰς οὐδένα «Οἶκον Ξενίας» λαμβάνει χώραν, οὐδὲ καν... εἰς τὰ νοσοκομεία!

Περαιτέρω, τὰ ὑπὸ τῆς ἡ τοῦ συνεργάτου σας **INDEX**, περὶ τῆς ἀποστολῆς τῶν «Οἴκων Ξενίας» καὶ τῶν εὐθυνομένων διὰ τὴν λειτουργίαν των ὑποστηριζόμενα, ὅτι δηλ. «οἱ μὲν εἶναι προθῆκες, οἱ δὲ φρουροὶ καὶ πρέσβεις ὑποχρεούμενοι ν' ἀγρυπνοῦν μὲ τὸ δῶλον παρὰ πάδας καὶ νὰ προσφέρουν ἀδιαφόρως πρὸς τὰ ἔξοδα τῆς λειτουργίας τῶν πρώτων κλπ.» ἐκτιμῶνται θεοαίως κατ' ἀξίαν, ἀφίστανται ὅμως τῆς πραγματικότητος καὶ δι' τῆς τε εἰς τὴν χώραν μας καὶ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ὑφισταμένης.

Βασικῶς θὰ ἐδικαιοῦτο τις νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦλάχιστον τοῦ ὁσίου Σαμψὼν τοῦ Ξενοδόχου, οἱ «Οἶκοι Ξενίας» ἔπαυσαν νὰ εἶναι φιλανθρωπικὰ κατὰστάματα, καὶ εὐτυχῶς διότι αὐτό, ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει, οὐδὲν θὰ ἱκανοποιεῖ τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον. Μακρὰν τοῦ ν' ἀποδέλουν οὗτοι εἰς κερδοσκοπίαν — διότι τοῦτο ὡς ἐκ τῆς ὕψους αὐτῶν καὶ τῶν πραγμάτων ἀποκλείεται — ἀποτελοῦν ἐν τοσοῦτῳ ἐπιχειρήσεις, αἰτινες, εἰ μὴ τι ἄλλο, δέον ἀπαραίτητως ν' ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς συνήθειας τῆς λειτουργίας των δαπάνας ὅχι ἀπλῶς διότι δὲν νοεῖται προσφορά ἀνεῦ ἀνταλλάγματος, ἀλλὰ διότι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, αὕτη, παρὰ πᾶσαν τοῦ πνεύματος τὴν προθυμίαν, εἰς τὸ ἀσθενὲς τῆς σαρκὸς προσκρούουσα ἐν δυνάμει ἢ ἐν μέρει ἐμπαδίζεται καὶ ὁ σκοπὸς ματαιοῦται.

Καὶ ἐν τούτοις ἡμεῖς, οἵτινες τὸν θῆλον ὅλον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν «Οἴκων Ξενίας» ἠναλώσαμεν, ἡμεῖς οἱ ἐπαγγελματίαι ξενοδόχοι, οἵτινες, κατὰ τὴν προσφύζον ἐκφρασίαν τοῦ προέδρου τοῦ Ἐπιμελητηρίου μας, ἐκάμνομεν τουρισμὸν πρὶν ἢ ἡ λέξις ἐφευρεθῇ, οὕτω, ὡς ὁ ἡ **INDEX** περιγράφει καὶ ἀξιοῖ τὴν ἀποστολὴν μας, ἀντιλαμβανόμεθα καὶ ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ ταύτην ἐπιτελοῦμεν μετὰ πλείστης ἀφιλοκερδείας, μὴ κτιβόμενοι κόπων, δαπανῶν καὶ θυσιῶν. Πρέσβεις ἑαυτοῦς θεωροῦμεν ἐν τῇ χώρᾳ μας καὶ ἀγρυπνοὶ φρουροὶ ἱστάμεθα ἑτοιμοὶ ἀνὰ πᾶσαν τοῦ 24ώρου στιγμήν, πᾶσαν καὶ ἰδιοτροπίαν ἐπὶ δυνάμει νὰ ἱκανοποιήσωμεν. Καὶ τὸ ἔχομεν ἀποδείξει. Ἐάν δὲ συμβαῖν ἔνιοτε — ἐν πολλοῖς ἢ ἐν τισὶ — ν' ἀποτυχῶμεν, διὰ τοῦτο δὲν πταίμεν ἡμεῖς, ἀλλὰ τὸ ἐπίσημον κράτος, τὸ ὅποιον, ἀδιάφορον περὶ τοῦ τι ἐν προκειμένῳ λέγει, ὅχι μόνον δὲν συνεπικουρεῖ τὴν τοιαύτην περὶ τῆς ἐλεημένης ἀποστολῆς ἐκφραζομένην ἀντιλήψιν, ἀλλὰ καὶ πεισιμόνως εἰς πᾶσαν ταύτην ἐκδύλων ἀντιδρᾷ καὶ διὰ πράξεων θετικῶν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Ξενοδοχίας εἰς τὴν χώραν περιορίζει. Τὸ ἐπίσημον κράτος, ἐπὶ τούτῳ κατηγοροῦντες, δὲν ὑπαινισσόμεθα καὶ πάρρηθεν τὸν Ε.Ο.Τ. καὶ τὸν ἀξιότιμον ἐπὶ τῆς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Τουρισμοῦ ὑπουργόν, τῶν ὁποίων αἱ συναφεῖς διοθέσεις καὶ αἱ προσπάθειαι ἀξίαι πάσης ἐξάρσεως τυγχάνουν, ἀλλὰ τὸ σύστημα τὸ ὅποιον, ἀποκλείον τὸν σуйтνισμὸν τῆς ἀσκήσεως τῶν ἐπὶ μέρους ἀρμοδιοτήτων, καὶ τὰς μὲν καὶ τὰς δὲ ἀνεπανορθώτως ζημιοὶ καὶ τὴν ἀσκήσιν ἐδολιοφθορᾶς ἐπιτρέπει! Οἱ ἀρμόδιοι ἐπὶ τοῦ τουρισμοῦ εισηγοῦνται, φέρ' εἰπεῖν, μειώσιν τοῦ ξενοδοχικοῦ κόστους, τὴν ἀρνοῦνται ὅμως οἱ ἄλλοι. Ὑποδεικνύουν τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναπροσαρμογῆς τῶν ἀπὸ τοῦ 1955

"ΑΛΕΚΤΩΡ"

Οἱ καλύτερες κάλτσες τοῦ κόσμου!

Κάλτσες μὲ ραφὴ

Berkshire

Κάλτσες χωρὶς ραφὴ

BAB-O
ΤΟ ΠΡΩΤΟ

Αὐτόμαλο
ΚΑΘΑΡΙΣΤΙΚΟ

τὸ ὁποῖον σὲ 7 δευτερόλεπτα

χωρὶς τρίψιμο

καθαρίζει ἐνῶ τὸ κοιτάζετε

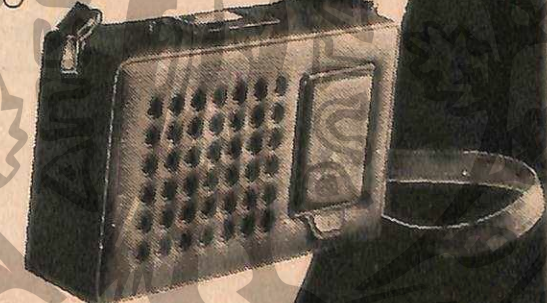
ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΟΣ ΔΙΑ ΜΑΓΕΙΑΣ

Κάνει σὰν καινούργια

δοχεῖα, χύτρες, νεροχύτες, μπάνια, πορσελάνες καὶ χίλια ἄλλα πράγματα.

SIEMENS RADIO
ΜΟΝΟ ΚΑΛΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

ΤΡΑΝΖΙΣΤΟΡ Τ2
Ἴσχυρὸ — μουσικὸ — κομψό.
Ἐγγυημένο προϊόν τῆς **SIEMENS**

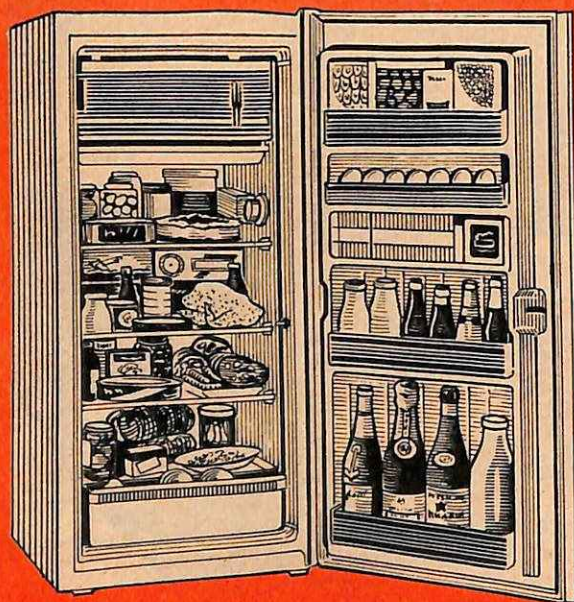
SIEMENS — Πανεπιστημίου 14
ΧΟΝΔΡ. ΠΩΛΗΣΙΣ — Χαλκοκονδύλη 39

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΨΥΓΕΙΑ

LEONARD

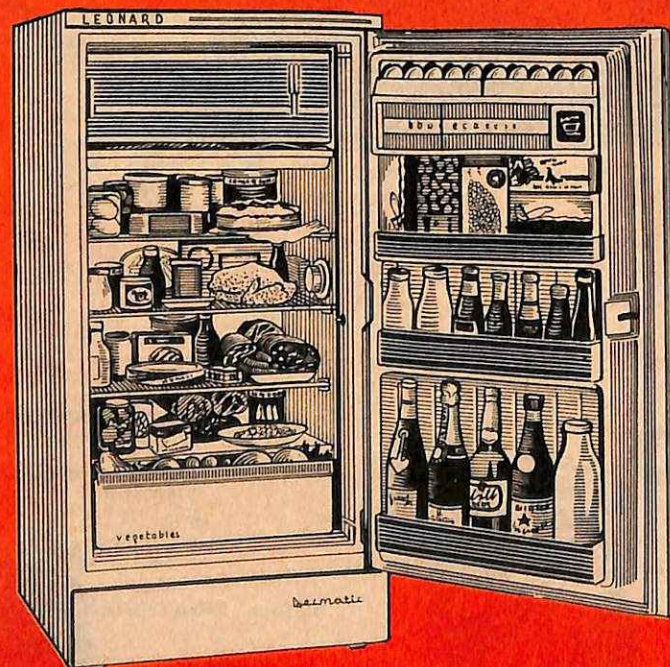
ΑΜΕΡΙΚΗΣ

"ΜΙΝΟΣ"

80 ετών πείρα

- Μεγάλος ψυκτικός δάλαμος
- Πλήρης εκμετάλλευσις εσωτερικού χώρου
- Αυτόματος απόψυξις
- Ράφια συρόμενα

Διάφοροι τύποι
από 7-12 κυβ. πόδια

ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ

18
μηνιαίες δόσεις

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΟΙ **B. & K. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ Α.Ε.** ΤΗΛ. 26.747 - 32.010

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

ισχυουσών διατιμήσεων, ταύτην όμως την άρνείται το ύπουργιον Συντονισμού. Υποστηρίζουν ότι ήτοιολογημένως ή Ξενοδοχειακή Τάξις αϊτείται την εφαρμογήν διαμηχανικού τιμολογίου δια το αναλισκόμενον εις τα Ξενοδοχεία ήλεκτρικόν ρεύμα και ύδωρ, εις τούτο όμως προβάλλει... veto το ύπουργιον Βιομηχανίας. Εισηγοῦνται την χορήγησιν εις τα Ξενοδοχεία δια διατακτικής άδασμολογίου καυσίμου ύλης, τούτο όμως άποκρούεται υπό το ύπουργιον Οικονομικών. Συνιστοῦν την δανειοδότησιν των Ξενοδοχειακῶν επιχειρήσεων επί μειωμένω έπιτοκίω, ως άλλαχού συμβαίνει, επί τῷ τέλει τοῦ έκσυγχρονισμού των κ.λ.π., τούτο όμως υπό της Νομισματικής Έπιτροπῆς άπορρίπτεται. Έπιμένουν εις την διατήρησιν τοῦ νενομοθετημένου άρριζίου έργασίας των Ξενοδοχοπαλλήλων, ο κ. Διμήτρης όμως άλλα φρονεί και άλλα πράττει κ.ο.κ. Υπό ττοιούτας συνθήκας όμως ή ύπαρξις παραπόνων από μέρους τοῦ τουριστικοῦ κοινού δέν θ' άπετέλει παράδοξον σύμπτωμα, εάν δέ παρά τούτα, παραπονα δέν άκούονται, τούτο όφείλεται άποκλειστικῶς και μόνον εις την έβελουσίαν των Έλλήνων έπαγγελματιῶν Ξενοδόχων, οτινες, μέτοχοι της ύψηλης άποστολῆς των, δέν διατάζουν χάριν αὔτης και τῶν άρτιον των τέκνων των νά διαθέτουν.

Τά θέματα αὐτά νομίζω ότι θά έπρεπε νά άπασχολήσουν τὸν ή την INDEX και πάντας τοὺς επί τοῦ τουριστικοῦ θέματος ειδικούς συνεργάτας τοῦ τύπου, διότι ή επί μέρους κριτική, ή μη χωρούσα πέραν της έπιφανείας —άσφαλως δια πάντας—, ένῶ πολλοὺς άδικαί, οὐδεμίαν προσφέρει συμβολήν εις την μεγάλην ύπόθεσιν τοῦ τουρισμοῦ, εις την προαγωγήν της οποίας δικαίως ττοιούτη υπό της κυβερνήσεως διδεται προτεραιότης.

Με την έκφρασιν της θαθείας έκτιμήσεώς μου πρὸς ύμᾶς και την έκδοσιν σας, της οποίας εἶμαι ελκρικῆς θισώτης.

ΣΠΥΡΟΣ ΤΡΕΜΟΥΝΤΑΝΗΣ

Τουριστικός Έπιχειρηματίας

Η έτέρα πλευρά

Αντιθέτως, ο άναγνώστης μας κ. Δ. Χατζηγιάννου τονίζει: Στο τεύχος άριθ. 279 των «Ελκόνων» περιγράφεται ή άκαταστασία πού επικρατεί σέ μερικά από τα νέα «Μοτέλ», τα όποια, έκ της αιτίας αὔτης, λέγει ο γράφων, ότι θά έπρεπε νά άνομαζώνται «Μή Ότέλ».

Δέν έχει διόλου άδικο ή στήλη, τοῦ περιοδικού. Φαίνεται μάλιστα ότι δέν γνωρίζει, τι πέραν της άκαταστασίας περί την θέρμανσιν συμβαίνει σέ μερικά από αὐτά τα «Μοτέλ» και σέ μερικά από τα νέα Ξενοδοχεία πού χτιστηκαν από την Κέρκυρα ως την πρωτεύουσα και από αὔτην εις την άλλην άκρη της χώρας πρὸς τα τουρκικά σύνορα.

Και διερωτάται κανείς: Έπιτρέπεται αὐτοί οι ξεωνίς νά παρουσιάζουν ελλείψεις στοιχειώδεις και άσυγχώρητους;

Σ την θέρμανσιν, στο ζεστό νερό, στο σερβίρισμα.

Διότι δέν είναι μόνον ή θέρμανσις πού λείπει συχνά. Το ζεστό νερό, κατά ίδιαν μου αντίληψιν σέ τρία έξ αὐτῶν και σέ πλείστες άλλες περιπτώσεις πού περιήλθον εις γνώσιν μου, έκμισθι το πρῶτο σέ καταστροφάκια. Το δικτυον τοῦ ζεστοῦ νεροῦ δέν έλειτουργεί, όχι άπασ, άλλα συχνά, διότι «ο καυστήρας είχε θλάση».

Εις άλλας περιπτώσεις, (έχω πρόσφατον περίπτωσιν ύπ' όψιν μου την Καθαρά Δευτέρα), εις ένα Ξενοδοχείον τοῦ Κορινθιακοῦ, έκτήθη τίμημα κατὰ 40% ύψηλότερον τοῦ καθωρισμένου.

Αὐτά δέν παρέλπειν νά τα καταγγείλω εις τὸν Ε.Ο.Τ. και έλασα γνώσιν και τῶν μέτρων τοῦ Ε.Ο.Τ.

Έγινε ένα έγγραφον πρὸς την τοπικήν άστυνομικήν άρχήν αὔτι νά λάθῃ μέτρα. Αλλά πρὸς Θεοῦ. Τι μέτρα θά λάθῃ ο φτωχός ένομοτάχης; Τά μέτρα πρέπει νά ληφθοῦν από έδῶ. Πρακτικά, σκληρά και άποτελεσματικά.

ΔΗΜ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΟΥ — Θήρας 122

Τ/1

ΚΑΤΙ
ΤΟ ΕΝΤΕΛΩΣ
ΝΕΟ

10 έγγυήσεις

και σταθερά-ένιαία τιμή
σέ ολόκληρη την Έλλάδα
σας προσφέρουν
τά ύποκάμισα
τελείας έφαρμογῆς
άρίστης ποιότητος
από τις πιό φίνες
ποπλίνες Σάνφοράτζντ

ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Λιόν® Δρχ. 115

Λιόν® Δρχ. 160

Λιόν® Δρχ. 180

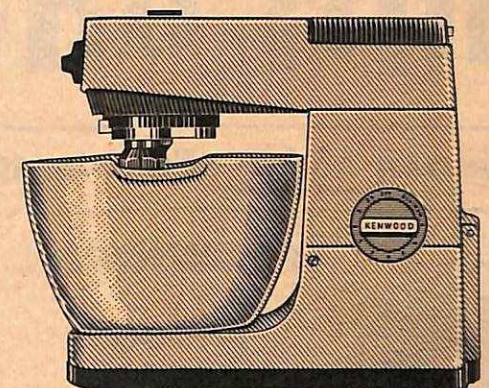
ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ: ΑΦΟΙ ΤΣΑΟΥΣΗ Α.Ε.

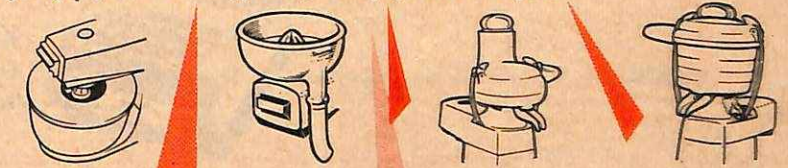
® - ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

Kenwood
MIXER-ΑΝΑΜΙΚΤΗΡ ΤΡΟΦΩΝ

"Ένας υπάκουος υπηρέτης
της νοικοκυράς.

Έκτελεί τέλεια και γρήγορα κάθε δουλειά, πού
θα τοῦ αναθέσετε. Με μία σειρά εξαρτημάτων, κό-
θει κιμά, φτιάχνει μαγιονέζα, χτυπάει αυγά, κα-
θαρίζει πατάτες, κόβει τοίπς, αλέθει καφέ, έτοιμά-
ζει ζύμη και κάνει χίλιες ακόμη δουλειές...

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ KENWOOD ΣΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

Για πρώτη φορά
στην Έλλάδα...

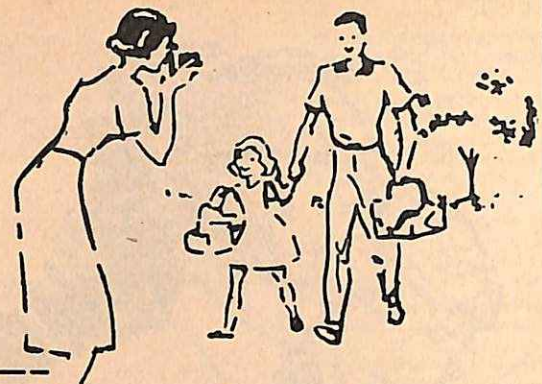

Έφαρμόζεται ή μέθοδος της
πλήρους έξυπηρετήσεως - κατά το
Ευρωπαϊκόν αίστημα - σέ ότι άφορά
το Άνδρικό, Γυναικείο, παιδικό πλεκτό.

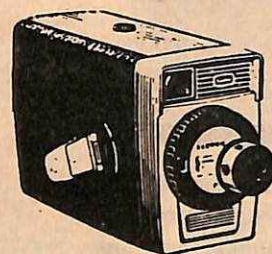
u Carnaval de Nice

ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

Σινεμά στο Σπίτι σας

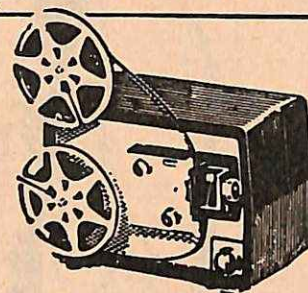
Εύκολη λήψις - Εύκολη προβολή χάρις στην **KODAK**

BROWNIE 8

Movie
CAMERA f/2.7

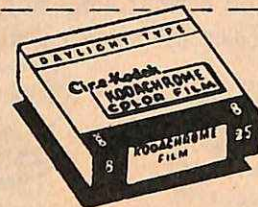
Τό φθηνότερο μηχανήμα λήψης στην ιστορία της KODAK

BROWNIE 8

Movie
PROJECTOR

Προβολή εις μεγάλο μέγεθος σε πολύ χαμηλή τιμή.

KODACHROME 8 m m Φίλμ
Για χρωματιστές θαυμάσιες ταινίες

— γκρέκα —

Πωλούνται εις τὰ Καταστήματα φωτογραφικών ειδών.

Τὸ "Παλέτ," λούζει καὶ μακιγιάρει τὰ μαλλιά...

...δίδει στὶς ἄσπρες τρίχες τὸ φυσικὸ τους χρώμα.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ — ΝΙΚΗΣ 9 — ΤΗΛΕΦ. 25.739

Ο SCHWARZKOPF Όμορφαίνει τὰ μαλλιά!

ΞΕΝΙΑ

Ξενοδοχειακαὶ μονάδες λειτουργοῦσαι δι' αὐτεπιστασίας τῆς εἰδικῆς ὑπηρεσίας τοῦ **ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ.**

ΙΩΑΝΝΙΝΑ: Ξενοδοχεῖον Α' τάξεως — Τηλέφ. 80-87
ΑΡΤΑ: Μοτέλ Β' τάξεως — Τηλέφ. 4-13
ΑΧΕΛΩΟΣ: Ὀδικὸς σταθμὸς Β' τάξεως — Τηλέφ. Ἀγρίνιον, Κοινότης Στράτου.
ΛΑΡΙΣΑ: Μοτέλ Α' τάξεως — Τηλέφ. 70-02
ΦΛΩΡΙΝΑ: Ξενοδοχεῖον Β' τάξεως — Τηλέφ. 1-45
ΤΣΑΓΚΑΡΑΔΑ: Ξενοδοχεῖον Β' τάξεως — Τηλέφ. Κοινότης Τσαγκαράδας (ἀπὸ 1.4.61)
ΑΚΡΟΝΑΥΠΛΙΑ: Ξενοδοχεῖον Β' τάξεως — Τηλέφ. 2-05 (ἀπὸ 1.6.61)

ΠΡΟΤΥΠΟΣ — ΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΗ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΣ

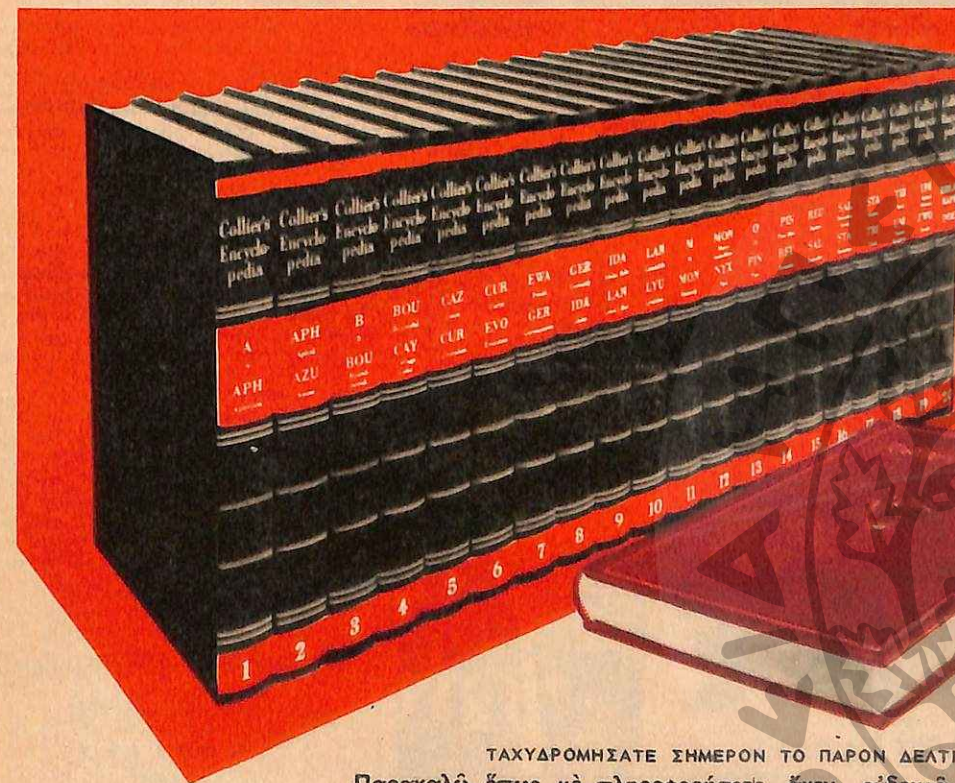
Κρατήσεις δωματίων ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ ξενοδοχεῖα καὶ εἰς Ἑλληνικὸν Ὀργανισμὸν Τουρισμοῦ — Σταδίου 4 — Ἀθῆναι
Τηλέφ. 23-111 — 23-116 (ἔσωτερ. 23).

COLLIER'S

Encyclopedia

THE FIRST COMPLETELY NEW MAJOR INDEXED
ENCYCLOPEDIA IN 30 YEARS

Ἡ πλέον
ἐνημερωμένη
Ἑγκυκλοπαίδεια
τοῦ κόσμου

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

«ΒΕΛΚΟ» Ο.Ε.

Σ. Γ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

ΒΟΥΛΗΣ 38 — ΤΗΛΕΦ. 32.952

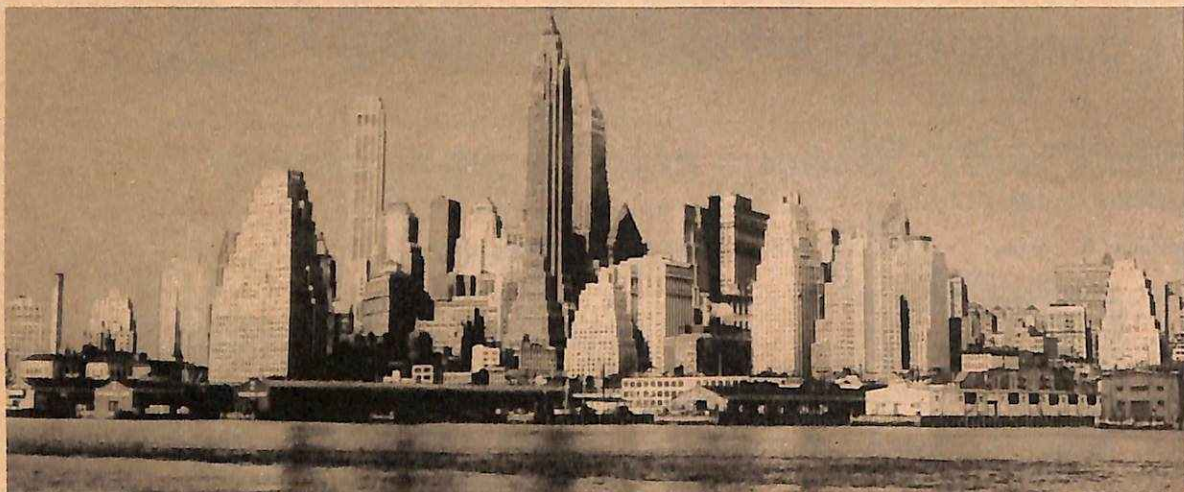
36.966

ΤΑΧΥΔΡΟΜΗΣΑΤΕ ΣΗΜΕΡΟΝ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

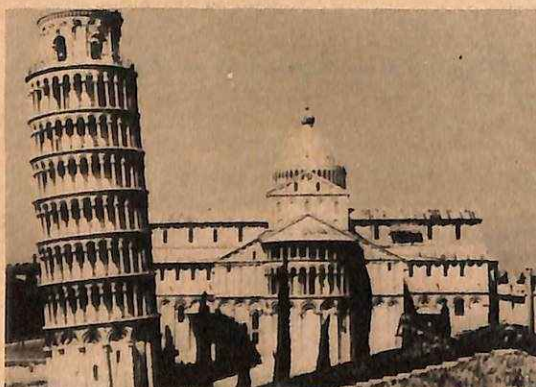
Παρακαλῶ δπως με πληροφορήσετε, ἂνευ οὐδεμιᾶς ὑποχρεώσεως ἢ δεσμεύσεως ἐκ μέρους μου, τίνι τρόπῳ δύναμαι ν' ἀποκτήσω τὴν **ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑΝ COLLIER'S** δι' εὐνοϊκῶν δρῶν πληρωμῆς.

ΟΝΟΜΑ ΤΗΛΕΦ.
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΠΟΛΙΣ

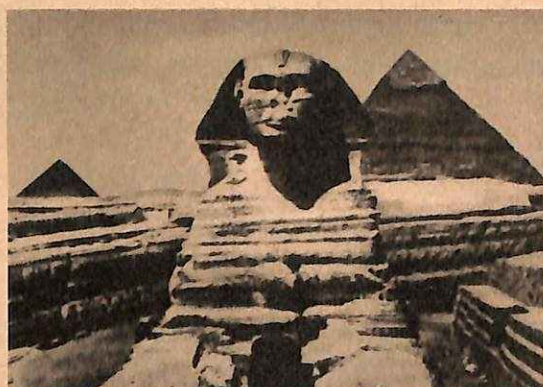
Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ δίνουν ΦΙΞ

Η Νέα Υόρκη είναι η πιο μεγάλη και η πιο μοντέρνα πόλις του κόσμου. Στά πολυτελή της εστιατόρια και μπάρ ή μύρα **ΕΛΛΑΣ** προσφέρει στον επισκέπτη ξεκούραση και δροσιά.

Στην Ευρώπη τα διάφορα αξιοθέατα προσελκύουν κάθε χρόνο περισσότερους επισκέπτες. Έκατομμύρια τουρίστες έρχονται για να θαυμάσουν τα μνημεία του παρελθόντος, να διασκεδάσουν και να ξεκουραστούν. Στά καλύτερα κέντρα και μπάρ, ή μύρα **ΕΛΛΑΣ** δροσίζει ντόπιους και ξένους.

Στην Αφρική ο επισκέπτης βρίσκει σήμερα όλες τις ανέσεις του πολιτισμού. Σύγχρονα ξενοδοχεία και θαυμάσια εστιατόρια, που προσφέρουν ότι καλύτερο υπάρχει. Στην Αφρική, όπως και σ' όλο τον κόσμο, ή μύρα **ΕΛΛΑΣ** χαρίζει απόλαυση και δροσιά.

Σ' όλο τον κόσμο εκείνοι που θέλουν να απολαύσουν μία ξεχωριστή μύρα, πίνουν **ΕΛΛΑΣ**. Η μύρα **ΕΛΛΑΣ** είναι μία μοναδική απόλαυση γιατί είναι πιο πλούσια, πιο γευστική, πιο άρωματική. Απολαύστε και σεις σήμερα την υπέροχη μύρα **ΕΛΛΑΣ** με το φαγητό σας ή για όρεκτικό.

ΕΛΛΑΣ

ΜΠΥΡΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΘΕΛΟΥΝ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ

ΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΚΑΝΑΔΑ Σ.
TH. ΚΑΡΑΚΟΣ
188 DUNDAS STR.
EAST TORONTO - CANADA

ΣΙΚΑΓΟ
MICHAEL N. HATSOS
610 SO. HALSTED ST.
CHICAGO 7, ILL.

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ

«ΟΙ ΑΠΟΣΤΑΤΕΣ», ΜΗΘΙΣΤΟΡΗ-
μα, Πάρις Τακόπουλος, «Έκτορας», Α-
θήνα 1960, σελ. 142.

Βαρύ φορτίο έχει επωμισθεί ο κ. Π. Τ. με τη λαμπρή φιλοδοξία του να καλ-
λιουργήσει ένα είδος σχεδόν ανύπαρκτο
στη νεώτερη λογοτεχνία μας — το σα-
τιρικό πεζογράφημα. Σπουδαιοφανείς
και πολύ «κίτσιοι» οι Νεοέλληνες, έχουμε
πάρει τόσο στα σόδαρά των έν πολλοίς
ασημαντότατα, ώστε να είμαστε
«κοιοί να σαρκάζουμε την κατάντια μας.
Έτσι δεν κατώρθωσε να δημιουργήσει
ταράδαση ή πρώτ' και πάντοτε περι-
σημη «Πάπισσα Ιωάννα» του Ραϊδ, ή
«Πέρασαν άπορατήρητες οι κάποιες
«τιγμές έκρηξης» του Παπαδιαμάντη
(«Η έπισκεψη του Αγίου Δεσπότη» ή
«Οι άτυχώς ληρομνημένοι και πάντα επί-
καιτοι «Χαλασχωρήδες»), «τιγμές, δ.
πρωτότυποι, χαλινάγωνημένες από την
«δυσουγκρασία και τον θαυότερο πνευ-
ματικό πυρήνα του διμουργού τους —
γιατί, βέβαια, η σάτιρα θέλει θυμό,
θέλει και μία κάποια άσυνδοσία. Πριν
μερικά χρόνια, ο κ. Π. Τ. μ' ένα άλ-
λο του μυθιστόρημα, «Το κλεινό άστυ»,
ζωγάφισε μία φρικολέα στην άποδι-
οργάνωση της μεταπολεμικής άθνηακή
κωνανία. Τώρα, με τους «Αποστάτες»
επιχειρεί να δώσει μία φρικαλέωτε-
ρη στον παραλογισμό της κατοχική Αθήνα.
Η στάση του νέου ανθρώπου που έ-
χασε τα ιδανικά του και που του ά-
πευνεί μονάχα η φρίκη των γεγονότων
— η φρίκη ψιμυθωμένη κάτω από το
«έκδικητικό» γέλιο, που ξέρε άλλω-
στε να το άνακαλύψει και να το προσφέ-
ρει ο συγγραφέας. Από τις χαρακτι-
ριστικώτερες και πιο επιτυχημένες σε-
λίδες του, εκείνες με τις «σημειώσεις
του Χοράλασεφ Φιοντόρ Πλατόνωφ».

«ΑΝΟΙΞΗ ΚΑΙ ΟΜΙΧΛΗ» ΜΥΘΙΣΤΟ-
ρημα, Γ. Θ. Θωμάτος, Αθήνα 1960,
σελ. 247.

Σε δύο εποχές που εναλλάσσονται
«Ανοιξη» 1920, 21 κ.τ.λ. «Ομίχλη»
1951, 1960, εξελίσσεται η ιστορία
του κ. Γ. Θ. Θ., που στα 1953 τιμή-
θηκε με έπαινο της Ακαδημίας Αθηνών.
Ο ίδιος προσδιορίζει στην «Αυτοκρι-
τική» που προτάσσει σαν έργο διαπο-
τισμένο από μία δοθεία πίκρα, την πί-
κρα της ζωής, όπου τα όνειρα δεν πρα-
γματοποιούνται ποτέ, όπου η μοίρα
κουρελιάζει με τον πιο άμελικο τρόπο
τους ωραιότερους ήρωες. Στο ίδιο
σημείωμα, άλλωστε, ο συγγραφέας κά-
νει γενικώτερες διαπιστώσεις περί της
τέχνης του: «Έχω κάνει προόδους ως
προς τη σταθερότητα του ύφους, τη
σαφήνεια και τη συντομία της διατυπώ-
σεως, την ακρίβεια της σκέψης και
την κυριαρχία του κειμένου. Το κείμε-
νό μου επιβάλλεται μόνο του, χωρίς
να περιέχει καμμία έκζητηση, με μόνη
τη λιτότητα του ύφους... Μέσα στην
πλούσια ελληνική πεζογραφία το έργο
μου τσαβάει μία γρομμή δική του «Ε-
τσι είναι». Όπως, έξ άλλου, έχει δια-
πιστώσει παλιότερα ο διαπρεπής κρι-
τικός κ. Άλκης Θρύλος, από μυστικό

της γοητείας που εξασκεί ο Θ. Έγκειται
...πρό πάντων στο ύφος του. Ο Θ. δεν
επιτρέπει ποτέ στον εαυτό του την ευ-
κολία της έτοιμης φράσης. Δυό χα-
κτηριστικά δείγματα από τη σελ. 19:
«—Πονάτε, δεσποινίς; Ρώτησαν ο νέος
κι' όλομμάς τα χείλη του γίνηκαν ένα
κάδρο στα συμμετρικά ριζάτα, κάτω-
σπρα δόντια του». «Μέσα σ' ένα δευτε-
ρόλεπτο τα μάτια του, το στόμα του,
όλα τα χαρακτηριστικά του πήραν χί-
λιες δυό διαφορετικές εκφράσεις, όπως
ή σκιά των σύννεφων που τρέχουν πάνω
απ' τον Ύμητό με την πνοή των άνοι-
ξιάτικων ανέμων».

«ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΜΕΛΛΟΝ»,
Έλληνικόν Κέντρον Παραγωγικότητος,
Αθήναι, 1961, σελ. 32.

Διαφωτιστικό φυλλάδιο, όπου εξηγι-
ται η θεωρητική έννοια της παραγωγι-
κότητος και παρατίθενται παραδείγμα-
τα από την εφαρμογή της στην καθη-
μερινή ζωή.

«ΤΡΟΧΟΠΕΔΗ», ΠΟΙΗΜΑΤΑ, ΝΙΚΟΥ
Ζουμπουλάκη, Αθήνα 1960, σελ. 44.
Εικοσιτρία ποιήματα μοντέρνου άπελι-
σμού. Δείγμα: «Σ' αυτό το λιβάδι
κουρνιάσαμε — όπου να σπάσει ή κα-
ταιγίδα — κάτω απ' τις πέτρες — σάρα-
κι γρασμένο — πίσω απ' τα χαμόγελα
— μέσα στις πανοπλίες — πληγές ξε-
χασμένες — κήποι παγίδες — σ' αυτό
το λιβάδι τα φίδια τρέχουν — ή έζου-
σια άνήκει στους θράχους — σωπαί-
νουν». («Ιστορία»). Και δύο σίχοι
δέχμα: «Με πρόφαση μικρής χαράς
χάθηκε μέρα ολόκληρη». Αυτό το τα-
ξίδι φέτος το κατατρέπει ο άνεμος».

«ΕΚΘΕΣΙΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ»
σελ. 72.

Ειδικό τεύχος με δημοσιεύματα του
έλληνικού τύπου για την Α' Έκθεση
του σύγχρονου σπιτιού. Έκδίδεται με
την εσκαίρια της προετοιμαζόμενης για
τον Μάιο Β' Έκθέσεως.

«ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ
στο Γάμο», Ίω. Ν. Ξηροτύρη, Θεσσα-
λονίκη, 1961, σελ. 174.

Διευθυντής του Πειραματικού Σχολείου
του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ο κ.
Ι. Ν. Ξ. συγκεντρώνει τις παρατηρή-
σεις του, μιας επαγγελματικής τρια-
κοιτασίας, σ' ένα άλλα — για τη σέ-
φηση του πλατύτερου κοινού — γραμ-
μένο διέλιθ, όπου αντιμετώπιζει τα πο-
ικίλα προβλήματα και τα «αγκάθια» του
έγγάμου βίου. Ο άναγνώστης παρακο-
λουθεί την ήρεμη άφήγηση του συγ-
γραφέα, που σαν να του μιλά φίλικά,
εξετάζει το νόημα του γάμου, την προ-
ετοιμασία γι' αυτόν, την έκλογη του
συντρόφου, την ψυχική κατανόηση, τις
άπογοητεύσεις, τις προϋποθέσεις της εύ-
τυχίας, τα επικίνδυνα συμπτώματα (έ-
γωσημός, άδυναμίες, όξυθυμίες, ζηλο-
τυπίες, πειρασμοί) τις άλλαγές και τέ-
λος το διαζύγιο και τις συνέπειές του
για τους συζύγους και τα παιδιά.

ΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ
ZENO
BOOKSELLERS & PUBLISHERS
6 DENMARK STR.
LONDON, W. C. 2

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Φίλε μου
ή εύγενική
προσφορά σου
μέ υποχρεώνει!

Κάθε στιγμή είναι κατάλληλη
να προσφέρετε κάτι έκλεκτό

ION

Είναι άναμφισβήτητη ή έκλεκτώτερη.

Πώς θα τονίσετε τον τύπο σας;
Πώς θα περιποιηθίτε την επιδερμίδα σας
μετά από μία δύσκολη ήμερα;
Πώς θα άποκτήσετε ιδανική σιλουέττα;

ΗΙ

KOSMETIK

Ο οίκος Kammer, Πανεπιστημίου 13, έκ-
λεσε για σας από την Βιέννη την διπλω-
ματούχο αισθητικό και visagiste HILDE-
GARD να σας μιλήσει στα μυστικά της
σύγχρονης όμορφιάς.

Σεις κυρία μου...

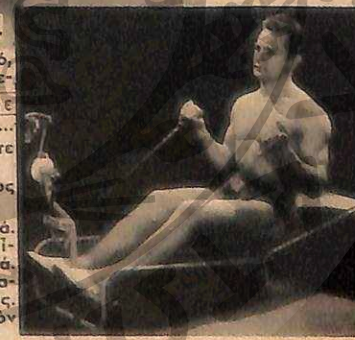
που θέλετε να διατηρήσετε το σώμα σας νεανικό,
αέλιτο, άρμονικό και εύλιγιστο, τα πόδια σας λε-
πτά και χωρίς κρούσους

...και σεις κύριοι
που θέλετε να συντηρήσετε το μυϊκό σας σύστημα...

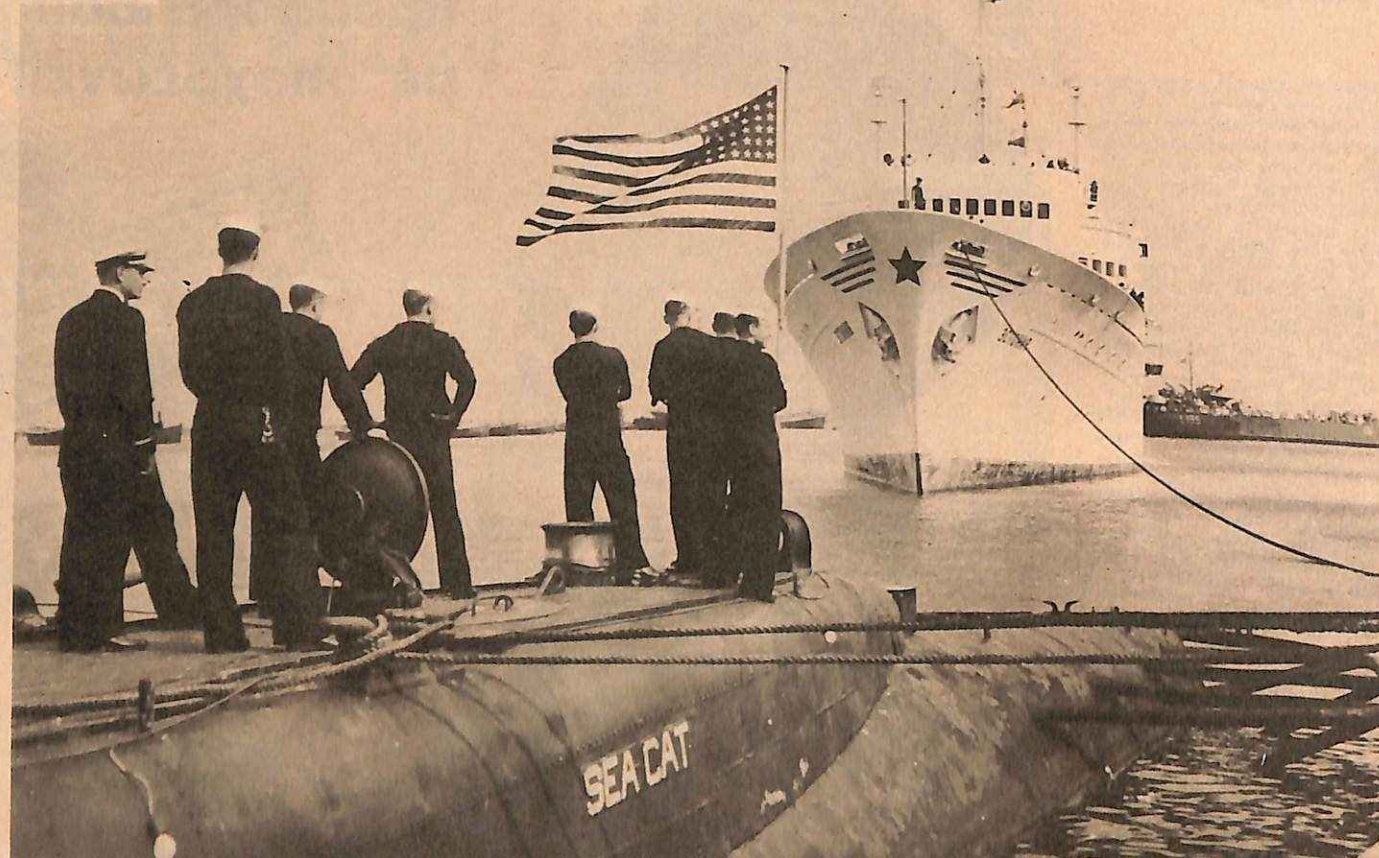
«να πέσει ή κοιλιά σας», και να διατηρήσετε
σωματική και πνευματική εύεξία.

Κάμπετε στο σπίτι σας γυμναστική χαλαρώσεως
με το ADAMS TRAINER

10 λεπτά την ήμερα, εύχάριστα, άποτάλασμα-
τικό. Το μηχάνημα τούτο ρυθμίζεται κατά βάθος εν-
ναι κατάλληλο για άνδρες, γυναίκες και παιδιά.
Αδούρφο, πιστοποιημένο δεν πιάει τόπο και μετα-
σχηματίζεται στιγμιαίως σε κάθισμα άναπαύσεως.
Ζητήσατε άμέσως πληροφορία και άναλυτικών
έντυπων.

Τ. ΠΕΡΑΙΚΑΡΗΣ - ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 61 - Τηλ. 612.567 Παρακέντρος Αιρινής Σκηνής

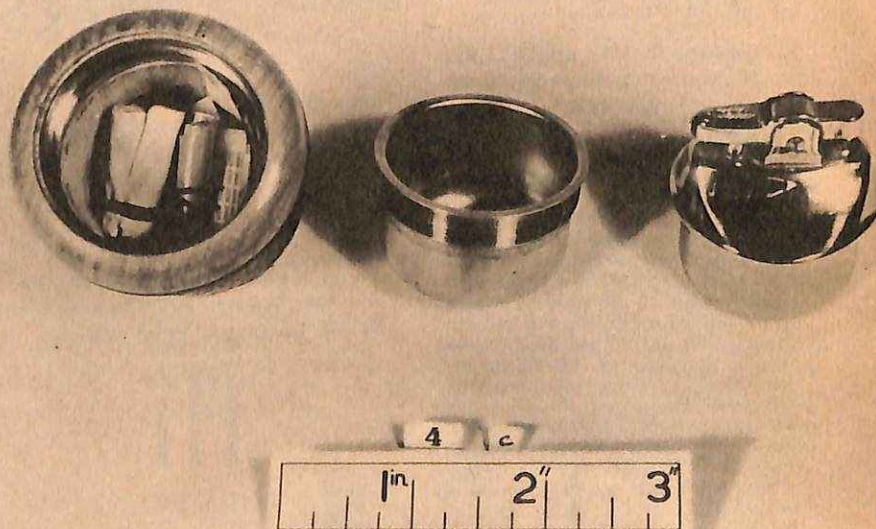
Γιὰ πρώτη φορὰ

(Φωτ. Χαρ. Ἀδελόπουλου)

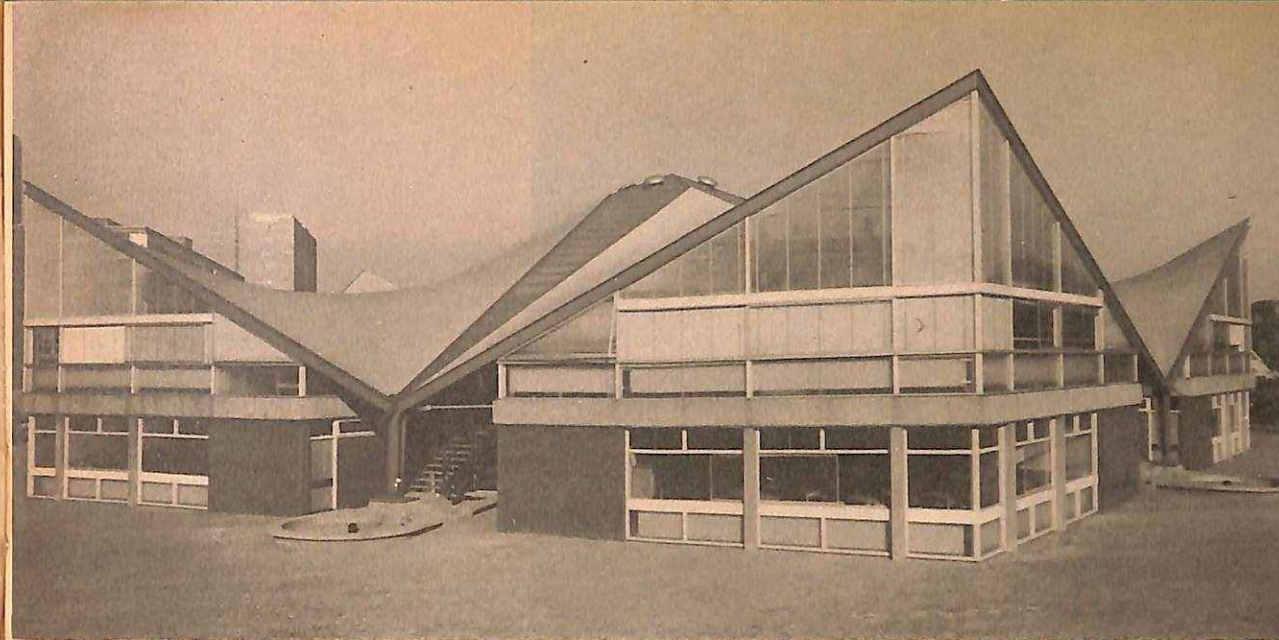
Μιά έκπληξη ανέμενε το ρωσικό ατμόπλοιο «Έσθονία», που με 300 τσερστές εισέπλευσε στο λιμάνι της Άμμοχώστου. Άκριβώς δίπλα στην αποβάθρα; που του ώρίσθηκε για την άγκυροβόληση, δρισκόταν το άμερικανικό υποβρυχίο «Σήη Κάτ» — μόλις είχε φθάσει κι αυτό μαζί με άλλες μονάδες του δού Στόλου, για μια φιλική επίσκεψη. Σπανιώς ο φω τογραφικός φακός συνέλαβε την εικόνα της γεινιάνσεως δύο σκαφών των δύο δυνάμεων καί, όπωσδήποτε, για πρώτη φορά σε ένα μεσογειακό λιμάνι.

95 χρόνια

(Central Presses)

Ένενηντα πέντε χρόνια φυλακίσεως έπεβλήθησαν συνολικά στους πέντε Σοβιετικούς κατασκόπους, που δικάστηκαν τελευταία στην Άγγλια με την κατηγορία ότι μετέδωσαν πληροφορίες περί των εγκαταστάσεων υπερβλήτων όπλων του Πόρτλαντ εις «ένδεχόμενους έχθρους». Οι καταδικασθέντες είναι οι έξι: Γκάρντον "Αρνολντ Λούσντεϊλ, άρχηγός του δικτύου, 25 έτη, Πήτερ Κρόγκερ και ή σύζυγός του "Έλεν, που τό σπίτι τους στο Ρουσίλια χαροκτηρήσιες ως κέντρο του κατασκοπευτικού δικτύου, από 20 έτη, Χάρρυ Χιαϋτον και ή μηνστή του "Έβελ Τζή, πολιτικοί ύ-πάλληλοι της βάσεως του Πόρτλαντ, από 15 έτη. Στις φωτογραφίες, δύο από τα τεκμήρια που προσήγαγον στο δικαστήριο ή Σκώτλαντ Γιούρντ. Άριστερά: "Εγγραφο έν μεγεθύνσει, που άνεκαλύφθη στην τσάντα της κ. Κόογκες. Άνω: Τα 3 τμήματα ενός αναπτήρα - κρυφώνα. Τα μνήνια κρυβόνταν στή δόση του

Νέα γραμμή

Σε μια συνοικία του Σάουθγουρκ, που μόλις ξεκαθαρσίστηκε από τις τραγές, άνηφορο, το πιο επαναστατικό αρχιτεκτονικά σχολείο της 'Αγγλίας. Ή πραγματικά περίεργη στέγη του κατασκευάστηκε κατ' αὐτόν τον τρόπο, για να γίνει όσο δυνατόν καλύτερη έκμεταλλευση χώρου, σε όσο το δυνατόν μικρότερο... χώρο. Άλλωστε, τα τεοστάια παράθυρα εξασφαλίζουν άπλετο φωτισμό στις αΐθουσες διδασκαλίας, με την προϋπόθεση, βέβαια, ότι θα υπάρχει ήλιος στον βοτανικό ορόφο.

«Πίττα»

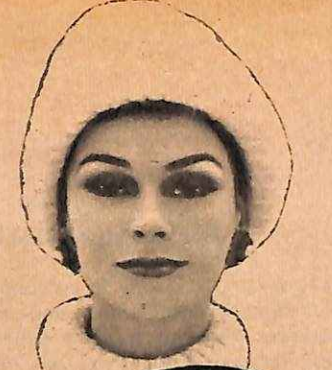
Στην φυλασσόμενη διάβαση του Ζάννε της 'Ολλανδίας, ένας σμήρνος παύσатур το ρυμολκισμό ενός φορτηγού, που μετέφερε μία «μπουλντόζα». Θώματα ευτυχώς δεν σημειώθηκαν. Μόνο το πρώτο βαγόνι της άμαρσσοισιχίας εξετροχιώθηκε και έπεσε σ' ένα χαντάκι. Κοντά στο τρίτο βαγόνι διακρίνεται άδικοτο το φορτηγό, ενώ στο μέσο περίπου του τραίνου μόλις ξεχωρίζουν τα ύπολειμματα του ρυμολκισμού της της «μπουλντόζας», τα όποια συμπαρασύρθηκαν και έγιναν «πίττα»

Ὑπερπαραγωγή

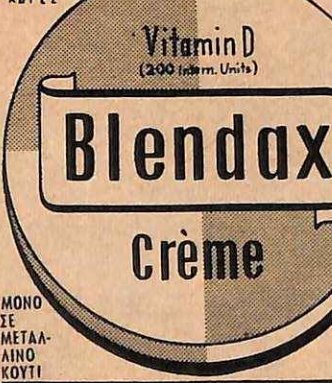
«Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων» ὀνομάζεται ἡ τελευταία βιβλική ὑπερπαραγωγή (κόστος 3 ἐκατομμύρια δολάρια, 396 σκηνικά, 7.000 κομπάρσοι) τοῦ Χόλλυγουντ, τοῦ σκηνοθέτου Σάμουελ Μπρόντσον. Στὸ ρόλο τοῦ Θεανθρώπου ὁ Τζέφρεϋ Χάντερ, πὺν ὡς τώρα ἦταν στὴν Ἀμερική ἓνα εἶδος «πὺν - ἀπ - πύου»...

Με την
κρέμα
προσώπου
"BLENDAX" το δέρμα σας
θα γίνει απαλό, ζωντανό,
φρέσκο και σεξί διολατρευ-
τη... Οι Γερμανίδες με το λευ-
κό τριανταφυλλένιο δέρμα χρη-
σιμοποιούν κρέμα προσώπου
"Μπλένταξ". Η Γερμανική κρέ-
μα "BLENDAX" περιέχει BITA-
MINH D, χρησιμοποιείται
νύκτα και ημέρα, προστατεύει
από την κακοκαιρία. Περιποι-
ηθείτε το πρόσωπο και τα
χέρια σας με "Μπλένταξ"
και θα δώτε άμέσως
αισθητή διαφορά.

ΠΑΙ-
ΓΝΩΣΤΗ
ΕΞ 56
ΧΩΡΕΣ

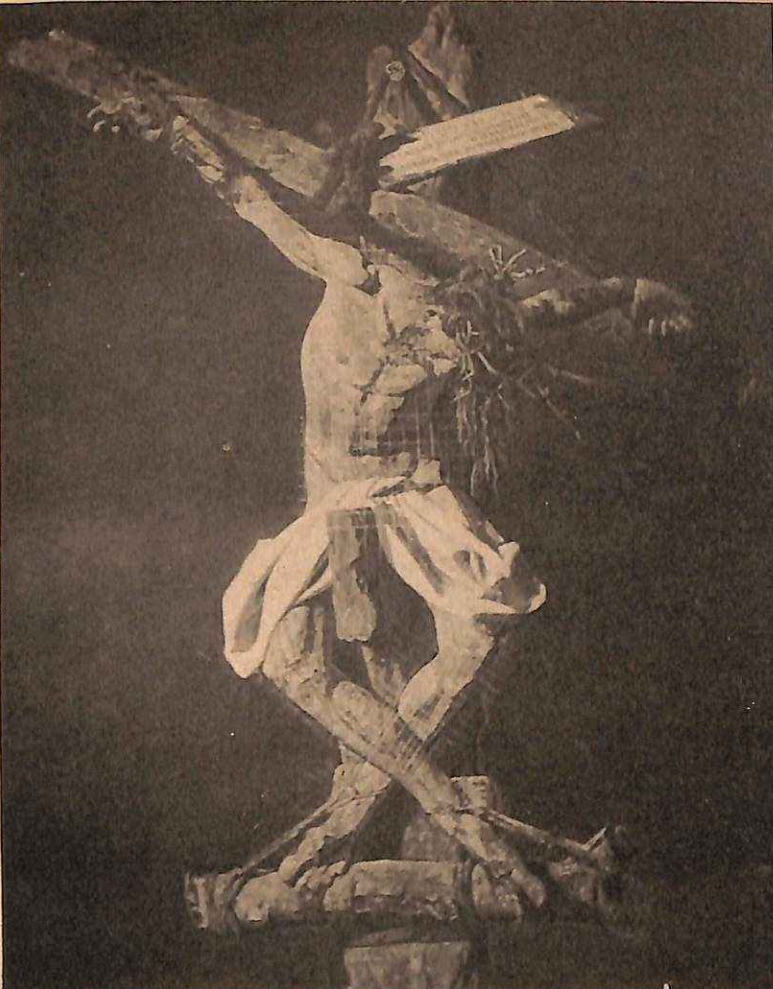

ΝΕΟΝ ΑΠΟΚΤΗΜΑ

ΣΥΝΩΣΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΚΑΤΗΜΑ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 'Ιούλιος.— 'Ασυνήθης
αμφορὴ γυναικῶν εἰς ἓνα μεγάλο παρι-
σινὸν κατάστημα προσέκαλεσε ζωηρὸν
ἐνδιαφέρον. Ἀφορμὴ τῆς συρροῆς, ἡ
ἐπίδειξις μιᾶς ἐπαναστατικῆς συσκευῆς
«μισσάζ», πολὺ ἀποτελεσματικῆς διὰ
τὴν ἀποβολὴν κάθε περιττοῦ πάχους,
διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς δυσκοιλί-
δος καὶ διὰ τὴν τόνωσιν καὶ διατή-
ρησιν τοῦ σώματος. Ἡ νέα αὕτη συ-
σκευὴ πωλεῖται φθηνὰ καὶ ὀνομάζεται
BUIMASSOR (Μπουισμσσόρ). Βασί-
ζειται δὲ εἰς μίαν χημικὴν ἰνδικὴν μεθό-
δον ἡ ὁποία θοηθεὶ τὶς γυναικὲς τῶν
Ἰνδιῶν νὰ διατηροῦν τὴν λεπτὴν συ-
λουέτταν καὶ τὴν νεανικὴν εὐλυγισίαν
τῶν, διὰ τὴν ὁποίαν τὸσον φημίζονται.
Πρόκειται διὰ 10 μικρὰς μπάλλας ἀπὸ
ξύλο πυξοῦ τοποθετημένους καταλλήλως
εἰς μίαν θάσιν. Οἱ 10 αὗτὲς μπάλλες
λειτουργοῦν πρὸς ὅλας τὰς κατευθύν-
σεις εἰς συνεχεῖς κυματοειδεῖς κινή-
σεις καὶ οὕτω ζυμῶνουν καὶ κυριολε-
κτικῶς λυώνουν κάθε συσπώρευσιν λί-
πους, συνθλίβουσιν ταυτοχρόνως τὰ θυ-
λάκια νεροῦ. Τὸ BUIMASSOR εἶναι
χειροκίνητον. Ἡ χρῆσις του ἀναπλη-
ρῶνει τὴν γυμναστικὴν τὴν ὁποίαν οὐ-
δέποτε συνήθως καταφέρνομεν νὰ κά-
μωμεν. Χάρις εἰς τὸ BUIMASSOR στὸ
σπίτι σας, χωρὶς νὰ σας θλίπῃ κανεὶς
χωρὶς φάρμακα, χωρὶς ἠλεκτρισμὸν,
χωρὶς γυμναστικὴν, χωρὶς διαίτα, ἀ-
δυνατίζεται μὲ ταχύτητα, εὐκολία καὶ
ἀποτελεσματικότητά ἀφάνταστη. Τὸ
BUIMASSOR θρῖσμεθεῖται κατὰ τῆς δι-
σκοιλιότητος. Λέγεται ὅτι μεταξὺ τῶν
δισσημόν φίλων τοῦ BUIMASSOR συγ-
κατολέγονται ἡ Μαρτὶν Κορὸλ καὶ πολ-
λὰ ἄλλα ἄσπερα.

Μερικὰ BUIMASSOR, μόλις παρελή-
φθησαν ἀπὸ τὰ Φαρμακεία: Μπακόκου
(Ὁμόνοια), Πολυχρόνι (Σταδίου 19),
Βοῦζα (Κανάρη 10, Κολωνάκι), Γερο-
λυμάτου (Βουκουρεστίου 2), Πιτανοῦ
(Βουλῆς καὶ Μητροπόλεως) καὶ στὴν
Θεσσαλονικὴν Φαρμακείον Γ. Κῶλφας
(Ἁγίας Σοφίας 16).

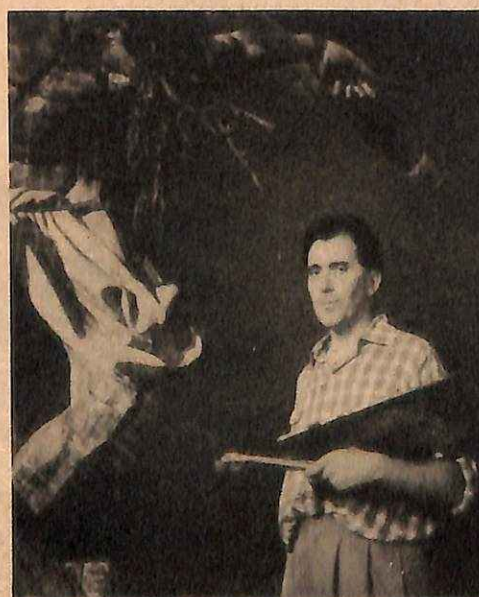
«ΣΤΑΥΡΩΣΗ». Ὁ πίνακας πού προκάλεσε θυελλώδεις ἀντιδράσεις, ἄλ-
λὰ τελικὰ ἐπιβλήθηκε. Τώρα ἓνα ἀντίγραφο ἐτοιμάζεται γιὰ τὴν Ν. Ὑόρκη

Η ΟΔΥΣΗ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΩΣΕΩΣ

Ἕνας πίνακας πού ἀναπαριστᾷ τὸ μαρτύριο
τοῦ θανάτου — μὲ βάση τὴν Ἁγία Σινδὼν
τοῦ Τουρίνου — προκαλεῖ μέγα σκάνδαλο.

«**Η** θελα ὁ πίνακός μου νὰ συγκλο-
νίσῃ, νὰ προκαλῇ τὸν τρόμο», ἐξηγεῖ
ὁ Μπενίτο Πριέτο Κουσέντ, μπρὸς
στὸν ὠλοκληρωμένο σχεδὸν πίνακα τῆς
Σταυρώσεως. «Γιατὶ ὁ θάνατος τοῦ
Κυρίου ἦταν κάτι τὸ συγκλονιστικό,
ἦταν φρικτὸ μαρτύριο, κι ὅχι μιὰ
συνθησισμένη θανατικὴ ἐκτέλεση. Ἡ
θελα ὁ κόσμος νὰ καταλάβῃ τί ὑπέφε-
ρε ὁ Χριστὸς καὶ δικαιολογημένα νὰ
τρομοκρατηθῇ».

Τὰ μάτια του φλογίζονται ἀπὸ εἰ-
λικρίνεια, ἀπὸ τὰ χεῖλιά του τὰ λό-
για ρέουν σὰν χείμαρρος. Ἀσφαλῶς

(Φωτ. Paul Popper)

ΤΟ ΠΑΘΟΣ καὶ ἡ πίστις
τοῦ Μπενίτο Πριέτο Κου-
σέντ κατέβαλε τὶς προ-
καταλήψεις ἐνὸς ὁλόκλη-
ρου λαοῦ. Στὸ ἔργο πού
ἐτοιμάζει τώρα ὁ καλλι-
τέχνης γιὰ τὸ Μητροπο-
λιτικὸ Μουσεῖο ἔχει ἐπι-
φέρει ὠρισμένες τροπο-
ποιήσεις σὲ λεπτομέ-
ρειες. «Νομίζω ὅτι θὰ εἶ-
ναι καλύτερο ἀπὸ τὴν
πρώτη μου προσπάθεια.
Ἔχω τώρα ἀποκτήσει με
γαλύτερη πείρα», εἶπε.

νια, φωτογραφήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ
στὰ 1898, ἀπὸ τὸν σινιὸρ Πία, πού
μὲ ἐκπληξή του παρατήρησε τὸ ἀπο-
τύπωμα ἐνὸς ἀνθρώπου προσώπου
στὴ φωτογραφία — στὴ σινδὼν ὅ-
πῃσαν μόνον μερικοὶ δυσδιάκριτοι
σκούροι λεκέδες.

Στὰ 1902 ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἐ-
ξήτασε τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι αὕτη ἦταν
πράγματι ἡ σινδὼν πού τυλίχθηκε τὸ
σῶμα τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν ἀποκαθή-
λωση. Ἐπειτα ἀπὸ 18μηνι μελέτη
κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ἰσχυ-
ρισμὸς δυνατόν νὰ ἦταν βάσιμος. Στὸ
ὑφασμα δὲν ὑπῆρχε χρῶμα, μόνον ἓνας
αἰδιόρατος λεκὲς σὰν ἐκείνον πού ἀφή-
νουν οἱ ἐκκρίσεις τοῦ σώματος μετὰ
τὸν θάνατο. Στὰ 1931 μιὰ ἐπιτροπὴ
λογίων καὶ ἐπιστημόνων ἐξήτασε πάλι
τὴ σινδὼν καὶ ἐλήφθησαν δώδεκα
φωτογραφίες πού παρυσίασαν ἓνα
πλήρες ἀποτύπωμα, μπρὸς καὶ πίσω
τοῦ σώματος ἐνὸς ἀνδρὸς πού εἶχε
στραυρωθῇ, πού ὁ δεξιὸς του ὤμος
εἶχε ἐξαρθρωθῇ, ἴσως ἀπὸ τὴ μετα-
φορὰ τοῦ σταυροῦ, πού εἶχε μαστιγω-
θῇ, πού τὸ πρόσωπο καὶ τὰ πόδια ἔ-
φεραν θαθεῖες πληγές καὶ πού τὸ
πευρὸ τοῦ εἶχε λογιχιστῇ. Τραύματα
στοὺς καρπούς καὶ στὰ πέλματα ἀπε-
δείκνυν ὅτι σ' αὐτὰ τὰ σημεῖα εἶ-
χαν μὴ καρφιά. Ἀλλωστε ἡ ἀνάλυ-
ση τῆς ὕλης ἀπέδειξε ὅτι τὸ ὑφασμα
εἶχε ὑφανθῇ ἀπὸ ἱστὺς φυτοῦ πού
ἐφύετο στοὺς Ἁγίους Τόπους πρὸ
2.000 ἐτῶν.

Ὁ Μπενίτο Πριέτο ταξίδεψε στὸ
Τουρίνο καὶ μελέτησε τὴ σινδὼν καὶ
τὶς φωτογραφίες τῆς. Καὶ ἐπέσθη ὅ-
τι ἦταν ἡ ἀληθινὴ προσωπογραφία τοῦ
Ἰησοῦ. Ἐτσι καταπιάστηκε μὲ τὸ
δαρὺ ἔργο τῆς ἀναπαραστάσεως τοῦ
σταυρικοῦ θανάτου του. Τὰ πόδια του
ἦταν σταυρωμένα, τὸ σῶμα ὑποδοστα-
ζόταν ἀπὸ ἓνα στήριγμα κάτω ἀπὸ τὰ
σκέλη, τὰ χέρια ἦταν δεμένα στὸν ἀ-
κατέρραστο σταυρὸ (δὲν διεισθάνοντο
ἐπεξεργασμένα ξύλα γιὰ τὴν ἐκτέλε-
ση ἐγκληματιῶν) καὶ τὰ καρφιά εἶ-
χαν καρφωθῇ στοὺς καρπούς καὶ ὅχι
στὶς παλάμες, πού δὲν μποροῦν νὰ βα-
σταῖουν τὸ βάρος τοῦ σώματος. Καὶ
ἀφοῦ μελέτησε ἀνατομία στοὺς νεκρο-
θαλάμους τῶν νοσοκομείων (ἐπικινδύ-
νη ἐνέργεια στὴν γεμάτη προκαταλή-
ψεις ἰσπανικὴ κοινωνία), τότε μόνον
ἄρχισε τὸ ἔργο του.

Μόλις τελείωσε τὸν πίνακά του ἄ-
νοιξε τὸ ἀτελιὲ στοὺς περιέργους συγ-
χωριανοὺς του πού ὠπισθοχώρησαν μὲ
φρίκη μπρὸς σὲ κείνο πού ἀντίκρουσαν.
Στὸ χωριὸ ξέσπασε σκάνδαλο, — ἔ-
νας αἰρετικὸς ὁρισκόταν ἀνάμεσά
τους. Ἐδῶ δὲν ὑπῆρχε καμμιά ὠραιο-
ποίηση τοῦ θανάτου, ὁ καλλιτέχνης εἶ-
χε περάσει ἀπὸ τραγικὴ πνευματικὴ
δοκιμασία, ἀπὸ ἀγανία, γιὰ νὰ ἀπει-
κονίσῃ τὴν τρομερὴ τιμωρία. Ἡ στα-
χτιά σάρκα ἐνὸς πτώματος ἔχει ἀρ-
χίσει κιόλας ν' ἀποσυντίθεται στὰ
δάχτυλα τῶν ποδιῶν, κάτω ἀπὸ τὸν
φλογερὸ ἥλιο τῆς Παλαιστίνης.

Ἐξαγριωμένοι οἱ χωρικοὶ λιθοβόλη-
σαν τὸ φαρμακεῖο τῆς γυναίκας τοῦ
καλλιτέχνη, ὁ ἐφημέριος τὸν κατεδί-
κασε ἀπὸ τὸν ἄμωμον, ὁ Πριέτο ἐπὶ
μηνες δὲν τολμοῦσε νὰ βγῇ στὸ δρό-
μο. Τέλος, μιὰ ἐπιτροπὴ καρδιναλίων
τὸν ἐκάλεσε σὲ ἀνάκριση. Ἡ ὑπόθε-
ση παρεπέμφθη σὲ ἀνώτερα κλιμάκια
μέχρις ὅτου ἔφθασε ἐνώπιον τοῦ πά-
πα Πίου ΙΒ', πού ἐνέκρινε τὸν πίνα-
κα καὶ τὸν εὐλόγησε.

Ὁ Πριέτο, στὴ σταδιοδρομία του
ἔχει γνωρίσει καὶ ἄλλους διωγμούς,
κυρίως γιὰ τὸν πίνακα ἐνὸς νεκροῦ
Ἰσπανοῦ στρατιώτη μέσα σὲ συρμα-
τοπλέγματα, (ὁ πίνακας αὐτὸς ἐπευ-
φημήθη στὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὸ ἐπιτελεῖο,
ἀλλὰ ἀργότερα ἀπεκηρύχθη σὰν ἀντι-
πολεμικὸς καὶ ὁ καλλιτέχνης μαινό-
μενος τὸν ξέσκισε χίλια κομμάτια),
ἀλλὰ ἤδη ἀναγνωρίστηκε διεθνῶς σὰν
ρωμαλέος ζωγράφος.

Τελευταία, τὸ Μητροπολιτικὸ Μου-
σεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης τοῦ παρήγγει-
λε μιὰ θύοια Σταυρώση, πού θρίσκε-
ται κιόλας στὰ τελευταία στάδια τῆς
ἐπεξεργασίας. ■■■

Ἕνα λησμονημένο ἀριστούργημα

Φωτογραφία Γ. Πιερράκου

↑ Στὴν τράπεζα τῆς μονῆς Σταυρονικήτα, τῆς μικρότερης ἴσως καὶ ἀσφαλῶς τῆς φω-
χότερης μονῆς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, βρίσκεται ὁ «Μυστικὸς Δεῖπνος», μιὰ ἄγνωστη
σχεδὸν, ἀλλὰ λαμπρὴ τοιχογραφία τοῦ Θεοφάνους, τοῦ σπουδαιότερου ἀντιπροσώπου
τῆς κρητικῆς σχολῆς (16ος αἰών). Ἡ μονή, πού σήμερὰ εἶναι ἐγκαταλειμμένη καὶ κα-
ταρρέει, ἰδρύθηκε σὰν κελλὶ τὸν 10ο αἰῶνα ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς Σταῦρο καὶ Νικήτα. Στὰ
1541, ὁ πατριάρχης Ἱερεμίας τὸ ἀνοικοδόμησε καὶ τὸ προήγαγε σὲ μονή. Τότε ἰστόρησε
καὶ ὁ Θεοφάνης τὸν «Μυστικὸ Δεῖπνον», ἓνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἔργα στὸ Ἅγιο Ὄρος.

Η
Μ
Ε
Γ
ΔΙΚΑΝΙΚΗ
Λ
Υ
Τ
Ε
Ρ
Η
των αιώνων

Αυτή
που
άδριαζε
την όψη
του
κόσμου

δολοφονία
των αιώνων

Άρθρο του κ. Θ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Εδώ και δύο χιλιάδες περίπου χρόνια διεπράχθη κατά την εποχήν αυτήν το μεγαλύτερον εις την ιστορίαν νομικόν σφάλμα. Ενώ εδέσποζεν η Ρώμη, η οποία υπήρξεν ο νομοθέτης του κόσμου. Η πρώτη πράξις, που έθεσεν εις κίνησιν το συγκλονιστικόν δράμα, ήρχισε την εσπέραν μιάς Πέμπτης, όταν κάποιος προδότης, ονόματι 'Ιούδας 'Ισκαριώτης, κατέβησεν ενώπιον του πλήθους εις τον κήπον της Γεθσημανή ένα διδάσκαλον, τον οποίον αι Ιουδαϊκά αρχαί ήθελαν να συλλάβουν. 'Ιησούς Χριστός έλέγετο ο διδάσκαλος αυτός, ήσκει το επάγγελμα του ζυλωργού, κατήγετο από την Βηθλέεμ και από τριετίας περίπου ειχεν άρχίσει να κηρύττη. Πολλούς όπαδούς δεν διέθετε, τον συνώδευσεν όμως η φήμη ότι εινε κάμει θαύματα. Δεν ειναί έπακριβώς γνωστόν διατί ήθελαν να τον συλλάβουν αι Ιουδαϊκά αρχαί. Τον εθεώρουν άορίστως παραβάτην των Ιουδαϊκών νόμων και έπειδή ήτο 'Ιουδαίος υπήγετο, από της απόψεως αυτής, εις την δικαιοδοσίαν των, φορέυς της οποίας ήτο το «Σανχεδρίν» (το Συνέδριον), ένα συμβούλιον έξ 71 μελών. Το συμβούλιον αυτό εξέλεγε, δι' έσωτερικής ψηφοφορίας, μίαν εικοσιτριμελή επιτροπήν, της οποίας προϊστάτο ο άρχιερέυς - ο Καϊάφας κατά τους χρόνους εκείνους. Ενώπιον της επιτροπής αυτής -που τον άνέμενε- προσήχθη άμέσως μετά την συλληψίν του ο 'Ιησούς. Ουδεμία συγκεκριμένη κατηγορία του άπηγγέλη άσχετικώς. Υπήρχαν μερικοί μάρτυρες, αλλά αυτοί δεν κατέθεσαν τίποτε το σαφές δια την έκ μέρους του διάπραξιν οιοδήποτε άδικήματος. το όποιον ήδύνατο να δικαιολογήση δίωξιν. Έλέχθη μόνον ότι κάποτε ο κατηγορούμενος έβεβαίωσεν ότι δύναται «καταλύσαι τον ναόν και δια τριών ήμερών οικοδομήσαι αυτόν». Τούτο, όμως, από νομικής απόψεως, δεν ήτο άδίκημα. 'Ητο, εις την χειροτέραν περίπτωσιν, ένας κομπασμός. Καί την εποχήν εκείνην πολλοί κομπασταί άλώνιζαν την Παλαιστήνην. Βλέπων, λοιπόν, ο Καϊάφας ότι η άνάκρισις δεν απέδιδε τίποτε, παρεμέρισε τους μάρτυρας και ήρχισε να θέτη εις τον 'Ιησούν άπ' ευθείας έρωτήματα, τα όποια έδεικνυαν ότι πρόθεσις του ήτο να τον έπιβαρύνη με κατηγορίαν επισύρουσαν την ποιήν του θανάτου. 'Ητο παράνομος, κατ' άρχήν, η πρακτική αυτή. Οι Ιουδαϊκοί νόμοι ήσαν σφαείς εν προκειμένω: η ένοχη του κατηγορουμένου έπρεπε ν' άποδειχθή πλήρως δι' αξιοπίστην μαρτυρικόν καταθέσεων. Καί μόνον έπ' αυτόν ήδύνατο να στηριχθή το Σανχεδρίν. Όμολογία, τυχόν, του κατηγορουμένου δεν άπετέλει άπόδειξιν ένοχής, διότι ήτο δυνατόν να γίνη έκ λόγων που ήμπορούσαν να παραπλανήσουν την δικαιοσύνην. 'Ο 'Ιησούς, άλλωστε, εις ουδεμίαν όμολογίαν πρόβη. Άντεμετώπισε τας έρωτήσεις του Καϊά-

φας με άπαντήσεις, αι όποιαι θα εύσταθούν εις οιοδήποτε σύγχρονον δικαστήριον. «Τί με έπερωτάς; - άπήντησεν ο 'Ιησούς. Έπερωτήσουν τους άκηκότας, τί έλάλησα αυτοίς. 'Ιδε, ούτοι οΐδασιν α ειπον εγώ». Δια την άπάντησιν αυτήν τον έρράπισεν ένας έκ των παρισταμένων «υπηρετών» και του ειπεν: «Ούτως άπεκρίνη τώ άρχιερεί;». Και πάλιν ο 'Ιησούς άντέδρασε κατά τρόπον άσφον: «Εί κακώς έλάλησα, μαρτύρησον περί του κακού' εί δε καλώς, τί με δέρεις;». 'Ο Καϊάφας έβλεπεν ότι έχανε το παιγνίδι του. Καί τότε έκαμεν εις τον 'Ιησούν την έξης προσωπικήν έκκλησιν, η όποια άντηχεί εις τους αιώνας: «Έξορκίζω σε κατά του Θεού του ζώντος, ίνα ήμίν ειπής, εί σύ εί ο Χριστός, ο υιός του Θεού». Αυτό ήτο κάτι παραπάνω από μίαν έκκλησιν ήτο σατανική παγίς. «Σύ είπας», άπήντησεν ο 'Ιησούς. Άπετέλει η άπάντησις αυτή όμολογίαν; Όχι, άσφαλώς. Η έμφασις εις την άπάντησιν εύρίσκειται επί του «σύ». Άμέσως κατόπιν, άλλωστε, ο 'Ιησούς όμίλησε περί του «υιού του ανθρώπου», τον όποιον θα έβλεπαν «καθήμενον έκ δεξιών της δυνάμεως». 'Ο Καϊάφας όμως έδωσεν άλλην έρμηνείαν εις την άπάντησιν - εκείνην που ήθελε. Την ένεφάνισεν ως όμολογίαν. 'Ηγεόθη και, «διαρρηγνύνων τα ιμάτιά του», έκραύγασε: «Τί έτι χρείαν έχομεν μαρτύρων;». 'Εν τη σπουδή του όπως διατυπώση μίαν κατηγορίαν το Σανχεδρίν. παρεβίασε τους ιδιόκους του νόμους και άπεδέχθη ως άπόδειξιν κάτι, που ένεφάνισεν ως όμολογίαν. «'Ιδε νυν ήκούσατε την βλασφημίαν αυτού!» - ειπεν ο Καϊάφας. Καί η βλασφημία ήτο εις τον Ιουδαϊκόν ποινικόν κώδικα έγκλημα, που επέσυρε την ποινήν του θανάτου. Αύτην του επέβαλε το Σανχεδρίν. Προτού όμως έκτελεσθή η ποινή έπρεπε να έφαρμοσθή ένας άλλος νόμος. 'Η 'Ιουδαία ήτο ρωμαϊκή έπαρχία και ουδεμία θανατική έκτέλεσις ήμπορούσε να γίνη χωρίς την άδειαν του Ρωμαίου «ήγεμόνος» (κυβερνήτου), του Ποντίου Πιλάτου. Ενώπιον αυτού, λοιπόν, τον προσήγαγαν κατ' τας πρωϊνάς ώρας της Παρασκευής. 'Ο Πιλάτος όμως έμίσει τους 'Ιουδαίους. Έκυβέρνα με σιδηράν πυγμήν και ειγε προκαλέσει τον φόβον και το μίσος των. Άλλά έγνώριζε καλώς τους νόμους, ως ανώτατος εκπρόσωπος του ρωμαϊκού νομοθετικού συστήματος. Και ένας κατηγορούμενος δια να θανατωθή έπρεπε να εύρεθί ένοχος συμφώνως προς τα δύο συστήματα: το Ιουδαϊκόν και το ρωμαϊκόν. 'Η Ιουδαϊκή μέθοδος θανατώσεως ήτο ο λιθοβολισμός' η ρωμαϊκή, η σταύρωσις. Κατά το σχετικώς βραχύ διάστημα, που έμεσολάβησε μεταξύ της ενώπιον του Σανχεδρίν κρίσεως και της προσαγωγής του 'Ιησού εις το ρωμαϊκόν πραιτώριον, μετεβλήθη η κατηγορία. Μία από τας πρώτας έρωτήσεις του Πιλάτου προς τους 'Ιουδαίους ήτο: «Τίνα κατηγορίαν φέρετε κατά του ανθρώπου τούτου;». Και αυτοί του άπήντησαν: «Εί μη ήν ούτος κακοποιός, ούκ άν σοι παρεδώκαμεν αυτόν». Διότι εις τα όμματα του Πιλάτου δεν ήτο έγκλημα η επί βλασφημία κατηγορία ενός 'Ιουδαίου από τον λαόν του. 'Ετσι, διετύπωσαν μίαν σημαντικώτεραν κατηγορίαν, προωρισμένην να έντυπωσίστη τον Πιλάτον. «Τούτον -ειπαν- εύρομεν διαστρέφοντα το έθνος και κωλύοντα Καίσαρι φόρους δίδναι, λέγοντα έαυτον Χριστόν βασιλέα είναι». Το κύριον μέλημα του Πιλάτου ήτο η έπαγρύπνησις μήπως συμβή καμμία εξέγερσις. Αύτή, άλλωστε, ήτο και η έντολή της Ρώμης, η όποια θα του παρέιχεν άμέσως κάθε βοήθειαν δια την κατάπιξιν της. 'Η συμπεριφορά όμως του κατηγορουμένου, τον όποιον ειχεν ενώπιόν του, δεν ήτο συμπεριφορά έπαναστάτου. Καί τον ήρώτησεν από που κατήγετο, αυτός δε του άπήντησεν ότι ήτο από την Γαλιλαίαν. 'Η Γαλιλαία έτέλει υπό την δικαιοδοσίαν του 'Ηρώδου, με τον όποιον ο Πιλάτος εύρίσκετο εις διάστασιν. Έσκέφθη, λοιπόν, να χρησιμοποίηση την ύπόθεσιν αυτήν ως εύκαιρίαν άποκαταστάσεως των σχέσεων του με τον 'Ηρώδη, «όντα και αυτόν εν 'Ιερουσαλύμοις εν ταύταις ταίς ήμέραις». Άπέπεμψεν, έτσι, τον 'Ιησούν προς τον 'Ηρώδη, κάμνοντας μίαν φιλοφρόνησιν προς την έξουσίαν του. Άλλά ο 'Ηρώδης δεν ήδύνατο τίποτε να άποφασίση σχετικώς, διότι ο 'Ιησούς ουδέν άπεκρίνατο αύτώ. Τον έστειλε, λοιπόν, πάλιν πίσω προς τον Πιλάτον. 'Εν τώ μεταξύ, ο Πιλάτος δεν ειχε κατορθώσει να σχηματίση γνώμην επί της ύποθέσεως. Καί, κατά την δευτέραν αυτήν εξέτασιν, ήκολούθησε μίαν άκρας άσυνήθιστον τακτικήν. Έκάλεσε τον 'Ιησούν εις συζήτησιν. «Σύ εί ο βασιλεύς των 'Ιουδαίων;» -του ειπε. «Αφ' έαυτού σύ τούτο λέγεις, η άλλοι σοι ειπον περί έμού;» - άπήντησεν ο 'Ιησούς. «Μήτι εγώ 'Ιουδαίός είμι; Καί ο 'Ιησούς άπεκρίθη: «Η βασιλεία η έμή ούκ έστιν έκ τού κόσμου τούτου: εί έκ του κόσμου τούτου ήν η βασιλεία η έμή, ούκ ύπηρέται άν οι έμοί ήγωνίζοντο, ίνα μη παροδοθώ τοίς 'Ιουδαίοις. 'Ούκοϋν βασιλεύς εί σύ;». «Σύ λέγεις ότι βασιλεύς είμι εγώ...». Άσφον πάλιν υπεράσπισις και μεταφορά του θάρους της άποδείξεως εις τους ώμους των κατηγορών. 'Ηρνήθη την κατηγορίαν της έπαναστάσεως και έζητήσεν άποδείξεις του έγκλήματος. 'Ο ρωμαϊκός νόμος δεν ήσχυλείτο με τας θρησκευτικές διενέξεις. Ουδώς παραδοξόν, συνεπώς, το ότι ο Πιλάτος έξήλθε και ειπε προς τους 'Ιουδαίους: «Εγώ, ουδεμίαν αίτίαν εύρίσκω αύτώ». Προσεπάδυσεν όμως να εύρη μίαν συμβιβαστικήν αίτίαν με την έλπίδα ότι θα κατηνύαζετο ο δνλος: Διέταξε να μαστιγωθή αύτός ο Γαλιλαίος. 'Η διαταγή μαστιγιώσεως ενός άθώου ανθρώπου άπετέλει παραβίασιν του ρωμαϊκού νόμου. Έξετελέσθη, εν τούτοις, άλλα η άναταραχή έπεδεινώθη. Άντιμετωπίζων την πιθανότητα μιάς εξέγερσεως, που ήμπορούσε να έχη δυσάρεστον δι' αυτόν συνεπείας, ο Πιλάτος άφησε κατά μέρος τα νομικά του και παρέδωσε τον 'Ιησούν εις τους «άρχιερείς και τους υπήρετας» δια να τον σταυρώσουν, αφού επανέλαβεν ότι «ουδεμίαν αίτίαν εύρίσκει εν αύτώ». 'Η σταύρωσις, όμως, δεν ήτο Ιουδαϊκή ποινή δια βλασφημίαν. 'Ητο ρωμαϊκή ποινή, που επέβάλλετο εις τους ληστές και τους επαναστάτας. 'Ετσι, ένοσιόσθη να νινουν τα τερατωδέστερα νομικά σφάλματα και να ποδοπατηθούν δύο νομοθετικά συστήματα - το Ιουδαϊκόν και το ρωμαϊκόν- δια να πραγματοποιηθή μία από τας φοβερωτέρας δικαστικές δολοφονίας της ιστορίας. Αύτη όμως η δικαστική δολοφονία ήλλαξε την όψιν του κόσμου.

Σταυρωθή

ΡΩΜΗ: Πλατεία 'Αγ. Πέτρου

των Comet 4B jets
σε όλες τις γραμμές της

ΑΠΟ ΑΘΗΝΑΣ ΕΙΣ:		ΩΡΕΣ			ΩΡΕΣ			ΩΡΕΣ
ΛΟΝΔΙΝΟΝ	σε	3.55'	ΖΥΡΙΧΗ	σε	2.45'	ΙΣΤΑΜΠΟΥΛ	σε	1.10'
ΠΑΡΙΣΙ	σε	3.10'	ΜΙΛΑΝΟ	σε	2.30'	ΒΗΡΥΤΤΟ	σε	1.50'
ΡΩΜΗ	σε	1.55'	ΓΕΝΕΥΗ	σε	2.50'	ΚΟΥΒΕΪΤ	σε	5.15'
ΑΜΣΤΕΡΝΤΑΜ	σε	3.15'	ΛΕΥΚΩΣΙΑ	σε	1.20'	ΜΠΑΧΡΕΪΝ	σε	8.10'
ΒΡΥΞΕΛΛΑΣ	σε	3.00'	ΤΕΛ ΑΒΙΒ	σε	1.55'	ΝΤΟΧΑ	σε	8.20'
ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗ	σε	2.15'	ΚΑΪΡΟ	σε	1.50'			

Συμβουλευθήτε τον πράκτορά σας ή άποταθήτε εις τα Γραφεία της BEA - 'Αμαλίας 2 και 'Οθωνος Τηλ. 22-521

Ο ΦΤΩΧΟΣ ΜΑΣ ΑΓΙΟΣ

Η ΣΚΙΑΘΟΣ. Τήν αγάπης, τή νοστάλγησε, τήν τραγούδησε - ύψωσε τὰ τερπνά ακρογιάλια της...

...ΤΑ ΦΤΩΧΑ καίικια, τὰ ξεσκλήσια της, σ' ένα κόσμο άπέραντο «όπως ό άπειρος κόσμος ό ήθικός».

*“Όπου και νά σᾶς βρίσκει τὸ κακό, ἀδελφοί,
όπου και νά θολώνει ὁ νοῦς σας,
μνημονεύετε Διονύσιο Σολωμό
καὶ μνημονεύετε Ἀλέξανδρο Παπαδιαμάντη
ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ*

Από τὰ χείλια σύγχρονου νέου, με ποικίλα πνευματικά ένδιαφέροντα, με κοινωνικούς προβληματισμούς, με αναζητήσεις, ύποψίες και δυσπιστίες, με άμφιταλαντεύσεις, ακόμα και παλινωδίες - ανθρώπου, τέλος πάντων, έξοικειωμένου με τήν πολλά διατυμπανισθείσα «άδύνη» τής εποχής μας - άκούστηκε κάποτε τὸ έξής, σάν όμολογία:

«Ήταν τὸ άλλο πρωί νά μπῶ σὸ νοσοκομεῖο γιά μιὰ έγχείρηση δύσκολη. “Όσο λιγότευαν οἱ ὥρες πού με χάριζαν ἀπὸ τήν κρίσιμη συνάντηση με τὸ νοστέρι, τόσο ἡ σκοτεινιά μεγάλωνε μέσα μου, ἡ διάθεση βάραινε. “Υπνος δέν μου κολλούσε. Εἶχα κοντὰ σὸ κρεβάτι μου βιβλία διάφορα, σοφὰ συγγράμματα, θαυστόχαστες πραγματείες, ἀριστουργήματα τοῦ έντέχνου λόγου. Τίποτα. Κέφι δέν μοῦκανε νά τ' άνοιξῶ. Σηκώθηκα, ἔφαξα κάμποσο στή βιβλιοθήκη, ξετρύπωσα ἕνα παλιό, στραπατσarisμένο τόμο. Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης, τὰ “Πασχαλινὰ Διηγήματα”. Αὐτὸ ἦταν. Ξεχάστηκε. Ξανάσανα... Γιατί; “Ε, δέν ξέρω!».

Αὐτὸ εἶναι. Οὐσιαστικά, δέν ξέρομε πῶς καὶ γιατί ὁ Παπαδιαμάντης εἶναι μεγάλος, ὅπως δέν ξέρομε πῶς καὶ γιατί κάθε μεγάλη καὶ γνήσια τέχνη εἶναι γνήσια καὶ μεγάλη. Ἀπλούστατα εἶναι ι. Γιατί, ἂν θέλωμε ν' άκριβολογήσωμε, δέν ὑπάρχει ὁρισμός οὐσίας γιά λέξεις ὅπως: μαγεία, γοητεία, ψυχή, μυστήριο, δνειρο. Κ' εμεῖς ξέρομε μονάχα πῶς ὁ Παπαδιαμάντης εἶναι μάγος καὶ γόης, πῶς εἶναι ἕνα μυστικό σκίρτημα τής ψυχής, ἕνα δνειρο - σάν διαπίστωση κάτι τοῦ άσυζήτητα ὑπαρκτοῦ. Ὅποτε κάθε προσπάθεια άναλύσεως εἶναι καταδικασμένη νά μείνι στήν περιφέρεια.

Αμπρά καταγούζει αὐτόν τὸ χαρακτήρα τοῦ άνεξιχνίαστου σὸ ἔργο τοῦ ταπεινοῦ Σκιαθίτη ὁ Σπύρος Μελάς: «Τί εἶναι ὁ Παπαδιαμάντης; Ἀλλη άπόκριση δέν ἔχω ἀπ' αὐτή: Μιά μεγάλη μουσική φύση. Μή ζητήσετε τή μουσική αὐτή στή γλώσσα του, στή φράση του, στὰ ἐπιθέτα του, στή διάρθρωση τοῦ λόγου του: οὔτε στούς τύπους, στὰ τοπία, στίς εἰκόνες του... Ἡ μουσική του εἶναι ὁλότελα εσωτερική, διαχύνεται σὸ ἔργο του καὶ ὑπάρχει πέρα καὶ πίσω ἀπὸ τὰ σημεῖα τής γραφής του.

Ὡστε, μουσική ὁ Παπαδιαμάντης. Ἀπάντηση δι' ένός επίσης

ζητουμένου. Μά δέν γίνεται άλλίως - στὰ καίρια τής ζωής ὁ λόγος εἶναι ένδεής.

Κάτι ανάλογο, άλλωστε, σημειώνει παλαιότερα ὁ Φῶτος Πολίτης: «Ἡθογραφίες; Πλάνη! Εἶναι διηγήσεις μελωδικαί, πού ἱστοροῦν γιά μιὰ ζωὴ πού ὑπάρχει καὶ ὅμως μένει άσύλληπτη, γιά μιὰ ζωὴ πού τέρμα καὶ ὄρια δέν ἔχει, ὅπως ὁ άπειρος κόσμος ὁ ήθικός». Καὶ ὁ Ξενοπούλος (ὁχι άνεπιφύλακτος θαυμαστής): «“Ό,τι σώζει καὶ συχνάκις μεγαλώνει αὐτὰς τὰς αλλοκότους συνθέσεις εἶναι ἡ διάθεσις, τήν ὁποῖαν δι' άσύλληπτων μεθόδων γεννοῦν».

Ὅπωςδήποτε, ἔχει ένδιαφέρον νά διατρέξῃ κανείς τή Βαβυλωνία τών κρίσεων πού διατυπώθηκαν γιά τὸ ἔργο του, ἀπὸ τὰ πρῶτα συγγραφικά του ἔτη μέχρι σήμερα - μισὸ αἰῶνα μετὰ τὸν θάνατό του. Ἡ βιβλιογραφία γύρω στή ζωὴ καὶ σὸ ἔργο του εἶναι τεράστια καὶ ξαφνιάζει με τήν ἔκταση καὶ τήν ποικιλία της. Καὶ ὅμως, οὐσιαστικά, δέν εἶναι ποσὰ σωρὸς ἀπὸ σκύβαλα», παρατηρεῖ ὁ Γ. Βαλέτας, πού με ὀχι συνηθισμένη φιλολογική εὐσυνειδησία κάνει τήν ἐπισκόπηση τής κριτικῆς γιά τὸν Παπαδιαμάντη σέ πενήντα τόσες σελίδες τής γνωστῆς μελέτης του.

Καὶ τί δέν ἔγραψε αὐτὴ ἡ ἔρμη ἡ ἑλληνική κριτική! “Όλη ἡ κλίμακα τών κρίσεων καὶ τών ἐπικρίσεων καλύφθηκε - ἀπὸ τὰ πιὸ ἁλοπρόσλλα καὶ ἑξαλλα ἐγκώμια, ὡς τίς πιὸ στενόκαρδες καὶ τυφλές ἀρνήσεις. Κι ἀνάμεσα στὰ δυὸ ἄκρα, εὐσπια, ἐπιφυλάξεις, εὐγε, παρατηρήσεις, ὑποδείξεις, παρανοήσεις, ἐπιφωνήματα, ἑμπνάνδες, λιβανωτός, σοφιστείες, δοκησιοφίες, άνοησίες, ήλιθιότητες. Ὁ σιωπηλὸς καὶ σεμνὸς χριστιανός, πού πάσχισε ὅλη τή ζωὴ του νά περάσῃ ἀπαράτητος, ἔγινε καὶ ἑξοκαλουθεῖ νά εἶναι ἡ πιὸ ἀμφιλεγόμενη ἴσως φυσιογνωμία στὰ Γράμμάτα μας.

Τὸν εἶδαν σάν άγωνιστὴ τής προόδου, φωτισμένο ὁδηγὸ τῆς ημερώσεως, τής δικαιοσύνης, μὰ καὶ σάν ὀπισθοδρομικό, σκεπτικιστὴ, μεσαιωνικό καλὸγερο. Σάν ἀναλυτικὸ ψυχολόγο, κοινωνικό ἀνατόμο, συμπαραστάτη τοῦ ταπεινοῦ λαοῦ, μὰ καὶ σάν πτενωτάτου ὀρίζοντος ἠθογράφου, μονότονα ἐπαναλαμβανόμενο, κλισιακό ἐπανερχόμενο στούς δυὸ-τρεις ἀντρικούς καὶ στούς ἑλλους τόσους γυναικείους τύπους του. Τὸν χαρακτήρισαν σάν ἑξαιρέτο, ἀπαράμιλλο ζωγράφου

ἕνα φωλιτήριο, ἕνα π... καλομάρι καὶ ὁ κοντυλαφόρος του, ἕνα λαδοφάναρο, μιὰ σ... τὸ μονόγραμμα Α, ἕνα στακτοδοχεῖο - αὐτὰ ὅλα κι ὅλα ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά του ἔχουν σωθῇ καὶ φυλάσσονται σ' ἕνα έντειχισμένο κτουλαπὶ σὸ σπίτι του. Ἀποτελεῖ, δυστυχῶς, τὸ σπῆτι αὐτὸ μνημεῖο τής νεοελληνικῆς ὁδιστορίας. Μόλις τελευταία ἔπαψε νά χρησιμοποιεῖται σάν... ἀποθήκη, καὶ κάπως τὸ φροντίσε ἡ κοινότης Σκιαθοῦ.

της φύσεως, στυλίστα ιδιότυπο, δεξιότηχην ενός γλωσσικού οργάνου προσωπικού, που ἀγκαλιάζει τη δημοτική και την καθαρεύουσα, μὰ τὸν εἶπαν καὶ κακογράφο, προχειρογράφο, περιττολόγο, ἀσημαντολόγο, γλωσσικά ἀνεπαρκῆ καὶ ἀστοχο. Τὸν συγκρίνανε μὲ τὸν Ντίκενς, τὸν Γκόρκι, τὸν Πόου, τὸν Ταυργκένιεφ, τὸν Πλούταρχο, τὸν Θεόφραστο, ἀκόμα καὶ σαϊξήπρεια ἀνίχνευσαν τὴν ἐμπνευσή του (στὴ «Φόνισσα», λ.χ.), μὰ καὶ δὲν τοῦ ἀναγνώρισαν μεγαλύτερο ἀνάστημα ἀπὸ τοῦ... Σουρῆ (καὶ δυστυχῶς τὸ ὑπουργεῖο Παιδείας εὐλόγησε αὐτὸ τὸν ἐγκληματικὸ ἐξωφρενισμό – μὲ ἔγγραφό του τὸν συνιστᾷ νὰ μὴ στῆς μαθητικὲς διδλιοθήκες!). Βρῆκαν ἀκόμα πὼς εἶναι ἀναρχιτεκτόνητος, τσαπατσούλης, φτωχὸς στὴν πλοκή, ὑποτυπώδης στὸ μῦθο. Ἄλλοι, ὥστόσο, θαύμασαν τὴ λιτότητα τῆς ἀφηγήσεως, τὴν ἐσκεμμένη περιφρόνηση κάθε ἐξωτερικοῦ τεχνάσματος, τὸν αὐτοσχεδιασμό του, αὐτὸ τὸ συναρπαστικὸ τοῦ «τίποτα». Τέλος, τὸν ἐρεύνησαν καὶ μὲ τὸ φακὸ τοῦ Μάρξ καὶ μὲ τὸ φακὸ τοῦ Φρόυντ καὶ μὲ τοὺς φακοὺς τῆς κάθε σύγχρονης καὶ τρανῆς ἐπιστήμης. Βαθυστόχαστοι ἀναλυταὶ κατακρεούρησαν τὴν πίστη του, τὴν ἀτομία του, τὴ μυστικοπάθεια, τὸν παγανισμό του, τὴ φυσιολατρία του, τὸν βυζαντινισμό, τὴν ἑλληνικότητα του, τὴν ἐγκράτεια, τὸν ἡδονισμό, τὴν ἀγωνία καὶ τὴ γολήνη του· τὸν διογράφησαν, τὸν ἔκαναν μυθιστόρημα, σκέτς, πανηγυρικὸ, δεκάρικο, ἀνέκδοτο.

Καί, λοιπόν; Τί βγαίνει ἀπ' ἄλλον τοῦτο τὸν κικεῶνα; θὰ πῆτε. Μὰ τὴν ἀπάντησή μᾶς τὴ δίνει κατὰ κάποιον τρόπο ὁ ἴδιος Ὁ Παπαδιαμάντης, σὲ μιὰ σπάνια, ἀλλὰ δίκαια ἐκρηξὴ ἀγανακτήσεως: «Εἶναι, λοιπόν, ἀνάγκη νὰ ὁμοιάζω μὲ κάποιον; Ἄλλ' ἐγὼ σοὶ λέγω ὅτι δὲν ὁμοιάζω οὔτε μὲ τὸν Πάε, οὔτε μὲ τὸν Δίκενς, οὔτε μὲ τὸν Σαίξπηρ, οὔτε μὲ τὸν Βερντέ. Ὅμοιάζω μὲ τὸν ἑαυτὸ μου. Τοῦτο δὲν ἀκεῖ».

Ὑπερῆκε! Γιατί, ἀλήθεια, τί ἄλλο χρειάζομαστε, παρὰ ν' ἀφήσωμε νὰ μιλήσῃ στὴν ψυχὴ μας τὸ ἴδιο τὸ ἔργο του; Αὐτὸ μονάχα. Κοντὰ δυὸ ἑκατοντάδες τίτλοι, διηγήματα, σύντομα τὰ περισσότερα, μετρημένα μυθιστορήματα ἢ ἐκτενέστερα ἀφηγήματα. Μέσα κεὶ θὰ βροῦμε μοναδικὰ ἀριστουργήματα, μέσα κεὶ, καὶ στὰ ἀτελέστερα ἀκόμα σκίτσα του, θὰ βροῦμε ἐσώτερο πλούτο καὶ γόνιμη καρποφορία. Τὸ ἔργο του μᾶς χρειάζεται. Τίποτε ἄλλο. Κι ἀκόμα νὰ ξερώμε πὼς ἐκεῖ, στραπατσarisμένος ἔστω, ξεχασμένος ἴσως σὲ κάποιο ράφι μιᾶς βαρυφορτωμένης μὲ σοφία καὶ μ' ἀστραφετὰ πετράδια διδλιοθήκης, βρίσκεται καὶ μᾶς περιμένει ὁ Παπαδιαμάντης. Μᾶς περιμένει καρτερικὰ κι ἀδούβια, γιὰ νὰ μᾶς σιγομιλήσῃ αὐτὸς, κι ὅπως μονάχα αὐτὸς τὸ κατέχει νὰ ψιθυρίσῃ στὴ διψασμένη ψυχὴ – σὰν θὰ ἔχωμε τὴν ἀνάγκη του. Μᾶς περιμένει γιὰ νὰ μᾶς κοιτάξῃ μὲ τὸ πρᾶο βλέμμα του, ἴσια, κατόματα, καὶ νὰ μᾶς στηρίξῃ – στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο. Ὁ φίλος μας, ὁ ἀγαθὸς ἀδερφός μας, ὁ Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΟΤΖΙΑΣ

ΣΤΑ «ΜΝΗΜΟΥΡΙΑ» (στὸ κοιμητήρι), πάνω ἀπὸ τὴν μακρὰν ἄμμον τὴν ἐκτεινόμενην παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, ἀνοπαύεται. Ὁ τάφος του χρόνια καὶ χρόνια εἶχε χορταριάσει καὶ εἶχε χαθῇ.

Πέντε ἄνδρες εἶχον κατέλθαι εἰς τὸ Πρωί, μίαν Κυριακὴν τοῦ Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1875, καὶ ἐκ τῶν πέντε τούτων οἱ τρεῖς ἦσαν ἀρχαιολόγοι μὲ διαπύρ. Ἄλλ' ἐκ τῶν τριῶν ὁ πρῶτος ἀπεραίνετο ὅτι τὸ σωζόμενον ἐκεῖ εἴρειπιν ἦτο ναὸς εἰδωλολατρικός, ὁ δεύτερος ἰσχυρίζετο ὅτι ἦτο χριστιανικὴ ἐκκλησία, ἀνδρὴν ἦτο θαλασσίον ρωμαϊκόν, καὶ ὁ τρίτος ἐπέμενε ὅτι ἦτο, τὸ πολὺ, ἀρχοντικὸν μέγαρον, ἦτοι πύργος βενετικός, ἐπικαλούμενος ὑπὲρ τῆς γνώμης του καὶ τὸ ὄνομα Πρωί, ὅπερ ἔλεγε σχηματισθῆν ἐκ τοῦ Πυργί, κατὰ μετὰθεσιν γραμμάτων.

Τοῦ τελευταίου τὴν γνώμην ἠσπάζετο ἀπρκαλύπτως, μετέχων τῆς ἐκδρομῆς, καὶ ὁ διδασκαλὸς τοῦ χωρίου, ὅστις εἶχεν ἀναγνωρισμένην εἰδικότητα εἰς τὴν ἐτυμολογίαν. «Τὸ εἶναι εἶναι ἀπὸ τὸ ἀγρὸς, τὸ ἀγρὸς, κλητικὸν ἐπιφώνημα τῶν γυναικῶν τοῦ τόπου, εἶναι ἀπὸ τὸ ἀρίστη, τὸ βρὲ εἶναι ἀπὸ τὸ μῶρε (μῶρε - μὲ - μῶρε - μῶρε - μῶρε)». Κι' ἐξετόξευε κεραυνοὺς ἀγανακτήσεως κατ' ἐκείνους, οἵτινες ζητούσι τοιρκικὴν παραγωγήν διὰ τὰς λέξεις, ἐνῶ εἶναι τὸσον εὐκαλον, ἔλεγε, νὰ ἀνευρίσκωμεν παντοῦ ρίζαν ἑλληνικήν.

Ἰδοὺ πᾶς συνέβη τὸ πρᾶγμα. Ὁ δήμαρχος τῆς πόλεως, τὸ δεύτερον πρὸ ἔτους ἐκλεχθεὶς, εἶχε φιλοτιμηθῇ νὰ καλέσῃ εἰς ἐστίασιν, ἐπάνω εἰς τὸν Προφήτην Ἥλιον, τοὺς τρεῖς ἀρχαιολόγους, μετ' αὐτῶν δὲ καὶ τινὰς ἄλλους φίλους των. Ἡ συνοδεία εἶχεν ἀνέλθει ἐπὶ ὁμαρίων ἀπὸ τῆς αἰγῆς τὸν μέγα ἀνήφορον, εἰς ἑκατοντάδων τινῶν μέτρων ὕψος, ὅστις ἐφαίνετο εἰς τοὺς ὀρθοὺς νησιώτας τὸσον ὕψιλος, ὅσον καὶ ὁ Κίσιοςας. Ἐφθασαν εἰς τὸν Ἅγιον Ἥ.

λίαν ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου, καί, ἀφοῦ ἐβροισθῆσαν ὑπὸ τὴν ἐξαισίαν φυλλάδα τῶν μεγαλοπρεπῶν πλατάνων καὶ ἔπιον ὕδωρ ἐκ τῆς ἀμφιλαροῦς κρήνης, τῆς προχέουσης εἰς ἄλην τὴν μαγευτικὴν κοιλιάδα τὰ διαυγῆ νάματα, οἱ μὲν ἄλλοι ἐστράφησαν ὑπὸ τὰς πλατάνους καὶ παρηκολούθουν μὲ βλέμμα θαυμάσιον τὸ ὁλοῦν ροδίζον ἀντὶ εἰς τὴν σούβλαν περιμένοντες ὁσονούτω ν' ἀπολαύσωσιν ὡς «προφαστήριας» τὸ ὀρεκτικὸν κοκορέτσι, οἱ δὲ πέντε ἐκ τῆς συνοδείας ἐπέβησαν ἐκ νέου εἰς τὰ ὁμαρία των καὶ διημβύθησαν εἰς τὸ Πρωί. Ἀνέβησαν εἰς τὸ ψηλάμα τοῦ βουνοῦ, ἐκεῖθεν ἐκατηφόρισαν δεξιά, διέτρεξαν τὴν θέσιν τὴν καλούμενην «τ' Μανόλ' ἢ Σουφριάς», καί, μετὰ πορείαν μιᾶς ὥρας, ἐφθασαν εἰς τὸ Πρωί. Ἐστράφησαν δυτικώτερον πρὸς τὰ ἀριστερά, ἀδυνάτοντες ὑπὸ σύσκιον δραμίσκου, ὑπὸ ἀδελφάμενος δρὸς καὶ πτελέας, καὶ τέλος ἐφθασαν εἰς τὸ παλαιὸν εἴρειπιν.

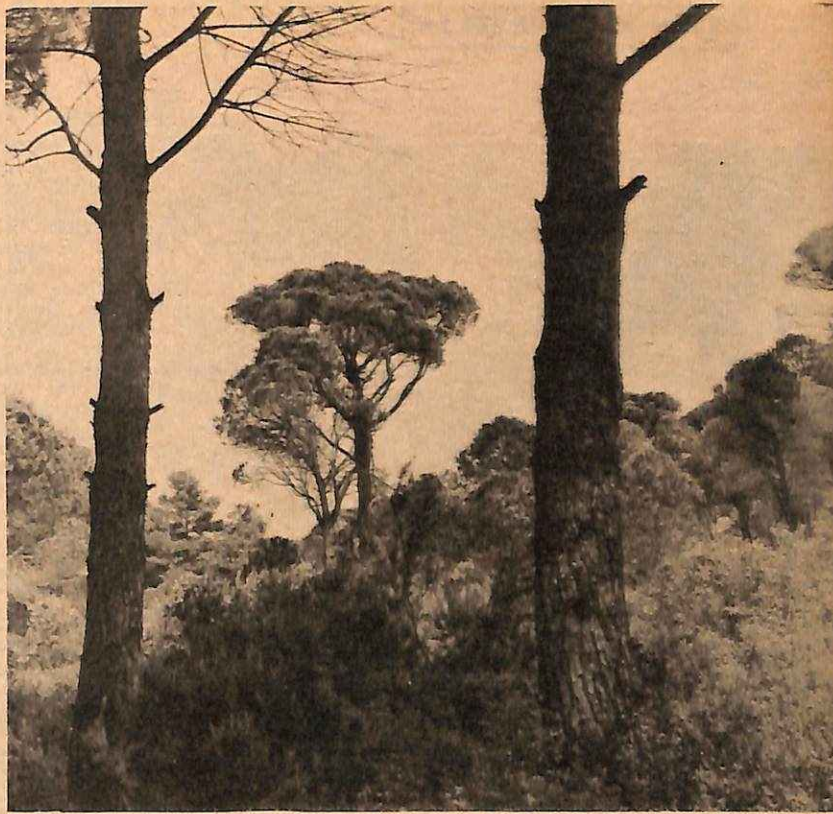
Ὁ συνοδὴς τῶν τριῶν ἀρχαιολόγων καὶ τοῦ δημοδιδασκάλου, ὁ πέμπτος, νεανίας εἰκοσαετής, εἶχε, κατὰ τὸ φαινόμενον, τὸ ἀξιότερον ὑποζύγιον ὑπὲρ πάντας τοὺς λοιποὺς, ὕψηλόν ὄνον, εὐρυστον, πλατυκόκκαλον καὶ ὑποκοκκινίζοντα τὸ ἄφρον τρίχωμα. Καὶ ὅμως, ἀντὶ νὰ τρέχῃ πρῶτος, ἤρχετο τελευταίος πάντων τῶν συνοδοιπόρων. Ὁ ὄνος ἐφαίνετο ἀναίσθητος εἰς ὅλους τοὺς κτύπους, ὅσους τοῦ ἔβιδεν εἰς τὰ νῶτα ὁ ἀναβάτης, μὲ τὴν ράβδον του πρῶτον, εἴτα μὲ αὐτὸ τὸ σχοινίον τοῦ κασιτρίου, ἔ. φαίνεται ὅτι δὲν εἶχε φάγῃ καλὰ τὸ χόρτον του ἢ τὸ ἄχυρόν του, ἢ ὅτι ἦτο ἀποφασισμένος νὰ πεισώσῃ ἐκ παντὸς τρόπου τὸν ἀναβάτην. Ὅσον οὗτος ἐκτύπα, τὸσον ὀκνότερος ἐγίνετο ἐκεῖνος. Ἐνίοτε ἐδοκίμαζε

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Στὴν Ἀγι' Ἀναστασά

ΠΛΗΧΑΛΙΝΟ ΛΙΓΗΜΑ ΤΟΥ ἈΝΕΠΑΝΑΛΗΠΤΟΥ ΠΕΖΟΓΡΑΦΟΥ
ΜΕ ΤΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΛΕΙΣΤΟΤΟΠΟΥ ΟΠΟΥ ΕΚΤΥΛΙΣΣΕΤΑΙ

«Τὸ μικρὸν ἐξωκκλήσιον ἦτο κτισμένον ὑπὸ νοσιτάδα πελωρίων δένδρων, περιβαλλόμενον γραφικῶς ὑπ' αὐτῶν, σκεπαζόμενον φιλοστοργῶς ἀπὸ τοὺς κλώνους των. Ὁ ναῖκος ἦτο πενιχρός, ἀλλὰ διετηρεῖτο καὶ ἦτο λειτουργήσιμος... Ἡ Παναγία τῆς Δομᾶν, ἀπλὴ ἀναπαράστασις τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τοῦ Βυζαντίου καὶ περιβαλλομένη, ὡς μὲ στέφανον, ἀπὸ τὸν αἰθαλὴ κόσμον τῶν πελωρίων δένδρων τῆς, ἴσταιο ἀκόμη ὁρτῇ...»

ἡ συνοδεία τότε δὲν ἤθελε νὰ πεισθῇ ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος δὲν τὸ ἔκαμεν ἐπιτήδες, διὰ νὰ τοὺς ἐκπλήξῃ. Καὶ ὅμως ἰδοὺ τί εἶχε συμβῇ. Ὁ εὐρωστός ὄνος, ἐννοήσας, φαίνεται, τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἀναβάτου του, τὸ εἶχε παρακάνει τὴν φορὰν ταύτην, ἀφοῦ μάλιστα ἦτο καὶ ἀνέφορος εἰς τὴν ἐπιστροφὴν. Δὲν ἤθελεν ἀπολύτως νὰ διαδίσῃ. Ἐπῆγγαινε μὲ βραδύτητα χελώνης. Οἱ τέσσαρες λόγιοι εἶχαν προπορευθῇ τὸσον, ὥστε ὁ πέμπτος συνοδὴς τὸς ἔχασε καὶ δὲν τοὺς ἐβλεπε πλέον, οὔτε τοὺς ἤκουε. Πολὺ δὲν ἐδράδυνε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶχε χάσει τὸν δρόμον καὶ εἶχε στραφῇ, αὐτὸς ἢ ὁ ὄνος του, ἀνατολικώτερον πρὸς θαθὺ ρεῦμα, ὕγρον, σύνδενδρον, σκιερὸν ἀνάμεσον δύο ὑψηλῶν κορυφῶν. Ἐκεῖ ἀνεγνώρισε τὸ μέρος. Ἦτο τὸ «Κρῶν Πηγᾶσι». Βαρυνθεὶς νὰ κτυπᾷ ἀναφελῶς τὸν ὄνον, μὲ τοὺς μηρούς αἰμαδιώνοντας, ἐπέβησε καὶ κρατῶν τὸ κασίτρι μὲ τὴν ἀριστεράν, τὸν ραβδίον μὲ τὴν δεξιάν, ἐδοκίμαζεν ἂν δὰ ἠνάγκαζε τὸν ὄνον νὰ διαδίσῃ ἐλαύνων ὀπισθεν. Ἐκεῖ, μὲ τὸ λεπτὸν ραβδίον του, ρεμβός, χωρὶς νὰ τὸ σκεθῇ, ἐκέντησε τὸ ζῶον ὑπὸ τὸ σῆγμα ὀπισθεν, εἰς τὰ νεφρά. Τότε διὰ μιᾶς ὁ ὄνος ἔλαβε τοιοῦτον ἀπίστευτον δρόμον, ὥστε ὁ νέος ἐξαφάνισθη καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τοῦ φύγῃ τὸ κασίτρι ἀπὸ τὴν χεῖρα. Τότε λοιπὸν ἤρε τὸν «σφυγμόν» τοῦ ὁμαρίου. Ἐπέβη ἐκ νέου καὶ «ποῦ σὲ σφάζ', ποῦ σ'» πονεῖ ἤρχισε νὰ κεντᾷ ἀλύπητα. Τὸ

ὁμαρίον ἔτρεχεν ὡς βαποράκι. Ἀναγνωρίσας δὲ τὸν δρόμον ὁ ἀναβάτης ἐστράφη δεξιά καὶ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν, ἀπὸ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους, ἔφθασε κατὰ πλάζων εἰς τὸν Προφήτην Ἥλιον. Ἐφθασε δὲ ἀκριβῶς τὴν στιγμήν καθ' ἣν ὁ Δημήτρης ὁ Μιχογιάννης, περιτέχνως λίαν, ἐλάνιζε τὸ ψητὸ κ' ἐστρώνετο ὑπὸ τὰ πελώρια δένδρα ἢ ἀπὸ φτέρες καὶ φυλλᾶδες πλάταιον εὐάδης τράπεζας.

Ἄλλ' ὁ Δημήτρης ὁ Μιχογιάννης δὲν ἤθελε μόνον νὰ ψῆν εἰς τὴν σούβλαν καὶ νὰ λιανίσῃ τὸ σφαγτό· ἤθελε νὰ διηγῇται καὶ χρονικά τινα ἐκ τοῦ βίου τῶν ποιμένων καὶ τῶν αἰπόλων κατὰ τὸ Πρωί, ὅπου ἐγγὺς εἶχεν ἀνατραφῇ καὶ αὐτός.

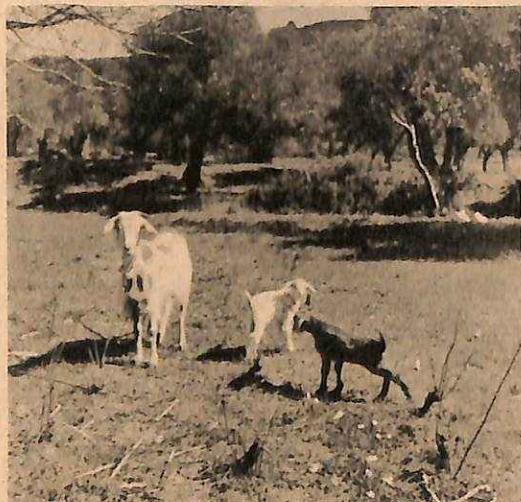
Ο Γιάννης ὁ Κούτρης, ὕψηλός, τεσσαρακοντούτης, ἀτρίχος τὸ πρόσωπον, ἀρχίζων ἥδη νὰ ρυτίδουται, ὁμοιος μὲ γριάν, εἶχε συλλάβει τὸ ἔτος ἐκεῖνο (ἦτοι πρὸ δύο σχεδὸν μηνῶν) διὰ τὸ Πάσχα τοῦ μὴνὸν σχεδίου. Οἱ ποιμένες τῶν Καλυδιῶν, ὁδὸ κληρὸν συνοικίαν ἀποτελοῦντες, ἐκκλησιάζοντο εἰς τὸν Ἅγ - Γιώργη τῆς Χ'στοδουλίτσας, οἱ αἰπόλοι τῶν Καμπῶν, τῆς Μυγαλιᾶς καὶ τοῦ Κουφούτη, ἐλειτουργοῦντο εἰς τὸν Ἅγιον Χαράλαμπον. Οἱ ἄμμοι, ὅσοι τῆς Κεχρεᾶς, τ' Ἅγ - Κωνσταντίνου, τ' Ἅγ - Θεοδοσίου, τῶν Μπαστανῶν καὶ ἄλλων με-

«Ἀντικρὸν ὁ γυνὸς καὶ ἄγριον μεγαλεῖον ἀποπνέων βράχος τοῦ Κάστρου, μὲ τὰ δύο πρὸ αὐτοῦ πετρώδη νηοῖδια, καὶ πέραν πέλαγος ἀχανές...»

«Πρὸς δυσμὰς τὸ Πήλιον, μὲ τὰς ἀναριθμή-
τους κοιλάδας του καὶ μὲ τὴν θεοσπείαν του
βλάστην, καὶ πέραν αὐτοῦ ἡ κορυφὴ τοῦ Κιο-
σάβου, ὡς κεφαλὴ ἑμπρηγμένη ἐπὶ κορμοῦ
ξένου...».

(Τότε καὶ τὰ κατοικίδια, αἰσθανθέντα τὸ θάλλπος τῆς ἡμέρας, ἤρχισαν τὰ σκιρτήματά των, εὐφρανόμενα εἰς τὴν ἐπαφὴν τοῦ χόρου, προσπαίζοντα περὶ τὰς μητέρας των — καὶ δὲν ἤξευγον ὅτι ἡ λεπίς τοῦ σφαγέως ἐστίλβε καὶ αὐτὴ πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον)

« Ἀγία Ἀναστασία ἐκαλεῖτο. Ἰωὺς τὸ πάλαι
 νὰ ἦτο ναὸς τῆς Κόρης τῆς ἐξ Ἄδου, ἣ τῆς
 Ἑκάτης τῆς φαρμακίδος... ».

ρῶν, ἥσαν ἀρσίοποι σάν τὸν «λαγὺς τὰ τέκνα». Ὁ Γιάννης ὁ Κούτρης, ὅστις ἐπεκαλεῖτο καὶ «Γιάννης τῆ Γριάς», ἐξῆλθε πρὸς τὸν δεύτερον ἐξάδελφόν του, τὸν Γιάννην τὸν Λοδίαν, ὅστις ἔκανε τὸν ἐπίτροπον εἰς τὸν «Ἀη - Γιώργη τῆς Χ' στούλου» καὶ εἰς ὅλα τὰ ἐξωκκλήρια ὅπου ἐτελούτο πανηγυρεῖς ἀρπάξων ἀπὸ τὰ μοναστὰ καὶ συνημμένα εἰς ὀγκώδεις θέσμας ἤμικατα κηρία, πατῶν αὐτὰ μετὰ τασοῦσιας του, διὰ νὰ τὰ στήσῃ, κάτω εἰς τὰς πλάκας τοῦ ἐξάδελφου τοῦ ναοῦ, προφασίζόμενος ὅτι πλὴτ φοδὸς μὴ λαμπρὰσσούν αὐτὰ τὰ ἀφνεῖ καὶ ἀποκαωίνων. Ὁ ἴδιος ἐπρότεινε καὶ ἔκτακτον δίσκον, περιερχόμενος τὰς τάξεις τῶν πανηγυριστῶν, συλλέγων ἐράσματα ἐγὼν νὰ φτιαχτοῦν οἱ ἐκκλησιᾶς». «Ἦταν τάχα, Θεὸς νὰ μὰς χωρέσῃ, καὶ ποστρικά τὰ χέρια του;» Ὅλα ταῦτα ἐκίνουν τὴν ἀντιεργίαν τοῦ Γιάννη τοῦ Κούτρη. Ἀπὸ τὴν καθαρὰν ἐξομολογίαν τοῦ εἶχεν εἶδαι ἡ ἰδέα, καὶ καθ' ὅλην τὴν Τεσσαρακοστήν τὴν ἐπώσεν. Ἐμῆλτον ἡ ἀποσπῆξ ἀπὸ τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπτου, τὸν Γιώργη τὸν Τρυφυλόγῳ, τὴν τὴν φαμίλιαν του, τοὺς Μιχαλογιαννίους, πατέρα καὶ υἱόν, καὶ τοὺς Μαυροδμηταίους, τέσσαρας ἀδελφούς, μετὰ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα των, ὅπως τοὺς σὺρρ πρὸς τὸ Πρωτὶ, εἰς τὸ κατὰμερον τοῦ ἰδικοῦ του, καὶ ἐκεῖ, μετὰ τὸν ὑπαρχόντων τριῶν ἡ τεσσάρων ἄλλων ἀιπόλων, νὰ καλέσωσι ἱερεῖα, ὅπως ἐορτάσωσι κατ' ἰδίαν τὸ Πάσχα.

Ὁσον διατὸς καὶ ἀντιθῆς τὴν ἐπιθυολογίαν
ὁ διδάσκαλος, περὶ οὗ ἐμνήσθημεν ἐν ἀρχῇ, ἐν πρά-
γμα παραδόξως ἐλησμένοι, ὅτι τὸ ἐρείπιον ἐκαλεῖτο
ὕπὸ τοῦ λαοῦ Ἁγία Ἀνναστασία. Ἀνατολικά ἦτο
τὸ σωζόμενον τμήμα τοῦ τοιχοῦ καμπύλου πρὸς τὰ
ἔξω, καὶ φυσικὰ τὸ ἐξελαμβανέ τις ὡς χιβάδα τοῦ
περὶ τοῦ ἡμῶς βυζαντινοῦ ναοῦ. Μόνον ὅτι τὸ ἐκ-
λίθων μεγάλων, ὄγκων μορμυρὰ ὀθανοῦ σχήματος,
λευκὰν, ὁμαλὰς ἐργασμένων, καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ὡ-
μοιάζει μὲ τὰ λαίψανα τῶν πελασγικῶν τοιχῶν. Τὸ
τοιχείον τοῦτο, ὑψηλὸν ὡς ἀνάστητον ἀνδρὸς, ἵστατο
ὀρθρῶν ἀκόμῃ. Ἄλλα λαίψανα τοῦ κτιρίου δὲν ἐφαί-
νοντο καὶ δυσκόλως ᾤοντο τις νὰ ἐκίστη τὸ σχή-
μα, τὸ μέγεθος καὶ τὴν προορισμὸν τῆς οικοδομῆς.
Ἐν ταῖς τῶν ἐκαλεῖτο Ἁγία Ἀνναστασία.

[illegible]

Ὁ ἅγιος Ἀναστασιος ἐκάλειτο. Ἰσως τὸ πάλαι νατὶ
τοὺς νὰς τῆς Κόρης τῆς εἰς Ἄβου τῆς Ἐκτάτης τῆς
φαρμακίβος καὶ οὐ χριστιανῶν, οὐ φυσικοὶ κληρονόμοι
τῆς θανούσης εἰδωλοστρεΐας, τὸν ἐβάπτισαν μετο-
νομαστὰς νῶν τῆς Φαρμακλῦτριάς κατ' ἀντίφρα-
σιν ἡ τῆς Ῥωμαιοῖς, ἀπλῶς καὶ σὺν σχετίᾳ ἐτυμολο-
γικῇ. Καὶ οὐ πατ'· Ἀγγελίης, δὲ εἶχε παρακαλεῖ-
σθαι τὸν Κούρην καὶ τοὺς ὑπάγναι καὶ τοὺς λει-
τούργησαν τῶν ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἡγνῶς εἰς ποτέ-
ραν τῶν δύο ὁμωνύμων ἤτοι καθιερωμένων τὸ πάλαι
τοῦ νῶς. Διότι ὑπάρχουσιν δύο Ἀγίαί Ἀναστασίαι,
καὶ ἡ ἐκ τῆς Φαρμακλῦτριάς.

[illegible]

Οι απόστολοι έφέρουν ότι η 'Αγία Ανάστασις είναι αυτή η 'Ανάστασις. Και θεόδοιοι δεν ήθελαν να είναι εύμαθεστοι του γένοντος εκείνου Ιερών, όστις, έρωτηθείς πρό χρόνων άν η 'Αγία Κυριακή ή Μεταμόρφωσις είναι μεγαλύτερη, απήντησεν ότι ή 'Αγία Κυριακή είναι μεγαλύτερη, διότι ερώταται καθ' έξομόμας, ενώ ή Μεταμόρφωσις μόνον μά φορά τον χρόνο είναι. Και μήπως πλείστοι, ακόμη και σήμερα, δεν νομίζουν ότι ό περίκλυτος ναός της του Θεού Σοφίας είναι της τιμής της μεγαλομάρτυρος 'Αγίας της ις' Σεπτεμβρίου;

«Γιάννης ἡ Γριά», δὲν ἤθελε μόνον νὰ ἐ-
ορτάσῃ μὲ τοὺς συνομητέους τοῦ χωρι-
οῦ τὴν «Ἀνάστασι» εἰς τὸ κατὰ-
ρὸν του, ἀλλὰ ἐπεθύμει καὶ νὰ τε-
λεσθῇ ἡ «Ἀνάστασις αὐτῇ ὅχι εἰς ἄλλην ἐκκλησίαν
ἀλλ' ὡρισμένως εἰς τὴν Ἁγίᾳ Ἀναστάσει». Ἀφοῦ
τοῦ πάσαι ἡτο ἐκκλησία, ἀφοῦ ὁ χώρος ἦτο καθιερωμέ-
νος εἰς λατρεῖαν τοῦ Χριστοῦ, διατὶ τάχα νὰ μὴ
λειτουρηγῇται; Μάτην ὁ παπ-
πὺν Ἀγγελῆς ἐξέδωκε
τὴν ὀλίγην μάθησιν του καὶ τὴν ἐμφυτον λογικὴν
τοῦ διὰ νὰ τὸν πείθῃ διὰ τῆς ἐξήτης παράλογα. Ὁ αἰ-
πόλος ἐμεινεν ἀμεταπίστεος.

—Πώς θὰ λειτουργήσω, βλοημένη, σὲ ξεσκέπαστο μέρος; τοῦ ἔλεγεν ὁ ἱερεὺς. Εἶδες ποτὲ σου λειτουργία ἀποκάτ' ἀπ' τ' ἀστέρια;

—Καὶ μήγαρις ἡ Ἀνάστασις δὲν ψάλλεται παν-

τοῦ στο ξασκεπαστοῦ; ἀντέλεγεν ὁ δοσκόρος. "Ἐχουν, ἄς ποῦμεν, ἐκκλησίαις καλοχτισμένες, μὲ πλάκες καὶ με κεραμίδια καὶ θγαίνουιν, κατάλαδες, ἀπ' τὴν ἐκκλησία αὐτοῦ γιὰ νὰ κόψουν. Ἀνάστασις; κ' εἰμὶς ποῦ δὲν ἔχουν; ἐκκλησιά, ἄς ποῦμεν, δὲν μποροῦν, κατάλαδες, νὰ κάνουν; Ἀνάστασις σ' ἓνα ξασκεπο μέρος, ποῦ ἦταν μιὰ φορὰ κ' ἔνανι καιρό, κατὰ πῶς λένε, ἐκκλησία;

Ὁ ἱερεὺς τὸν ἐκοίταξεν ἐν ἀμηχανίᾳ πρὸς στιγμὴν, εἶτα τὸ βλέμμα του ἐφωτίσθη ὥς νὰ τοῦ ἦλθεν ἰδέα καὶ εἶπε:

—Κάνουν 'Ανάσταση ὁξου ἀπ' τὶς ἐκκλησιές, ναί, μὰ λειτουργία;... Πῶς θὰ λειτουργήσουμε;

—Μὰ δὲν εἶναι Ἀχίλλεος Τροάδα, ἀλλὰ ἡμεῖς ἐμεῖς.

—Τὸν παλιὸ καὶρὸ, ποῦ τὴν εἶχαν κτίσει, δὲν ἦταν συγκαινιασμένη;

—Τὸ πηδάλιο λέει, ὅταν βεβηλωθῇ μιὰ ἐκκλησία, νὰ μὴ λειτουργιέται, ἂν δὲν ξανακτισθῇ κ' ἐγκατασταθῇ πάλιν.

«Επί τῆλος οὐ παύ· Ἀγγέλῃ ἰσως θα τὸν εἰ-
πεις νὰ μετρωδῶν εἰς τὴν Ἀγίαν Ἀναν, ἥτις
δὲν ἀπέχετο πάλυ, καὶ ἦτο κι αὐτὴ, κατὰ δεύτερον λό-
γον, γειτόνισά του, ὅπως ἀκαυχᾶτο οὐ ἀπὸλλος, λέ-
γων, ὅτι τὴν Ἀγία Ἀναστασία τὴν εἶχε «γειτόνισ-
σα». Ἀλλὰ οὐ ἀγαθὸς ἱερὰς δὲν ἐπιθεῖν οὐ ἰσὺς τὸν
ἑαυτοῦ του ὅτι ἔβητο ἀκατακρίτως νὰ λειτουργή-
σῃ εἰς τὴν Ἀγίαν Ἀναν. Οὐ ναϊσὸς εἶχε τὴν
στῆλην του, τὸ θυσιαστήριον εἰσέχον, ἔγκτιστον εἰς
τὸν τοῖχον, καὶ ἡ Πρόθεσις ἐκαλύπτετο ἀπὸ δύο
σπιθαμὰς χῶματος καὶ λίθου, πεσόντων ἀπὸ τοῦ
ὑψους τῆς χιβάδος, τὸ εἰκονοστάσιον τοῦ ὁρθοῦ ἀ-
κμή, ἀλλ' αὐ θυρίδες του ἔχασον ἐρημὸν εἰκόνα
καὶ τὰ δύο πασάβρου, τὸν βορείου καὶ τοῦ νοτίου
τοῖχου, ἔβρεγον καὶ αὐτὰ ἄσφακτα, καὶ οὐ ἀνεμὸς
ἐβόειν, εἰσπνέων κ' αὐτὸν καὶ ἐκπνέων. Ὁμοίως
με γράσιν νυκτὴ, με τὰς κόγχας κενὰς ὁμιάτων, με
τὰ ὅτα βρυθνόντα ἀπὸ ἤχους φαεινῶν φωνῶν, με
τὰς, χλευαζόντων σκληρῶς τὴν ἀδυναμίαν παι-
δίων, ὑπάρχον οὐτε καθήλιν, εὐσεβῶς ἀναφῶν ἐκ ταξι-
σμένων εὐλόδοις προσηκνύουσας, οὐτε ναουαλὸν, ἐκ-
σχόν παρηγόριον φῶς εἰς τὰς ἡμαρτημένους μορφὰς
τῶν ἡκρωτηριασμένων εἰς τοὺς τοῖχους οὐλῶν Ἀ-
γίων, τὸ παρεκκλήσιον τοῦ ἀφιερωμένου ποτὲ εἰς τὸ
Γενέσιον τῆς Θεοτόκου, κ' ἐκαλεῖτο συνήθως Πανα-
γίτσα, ὑπὸ ἄλλων δὲ, Ἀγία Ἀνω, Ἀλλ' οὐ παύ·
Ἀγγέλῃς ἐβίστασεν ἄν καὶ μὲ ἀλαχθῶς δανειζέμε-
νας εἰκόνας καὶ ἀντιστρέφον προχέρον καθήλιν,
ἐπετρέπετο νὰ τελεῶσι λειτουργίαν.

Τέλος ὁ ἱερεὺς εὗρε μέσον τινὰ ὄρον καὶ τὸν ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν Γιάννην τὸν Κούτρην.

— Ας είναι, μπορούμε να κάμωμε Ἀνάσταση εἰς τὴν Ἁγία Ἀναστασίᾳ, εἶπε, καὶ ἀμέσως παίρνετε ὅλοι τὰ πράγματά σας καὶ τὶς λαμπάδες σας ἀναμμένες καὶ πηγαίνουμε κάτω στὴν Παναγία τὴ Δομὴν καὶ σὰς λειτουργῶ ἐκεῖ.

—Στην Παναγία τή Δομάν;... μὰ εἶναι μακριά!
—Ὡς πόσο;... σέ μισή ὥρα φθάνουμε.

—Εἶναι, νάχω τὴν εὐκὴ σ', παπὰ, παραπάνω ἀ-
πὸ μιὰ ὥρα.

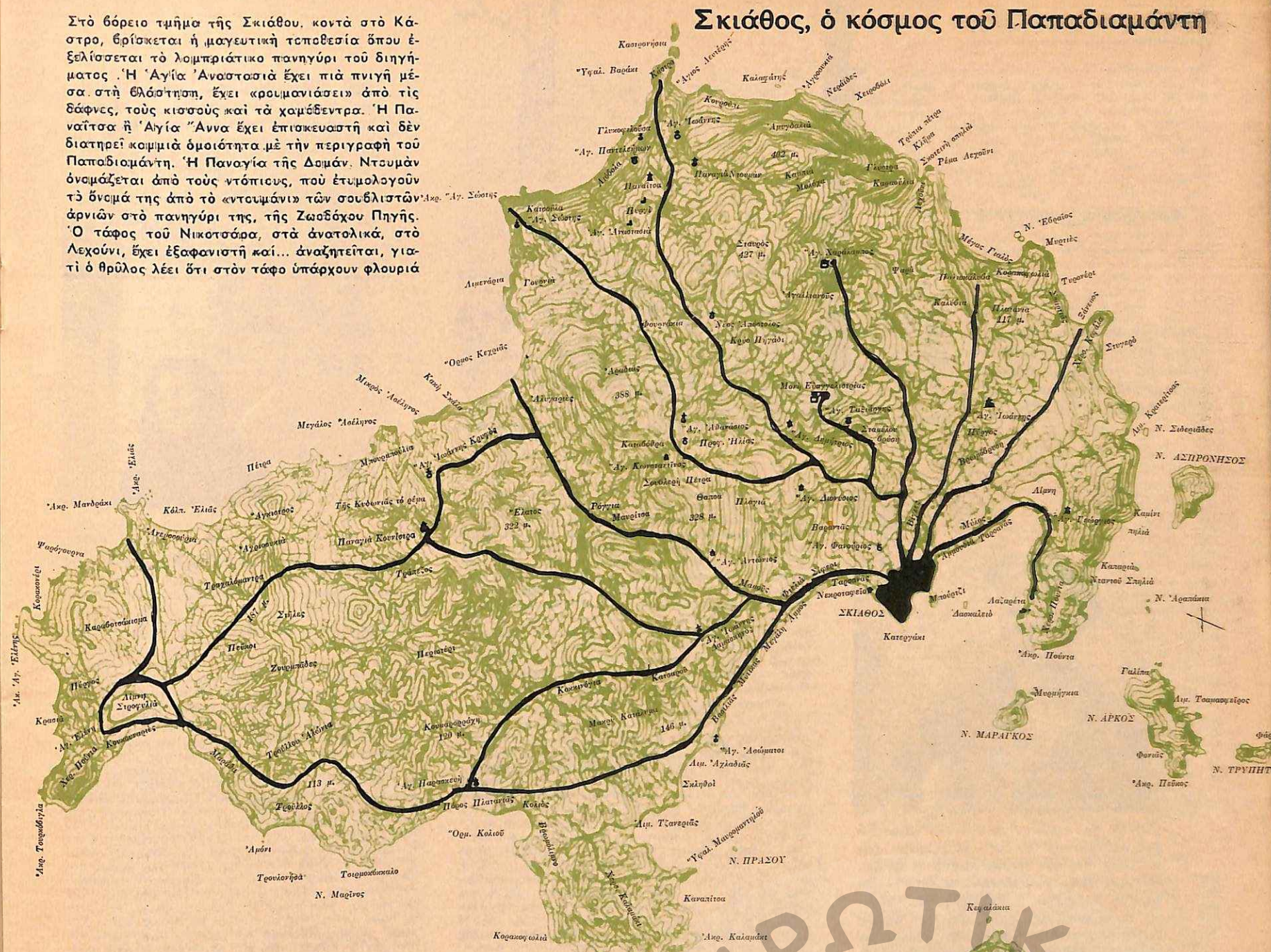
—Δὲν θὰ εἶναι παραπάν' ἀπὸ τρία τέταρτα.
"Ὅλ' ἡ νύχτα δική μας εἶναι. Ἔχουμε καιρὸ νὰ φθά-

Ο Γιάννης ο Κούτρης υπεχώρησε μη έχων άλλως να πράξει

Ὁ Ιερὺς ἔβαλεν εὐλογητὸν εἰς τὸ ὑπαίθριον, φερέας μαύρον ἐπιτραχήλι καὶ ἥρισκε να ἀναγινοῖσκῃ τὴν παννύχθα καὶ τὸ «Κυμὰι θαλάσσης», ὁ δὲ διαβαστὰ. Εἶτα, ἀνάψας ἐντὸς τοῦ θυμιοτοῦ μοσχολίδανον, ἐβυθίσατο τὸν παραστῶτα δούλου, καὶ ποιήσας ἀπόλυτον, ἔβγαλε τὸ μαῦρον ἐπιτραχήλι, ἐφέρεσεν ἄλλον ἰόχρου καὶ λευκὸν φαίνολιον, (δὲ αὐτὰ τὰ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὸ διασάκκιον τὸ περιπέσειον τὰ ἱερὰ του) καὶ ἀνάψας λαμπράς, στραφὲς πρὸς τὸν λούον, ἥρισκε νὰ ψάλλῃ μελωδικῶς τὸ «Δεῦτε λάβετε φῶς» μεθ' ὃ ἔψαλε «Τὴν Ἀνάστασιν σου, Χριστέ, Σωτήρ».

Καὶ ἀφού ἤσαν τὰς λαμπάδας ὅλοι, ἀναγινόντες τὸ Εὐαγγέλιον καὶ δοξάζοντες τὴν Ἁγίαν Τριάδα, ἤρχισεν μεγάλη καὶ βρονταῖσι τῇ φωνῇ αὐτῇ ψάλλειν τὸν «Χριστὸν Ἀνέστη», ἀντιψάλλοντες καὶ τοὺς υἱοὺ τοῦ παιδίου δωδεκαετούς, ὅστις τὸν εἶχε συνοδεύσει αὐτὸς συλλειτουργῶν εἰς τὴν ἐκδρομὴν. Ὡραία δὲ καὶ γλυκύτατα ἦν ἡ σκηνὴ ἐντὸς τοῦ εἰρησίου ἐκείνου, τὸν μεγαλομάρτυρα καὶ ἐπίθληκτον εἰς τὴν ὄψιν, ἀγαλλοζομένον ἀπὸ τὸ τρέμον ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς αὐτοῦ φωτεινῆς ὡς πεντήκοντα λαμπάδων, σκηνῆς ἡ φωτεινὴ καὶ σκιερᾶ διαγίγχετ καὶ μυστηριώδεις ἐν μέσῳ γιγαντιαίων δρυῶν, ὑψουσάν υπερῆφάνους τοὺς εἰς διὰ τὰ κορυφούμενους κραταίους κλάδους, μετὰ τὰ φρίσσοντα φύλλα μαρμαρίζοντες ὡς χρυσὸς φοιτᾶς ὑπὸ τὴν λαμπρῶν τῶν πυρσῶν, ἀπὸ σκίας καὶ σκοτεινὰ κενὰ ἐν μέσῳ τῶν κλάδων, ὅπου ἐφ' ὧν ἀνταρτίζονται τὰ ἔλλοχοντα ἀόριστα πνεύματα, ὅπου πᾶντα πᾶσαι πότῃ. Δραῖδες εὐσχωμαὶ καὶ Ὀρεστιάδες ραβδίνοι, ἐλευθέρως ἀνασπαστοὶ ἀνὰ τοὺς περικλυτοὺς ἐρμηνείας καὶ ὁμηροῦ μεταμορφωθεῖσαι εἰς φωτεινὰ τέλεια καὶ μὴ τολμήσας τὰ προβολαῖα εἰς τὸ φῶς τῶν ἀνυστομένων λαμπάδων, ἀνοήτως ῥησάσαι πρὸς καιρὸν ἐκ τῆς φυγαδεύσεως τοῦ χρι-

Στο βόρειο τμήμα της Σκιάθου, κοντά στο Κάστρο, βρίσκεται η μαγευτική τοποθεσία όπου εξελίσσεται το λομπριάνικο πανηγύρι του διηγήματος. Η Άγία Άνναστος έχει πιά πνιγή μέσα στη θάλασσα, έχει «ρομανιάσει» από τις δάφνες, τους κισσούς και τα χαρμάντρα. Η Παναΐτσα ή Άγία Άννα έχει επισκευαστή και δεν διατηρεί κομμωτή όμοιοτητα με την περιγραφή του Παπαδιαμαντή. Η Παναγία της Δομνής. Ντυμένη ονομάζεται από τους ντόπιους, που έμπροσθεν τὸν ὄνομα της ἀπὸ τὸ «νταμπήν» τὼν σουβλιτῶν ἀρνῶν τὸν πανηγύρι της, τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Ὁ τάφος τοῦ Νικοτσάρα, σὲ ἀνατολικά, στὸ Λεχόνι, ἔχει ἐξαφανιστῇ καὶ... ἀναζητεῖται, γιὰ τὸ ἄρθρο λέει ὅτι στὸν τάφο ὑπάρχουν φλουριά

Σὲ 61 τετρ. χιλιόμετρα ἐκτείνεται ὅλος ὁ κόσμος του
— «αὐτὸς ὁ κόσμος ὁ μικρὸς, ὁ μέγας». Ὁ ἀναγνώστης τοῦ ἔργου του θέλει
βρῇ σημειωμένα στὸ χάρτη γινώματα ὀνόματα. Τὸν Ταρανά, τὸ Μεγάλο
Τσεγγυγιά, ἀπὸ τὸ «Βαρδιάνο στὰ Σπέρκα», τὴ Μαυρομαντιλοῦ, ἀπὸ τὸ
ὀμώνυμο διήγημα, τὴς Κοκουναριές, τὴν Κεχρεά, ἀπὸ τὸ «Στὸ Χριστό
τὸ Κάστρο», τὸν Μέγα Γιάλο, ἀπὸ τὸ «Ὀνείριο στὸ κύμα», τὸν Ἄϊ - Σῶ-
στη, τὸ Κουρούπι, τὴς Βίγλες, ἀπὸ τὴ «Φόνισσα», τὸν Ἀσέλινο, ἀπὸ τὸν
«Αἰλιδάνιστο», τὸν Ἀγ. Δημήτριο, ἀπὸ τὴν «Ἐξοχικὴ Λομπρή», τὴ μονὴ Εὐ-
αγγελισμοῦ, ἀπὸ τὰ Μαύρα κούτσουρα, τὸ Ξάνεμο, ἀπὸ τὴ «Νοσταλγό»...

στιανικού Θεού από του καλλιμαρμέρου Ιδρύματος
καί τώρα μετά βήμους βλέπουσαι την ανακαμπύρη-
σιν των πασχάλιων πυρών καί όσφραίνόμεναι την
όσμην του χριστιανικού μοσχολιβάνου, εις τὰ βάθη
του δρυμόνος.

Ενώ ο Ιερεύς ἔλεγεν ὁμολή τῇ φωνῇ τὰ εἰρηνικά, καὶ ῥύτοιο ὑπὲρ τῆς αὐτοεπίστασός τῶν ἐκκλησιῶν, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς κ.τ.λ., ὅπισθεν τοῦ πρότυπου πελώριου κορμοῦ τῆς χιλιετούς δροῦ, ὅν τρεῖς ἄνδρες συνάπτοντες τὰς θρυαίνας μολίς ῥῆζαντο ν' ἀγκαλιῶσιν, ἠκούοιτο βραχὺς διάλογος, εἰς ὃ ἐξῆλ, μεταξὺ τριῶν ἡ τεσσάρων σπύλων, ὧν ὁ πρῶτος, Γιάννης ὁ Κούτσικος, ἔβλεν ἀπάντων τὰς ἀπορίας τῶν ἄλλων.

- Ντούρου, ντουρού;
- Ταμάμα.
- Τὰ ἴσα ζέρ.
- Μονοκοπανιά;
- Σ' μ Παναϊά τ' Ντομάν;
- Ντούρμα, παπὰς ἔτσ' εἶπε.
- Τοῦ ρέμα - ρέμα;
- Δὲ - δὲ - πᾶμι;
- Δὲ - πᾶμι, ζέρ!

Ἄλλ' ὁ διάλογος οὗτος διεκόπη ὑπὸ τῆς φωνῆς

τοῦ ἱερέως, ὅστις ἐν τῷ μεταξύ ἀπεδύθη τὰ ἄμφια
κ' ἔκραξε πρὸς τὸ ποίμνιόν του:

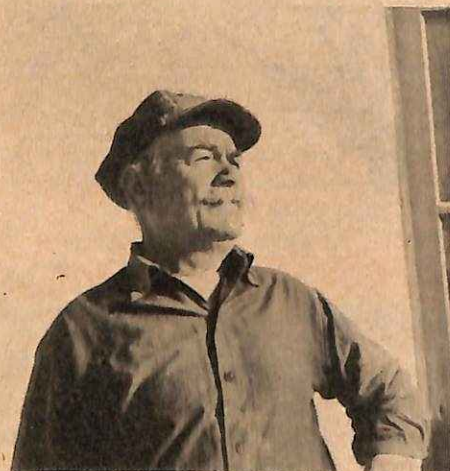
—Εἴστ' ἔτοιμοι; Πάμε

Δύο τὸν αἰπὸλῳ, ἔπεισαν νὰ φορτώσῃσι ταῖς ἰσά, ὡς καὶ τὰ καλῶς ἐπὶ τοὺς πομίνουιν, περὶ τῶν ἐστῶσάμῃ τινά ἐφ' οἷα, εἰς πέντε ἢ ἑξ ὀλίγα, ὁ ἰέρης ἐπέθῃ εἰς τὸ ἔδωδον καὶ οἱ ἄλλοι πῆλιν, οἱ μὲν κρατούνης τὰς λοιπὰς τὰν ἀνυμνίας μετὰ τὴν ἄριστην, προσπεύοντες μετὰ τὴν ἑξῆς νὰ σκεπάζῃσι τὴν λαμπρὴν ἀπὸ τῆς πυρῆς τῆς ἀπογνῶν αὐρᾶς, οἱ δὲ ἀναψάντες μικρὰ παλαρακία, χρήσιμα εἰς τοὺς αἰπὸλῳ διὰ τοὺς υἱερτικῶνς ἐπαυλίσμοις καὶ τοὺς ἀμολῶν τῶν αἰγῶν τῶν, ἐξέκριναν κατηρχόμενοι πρὸς βορρᾶν, εἰτα ἐσπάρθησαν ἀνατολικώτερον, βαίνοντας διὰ κακοτεπίας, ἐφ' ἧς δὲν ἦν ἀντίηχον ἄλλοι ποδες παρά τοὺς ἰσίκους τῶν, ἔλαφρα παύοντες μετὰ τὸ σπασαῖν τὰ περιβάλλοντα τοὺς ἐκνήκοντες πῶδας τῶν, διακόντες τὰ γυμναστικά νὰ τρέχουσιν, σφύροντες μᾶλλον αὐτὰ εἰς τὸν δρόμον, τοποθετούμενοι ἐξ ἁριστερὸν ἐξ ἑμῶνχα δι-
κрана πρὸς ὑποστήριξιν τῶν φορτωμένων ὑποκύνων εἰς τὰ κρηνηδεύειν μέρη. Δύο ἢ τρεῖς αὐτῶν μετὰ τὰς κόπας τῶν ἠρχοντο τελευταῖοι, μετὰ συρίγγιον καὶ ἀκατασῆτων μονοσυλῶν, ἄγοντες τὰ ἀπο-

λίστα, τον μὲν ἡ μικρὰ ἐρίφια, διὰ χαρισμάτων σκίπτασθαι, τρέχοντα παρὰ τὰς μητέρας τὸν, βελανόνην ἐρωματικῶς, εἰς αἱ ἀλγες ἀπὸ τῶν ἀδριανῶν μὴ ἔχουσαν πᾶς νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀσυνήθη νικητο-
ρίαν. Ἡ σελήνη ἔρχεν ἀνταίσιλὴ πρὸ τοῦ μεσοκινή-
του ὁ Διοσκὺς τῆς, ὑπερβόρην ὀλίγον, ἐφαίνοτο ὅτι
οὐδὲν τῶν κορυφῶν ὑψηλῶν δένδρων, ποτε ἐκρούπτο
κατὰ τοὺς ἐλγυμῶς τῆς πορείας ὅπως ἐν τοῦ
βουνοῦ. Καὶ οἱ βουνοὶ ἐσπιντο πανταχοῦ, ὅθεν δι-
αβάνει ἡ πομπή, καὶ ἐντοια ἐξεγείροντο παρά-
ωρα ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ, καὶ τινὰ μυῖαν, ἐξοριώματα
ἐπέτω, φιδῶς περὶ τὰς ἀνήμερας λομπῶδας ὑπο-
βελίζοντα, καίοντα τὰς μικλὰς πτερυγὰς τῶν, ἡ
καταστρέφοντα μετὰ τελευταίον ὁδοῦ τῆς ἐφημε-
ρῶν ὑπαρῆν τὸν εἰς τὴν προσημαίνου τῆς φλογος.
Καὶ τὰ νυκτοπούλια βελγὸν φοβεμένα ἀπὸ χινοῦ
εἰς κόμηρον, ἀπὸ αἰσῶντος εἰς δένδρων προσθέντα
τὸν ἔλαστρον θροῦν τὸν πτερυγῶν τὸν εἰς τὸ ἀφῶν
ἐναρμόνιον φεσημα τῆς αὔρας τῆς φθορίας. Καὶ ἡ
ἀγροπυλίστα, ἡ χιονοπλῆς, ἡ λευκοῦσα καὶ μυροβό-
λιστα εἰς τοὺς φράκτας, λευκίμων μυροφόρος ὁρ-
τάζουσα τὴν Ἀνάστασιν, καὶ ὁ κισσὸς καὶ τὸ ἀνιό-
κλημα, πλόκαμοι τῆς ἀνιόδου, ἐξελπίλους τὴν μυ-
ροβόλον κόμην τῆς ἀνὰ τοὺς ἀγρούς, διέχωναν ἑκα-

Φωτογραφίες ΔΗΜΗΤΡΗ

«Δεξιά, τὸ ὑψηλόν, δραχῶ-
δες καὶ τεμνόμενον ἀπὸ εὐ-
θαλείας χαράδρας δουνόν,
τὸ ἀπολήγον εἰς τὴν κορυ-
μώδη ἀκτὴν τοῦ Κουρού-
λη...».

«Οἱ προσηκόντων καὶ τὸν χαιρετού-
σαν με σεβασμὸν τὸν κυρ - Ἀλέξανδρο. Δὲν
πιστεύω πῶς τὸν ἤξεραν σωστὰ εἰ ἄξιζε,
ἐξείχον ὅμως τὸ σεβασμὸν τὸν ἀν-
θρωπο», διηγείται ὁ Καρακάβας. Σήμε-
ρα, στὴν ψυχὴ τοῦ λαοῦ του, πού ἐξοκο-
λουθεῖ ν' ἀγνοῇ τὴν ἁγία του, ἔχει γίνε-
ι θρύλος. Γνωστὰ μοτίβα λαϊκῶν παραδό-
σεων ἔχουν ἀρχίσει νὰ συνάπτονται με τὴν
προσωπικότητά του. Ἀκούει, λ.χ., νὰ διη-
γούνται: «Κάποτε τὸν κάλεσε ὁ βασιλιάς
στὸ παλάτι, νὰ τοῦ κἀνὴ τὸ τραπέζι. Ἀλ-
λὰ δὲν ἦταν ντυμένος ὅπως ἔπρεπε...».

ροτέραν ἐν τῇ νυκτὶ τὴν εὐδίσαν των εἰς τὸν ἀέρα.
Καὶ ἡ ἀργυρὰ ἀμμόκονις τὸν ἀστρων ὀλιγόστευεν
ἐπάνω, καθ' ὅσον ὑψοῦτο ἡ σελήνη, καὶ ἡ ἀπὸ τὸν ἡ-
κούετο μινυρίζουσα, θαλερὰ εἰς τὸν μυχὸν τοῦ δά-
σου, καὶ ὁ γκιώνης, μὴ δυνάμενος νὰ διαγωνισθῇ
πρὸς τὴν λυγρὰν ἀδελφὴν του, ἔπαυσε πρὸς καιρὸν
τὸ θρηνῶδες ἄσμα του.

Ἔχον κατέλθει ἤδη πολὺ βοθεῖα, κάτω εἰς
τὸ ρεῖμα καὶ ἀντικρὺ των ἔβλεπον μακρὰν
τὸ πέλαος, κυανὴν ὄθον, ἀμυδρὰς ἐπαρ-
γυρομένην ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τῆς σελή-
νης. Ἐκούσθη δὲ μετ' ὀλίγων βοθῶν παφλασμός,
ὡς χειμῶρον, καταφερόμενον μετὰ βρυγμῶν ἀπὸ
τῶν βράχων, κρότος συνεχής, ἰσχυρός, μονότονος.
Ἦτο τὸ ρεῖμα τῆς Παναγίας τῆς Δομῆς, ἀπὸ τῶν
ὕδατων τοῦ ὁποῖου εἰκοσι νεράμυλοι ὑδρεύοντο τὸ
πάλα καὶ πολλὰ ἐκατοντάδες στρέμματα κήπων
με κλιμακωτὰς αἰμασίαις ἐπαινοῦντο ἀπὸ τὸν ὁρο-
πὸν νόμα του. Ἐκεῖ ἀντικρὺ, προέκυπτεν ἐπ' ἀκρας
τῆς θαλάσσης τὸ παλινδρῶν φρούριον, τὸ ὁποῖον ἦτο
ποτὲ κατοικία ἀνθρώπων, πρὶν γίνῃ γλαυκὴν φλογὰ
καὶ λάραν θρηνητῶν. Εἰς τὸ ἀκένυτον ρεῖμα τῆς
Παναγίας τῆς Δομῆς ἀφελίετο ἡ εὐδοκίμησις πά-
σης φυτείας καὶ πάσης θαλασσίως, κατὰ τοὺς
πολιτούς ἐκείνων χρόνους.

Ἦτο ἡβὴ δὲ δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ὁ
παπ' - Ἀγγελὴς καὶ οἱ αἰπόλοι ἐφθασαν εἰς τὴν
Παναγίαν τὴν Δομῆς. Τὸ μικρὸν ἐκκλησίον ἦτο
κτισμένον ὑπὸ αὐτάδα πελωρίων δένδρων, περιβαλ-

λόμενον γραφικῶς ὑπ' αὐτῶν, σκεπαζόμενον φιλο-
στόργως ἀπὸ τοὺς κλώνους των. Ὁ ναῖκος ἦτο
πενιχρὸς, ἀλλὰ διεικνείτο καὶ ἦτο λειτουργήσιμος.
Ἦτο δὲ ἐν τῶν ὀλίγων ναϊδίων ὅσα ἐσώζοντο ὄρθια
ἀπὸ τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς. Γείτονες αὐτοῦ, χαμηλό-
τερα πρὸς τὴν θάλασσαν, ἦσαν τὸ πάλαι ἐντός τῆς
κοιλιάς, τῆς συνεχόμενης μετὰ δύο ἀκτῶν, πᾶμ-
πολλοὶ ναῖκοι ἕως τέσσαρες δωδεκάδες. Οἱ πλεί-
στοι ἦσαν σήμερον ἐρείπια. Ἡ Παναγία τῆς Δομῆς, ἀ-
πλὴ ἀναπαράστασις τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τοῦ Βυ-
ζαντίου, καὶ περιβαλλομένη ὡς με στέφανον ἀπὸ τὸν
ἀειθαλὴ κόσμον τῶν πελωρίων δένδρων τῆς, ἴστατο
ἀκόμη ὄρθη, κ' ἐφαίνετο λέγουσα πρὸς τοὺς ἀδελ-
φούς τῆς, ὅσοι εἶχαν γονατίσει, κατακληθέντες ἀπὸ
τὸν κάματον τῆς διὰ τῶσαν ἐτῶν πορείας:

«Παρηγορηθεῖτε, σὰς ἀντιπροσωπεύω ἐγώ!».

Ἡ εὐσεβὴς τάσις τοῦ λαοῦ, ζητούντος διὰ τοῦ
πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἐκκλησιῶν ἀνὰ τὰ ὄρη
καὶ τὰς κοιλιάς νὰ παρηγορηθῇ διὰ τὴν στέρνησιν
τῶν τῶσαν τὸ πάλαι ἱερῶν δωμάτων του, λημο-
νούντος τοὺς παλαιούς θεούς του χάριν τῶν νέων ἁ-
γίων του, κατισχύσε τῆς αὐστηρότερης καὶ δογματι-
κατέρας θεωρίας, καθ' ἣν ἀπηγορεύοντο εἰς τοὺς
χριστιανούς οἱ ἀγροτικοὶ ναοί. Ἀκριβέστερον δὲ τι-
νες ἐρμηνεῖς τοῦ γρόμματος, ἱερομναχοὶ καὶ ἀσκη-
τικοὶ ἄνδρες, ἠρνούοντο καὶ νὰ λειτουργῶσιν εἰς ἐκ-
κλησίαν. Ἀλλὰ τὸ αἰσῆμα εἶναι ἀνώτερον τῆς θεω-
ρίας καὶ ὁ λαός, δουλεύων, τυραννιζόμενος, πενέμε-
νος, ἀγροδίατος, διασπειρόμενος κατὰ κώμας καὶ
χωρία, μὴ ἔχων πόρους νὰ κτίσῃ μεγάλας καὶ λαμ-
πράς ἐκκλησίας, ἐκτίετο πολλὰς πενιχράς. Ὁ δὲ
Σωτήρ, συγκαταβατικώτερος τῶν ἐπιστῶν ἐπὶ γῆς
διερμηνευτὸν του, κρημνισμένον τὸν ἐπὶ γῆς διατρι-
βάν, καθὼς εἶπεν ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος,
εὐφραίνετο τὴν πενιχρὰν προσφορὰν τῆς χήρας,
ἐδέχετο καὶ τοῦ πένιου λαοῦ του τὸν εὐσεβὴ φόρον,
καθὼς ἐδέχθη ἐκείνης τὰ δύο λεπτὰ.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐφωταγωγῆθ' ὁ παρεκ-
κλῆσιν καὶ αἱ ποιμένιδες ἦσαν πᾶμπόλ-
λα κηρία εἰς τὰ δύο μοναστήρια καὶ ἀνά-
ψασαι πῦρ εἰς τὸ ὑψηλὸν ἔξω τῆς θύρας
καὶ στήσασαι μεγάλην χύτραν παρεκκλῆσιν τὴν
σοῦσαν. Δύο ἐξ αὐτῶν, νεομυροί, ἐφόρεσαν τὰ κόκ-
κινα φουστάνια των, καὶ τὰ δαδουκίλια των μετὰ
κεντητὰ προμάνικα καὶ τὰ λ'ουπάνια των τὰ λευκά.
Καὶ ὁ ἱερεὺς λαβὼν καιρὸν ἐφόρεσεν ὅλην τὴν ἱερα-
τικὴν του στολὴν καὶ ὁ υἱὸς του ὁ συλλειτουργὸς
ἐψάλλε τὸν κανόνα. Ὁ Γίαννης ὁ Κούτρης, πραγμα-
τοποιήσας τὸ δεινὸν του, τοῦ νὰ παρίσταται εἰς
τὴν ἐκκλησίαν ὡς ἐπίτροπος, ἐπρωτοστάτει εἰς τὸ
ἀνάμμα καὶ σβήσιμον τῶν κηρίων, πατῶν αὐτὰ ἐνί-
στε μετὰ τοσούτων του, μισοῦμενος τὸν ἐξεδελφόν
του τὸν Γίαννη τὸν Λαδίκαν καὶ ὁμοίως ἴστατο δε-
ξιόθεν εἰς τὸν χορὸν μετὰ σφοδρῶτος, ὥστε
θλάπων τις αὐτὸν, θὰ τὸν ἐνδιέμει ψάλλον ἐξ ἰδιο-
τροπίας σιωπῶντα. Τὴν στιγμὴν δ' ἐκείνην εἰσελ-
θεύσα εἰς τὸν ναῖσκον ἡ δωδεκάτης κερὴ του, τὸ
Κομπά, ἱσταμένη τέως ἔξω παρὰ τὸν παραστάτην,
ἐπιστατοῦσα εἰς τὸ κόχλασμα τῆς χύτρας, τοῦ λέει
εἰς τὸ οὐς:

— Ἀφέντη, ἔρχουν κόσμος.

— Ποιοὶ καὶ ποιοὶ; εἶπεν ἐξοφισθεὶς ὁ Κούτρης.

— Ἐρχονται, ὁ Δημητράκης τ' Ὁ Κότσινος, μαζὺ
με τὴν γυναῖκα τ' Ἀσμενιῶ, καὶ ὁ Γίαννης τ' Ὁ
Κ'σάλας καὶ ὁ μπαρμπά - Γιώργης...

— Ποιὸς μπαρμπά - Γιώργης;

— Ὁ Γιώργης τ' Παναγιώτ'.

— Ὡς κερονὺς ἔπρεπε τὸ δόγμα τοῦτο εἰς τὴν ἁ-
κοὴν τοῦ Γίαννη τοῦ Κούτρη.

— Ὁ Γιώργης τ' Παναγιώτ'! ἐπανελάβε μηχαν-

ΔΕΝ ΑΛΛΑΞΑΝ σχεδὸν καθόλου οἱ ἀγαθὲς
φυσιογνωμίες τοῦ νησιοῦ του, πού τόσο συν-
αρπαστικά καὶ μετὰ τόση ἀγάπη ζωγράφισε.

νικῶς κ' ἐξηκολούθησε ἐρωτῶν τὴν θυγατέρα του, ὡς
ἐάν ἤξευρεν αὐτή:

— Τί, δὲν κάνανε Ἀνάστασ' στοὺν Ἀη - Χαρά-
λαμπον;

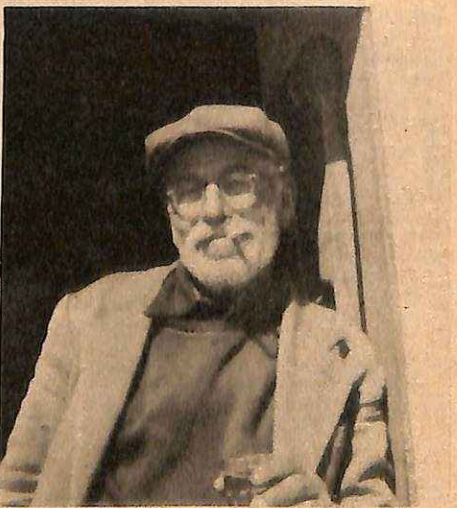
Διότι ἠγόρει πὼς ἐξέπεσε πρὸς τὰ ἐδῶ ὁ Γιώρ-
γης τ' Παναγιώτ'.

Αὐτὸς ἔκρινε αὐτοδικαίως τὸν προεστὸν εἰς τὸν
Ἅγιον Χαράλαμπον. Τί νὰ συνέβη τάχα καὶ διατὶ
δὲν ἐπῆγεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου του;

Μήπως τοῦ ἀφίεσαν τὸ προεστ' ἱκί ἀπ' ἐκεῖ;

Αὐτὸς, ὁ Γίαννης ὁ Κούτρης, διατὶ ἴσα - ἴσα ἔ-
βαλε τὰ δυνατὰ του, ἀποφασίσας νὰ κάμῃ ἐφέτος
χωριστὴν Ἀνάστασιν με τοὺς γείτονάς του εἰς τὸ
κατάμερον τὸ ἴδιον του; Διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ
φορτικὸν θέμα τοῦ δευτέρου ἐξαδέλφου του, τοῦ
Γιάννη Λαδίκας, εἰς τὸν Ἀη - Γιώργη τῆς Χ'στο-
δουλίτσας, ἢ αὐτοῦ τοῦ Γιώργη τ' Παναγιώτ', εἰς
τὸν Ἀη - Χαράλαμπον, ὅτινες ἔκρινον καὶ οἱ δύο
τὸν προεστὸν καὶ τὸν ἐπίτροπον, ἐκότερος εἰς τὸ
κατάμερον του, ἀνάντητες καὶ σβήνοντες τὰ κηρία,
ψιθυρίζοντες ἐπιδοκίμως εἰς τὸ οὐς τοῦ ἱερέως πα-
ρὰ τὴν δορεῖαν θύραν τοῦ ἱεροῦ δήματος, περιφέρου-
τες ἐλευθέρως δίσκον μετὰ τὴν ἐπὶ τῶν ἁλῶν τῆς
ἐκκλησίας, χριστιανοί!», καὶ κμνόμενες ἐκ μάντο
σὲ οὐλὰ τὰ πάντα, ἐντός καὶ ἐκτός τοῦ ναοῦ. Καὶ
τώρα, ἀφοῦ κατάρθωσε νὰ ψαλῇ ἡ Ἀνάστασις εἰς
τὴν Ἁγία Ἀναστασίαν, εἰς τὸ ὑπαίτιον, ἀφοῦ ἀπέ-
σπασε τὸσους βοσκούς ἀπὸ τὰ κατὰμερα τὰ ἄλλα,
ἀφοῦ τοὺς ἐκούβαλσε μεσάνυχτα ἀπὸ τὴν Ἁγία

ΤΟΝ ΘΥΜΑΤΑΙ, μιὰ φορὰ τὸν κράτησε στὸ
τραπέζι του καὶ τὸν κέρασε. «Θὰ ἦμουν 17 -
18 χρόνων, παραγίος δὲ μααραχό. Τοὺς πῆ-
γα ἕνα καλὸ πιεζέ. Δὲν μίλουσε καθόλου. Κοι-
τοῦσε τοὺς περαστικούς, ἄκουγε τὰ λόγια
τους, κρατοῦσε πάντα ἕνα μαλούδι καὶ σὲ ση-
μείωνε στὸ κουτὶ τῶν τσιγάρων. Ἐ, δέβαια,
τὸν εἶχαμε ὅλοι μας γιὰ πολὺ ἰδιότροπο...».

Ἀναστασίαν, εἰς τὴν Παναγίαν Δομῆς, μετὰ τὰς γυ-
ναῖκας των, μετὰ τὰ παιδιά των, μετὰ τὰ κοπάδια των, μετὰ
τὰ κατὰ κλάκας δελάζοντα σπαρτακίως περὶ τὰς αἴ-
γας, ἐμελλε πάλιν νὰ καταδικασθῇ νὰ ὑποστῇ τὴν πρῶν
τοκοῦδρῶν αὐτοῦ τοῦ Γιώργη τ' Παναγιώτ' ὡς γερὸν
τοτέρου, ὡς ἔχοντος τάχα δικαιώματα. Ποία δικαιώ-
ματα; Ἄς ἐβγαίει τις μπελλέτες του νὰ τις δια-
λευκώσιν! Κ' οἱ δύο τάχα, ἄς ποῦμε, γράμματα δὲν
ἤξευραν, ἀλλ' ἦτον ὁ παπ' - Ἀγγελὴς ἐκεῖ νάχουμε
τὴν εὐχὴν τοῦ πού θὰ τις διάβαζε... Ἡ δουλειὰ του
ἦτο νὰ διαβάξῃ... Ἀλλ' ὅχι! δὲν παρεχώρει τὰ πρω-
τεῖα. Θὰ ἔκρινε πὼς δὲν τὸν εἶδε καὶ θὰ ἐκοίταζε
ντουγρὸν πρὸς τὰ ἅγινα ὄρη, χωρὶς νὰ στραφῇ ἐ-
πὶ στιγμὴν πρὸς Δυσμάς, ὡς ἀνθεοφοβούμενος πού
ἦτον, ν' ἀκούσῃ μετὰ προσοχῆς τὴν λειτουργίαν του.
Ἦτον ἐν τῷ δικαίῳ του, εὐρίσκειτο εἰς τὸ κατὰμε-
ρὸν του. Ἀλλὰ ἐνταῦθα ὁ Γίαννης ὁ Κούτρης ἐπά-
γωνεν, ὁ παλμὸς ἐσταμάτησε πρὸς στιγμὴν. Δὲν
εὐρίσκειτο εἰς τὸ κατὰμερον του! Τούτωντιον, εἶχε
πατήσῃ τὰ σύννορα, εἶχε μεταβῇ εἰς ξένον κατὰμε-
ρον... Ἀ! καὶ αὐτὸς ὁ παπ' - Ἀγγελὴς, πού ἐπέμεινε
μὴ θέλων νὰ λειτουργῇ εἰς τὴν Ἁγίαν Ἀναστα-
σίαν... Ἐκεῖ, ἀδίαφιλουεκήτως, ὁ Κούτρης θὰ
ἦτο εἰς τὸ κατὰμερον του. Ἀλλ' ἐδῶ, εἰς
τὴν Παναγίαν τὴν Δομῆς, εὐρίσκειτο ἀκριβῶς εἰς τὸ
κατάμερον τοῦ Ἁγίου Χαράλαμπος, εἰς τὴν δικαιο-
δοσίαν τ' Γιώργη τ' Παναγιώτ'!

Τί νὰ κάμῃ; Κι αὐτὸς ὁ «Γιώργης τ' Πανα-
γιώτ'», κατάλαβε, δὲν ἦτο κανεὶς τυχαῖος, ἐξήσκει
ἰσχύον καὶ γοητεῖαν ἐπὶ τὸ πλῆθος τῶν αἰγιοδοκῶν
καὶ τῶν ποιμένων. Καὶ ἰσοῦ εἰσῆλθεν ἤδη εἰς τὸ παρεκ-
κλῆσιν. Ἦτον ὑψηλός, εὐσώμνος, ὄρθιος ἄνθρωπος, με
εὐγυρῶν τὸ πρόσωπον καὶ με κανονικὸς καρακτῆ-
ρας... Ἦτον ὡς ἐξήντα ἐτῶν, ἀλλὰ μόλις ἤρχιζαν
εἰς τὴν πλυσσιν μέλαιναν κόμην του τριχὲς τινὲς
εἰς τὴν πλυσσιν ἐξέγερσιν, τὸν 1808. Εἶχεν
ὀμιλήσει μετὰ Σταθῶν, εἶχε προσφέρει μετὰ ἰδί-
ας του χεῖρας κοκορέτσι εἰς τὸν Βλαχάδαν, εἶχε
στρατεῖται ὑπὸ τὸν Νικητάραν. Καὶ ὅλον τὸ ἦθος
του, ἡ ὄψις του, οἱ τρόποι του, αἱ κινήσεις του
καὶ τώρα ἀκόμη, μετὰ σαράντα ἔτη, καθ' ἣν στι-
γμὴν εἰσῆρχετο εἰς τὸν ναῖσκον, ἐφαίνετο ὅτι ἦτο
εἰς νεμῆματα καὶ χειρονομίας μεταφάσις ἡ μιμικὴ
παράστασις τοῦ παλαιοῦ διστήχου:

Στὸ Σκιάδο καὶ στὸ Σκόπελο, ποτὲ κατῆς

δὲν ῥρένει,

γιατ' εἰν' λημέρι τοῦ Σταθῶ, δίγλα τοῦ Νι-
κοτάρα.

Ὁ Κούτρης αἰσθανθεὶς αὐτὸν ὅτι εἰσῆρχετο, δι-
ιδὼν τὸν διακομὸν τοῦ ἐισερχόμενου εἰς τὸν ναῖσκον,
μὲ ὅλην τὴν ἀπόφασιν πού εἶχε νὰ μὴ σταθῇ νὰ τὸν
ἴδῃ, ἐστρεψεν ἀκουσίως τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ βλέμμα-
τά του συντηντήσαν. Ὁ Γιώργης τ' Παναγιώτ', ὁ
πὺρ ἡραπῶν τῆς ἐκείνης, ἦλθε κ' ἐστάθη ὀπισθεν
τοῦ ἡραπῶν τῆς ἐκείνης, ἦλθε κ' ἐστάθη ὀπισθεν
τοῦ Κούτρη, ὅστις δὲν ἤλυντο πλὴν νὰ προσποιη-
θῇ ὅτι δὲν τὸν εἶδε. Ἀλλὰ, ὁ Γιώργης τ' Παναγιώτ',
ὅτι δὲν τὸν εἶδε, καὶρὸν νὰ σκεφθῇ, διότι κίνας εἰς
τὸ οὐς του, ἤρχισε μετὰ πονηρὸν μεδίσμα νὰ τοῦ λέγῃ:
— Μ' ἦπρες ἀπ' τοῦ κατὰμερον τὸν Γιώργη τοῦ
Τρουλούδου, μ' ἦπρες καὶ τ' Μιχαγιαννέου, πατέρα
καὶ γιοῦ, μ' ἦπρες καὶ τ' τεύριος Μαυροῦ μαῖου, καὶ
ἀπομεινίμιοι στοὺν Ἀη - Χαράλαμπον. Ἢ
παπᾶς ἀπ' μ' Παναῖα, κατὸν σὴ χάρα, δὲν θέλησε
ναῖσθῃ, γιατί εἰμῶστε λίγοι, καὶ δὲν μαζωνώμασται
πολλοὶ γιὰ νὰ θγάλλῃ τὸν κόπο τ', ἄς ποῦμε.
Ἢ παπᾶς ἀπ' τὸν Ἀη - Γίαννη, τ' τρεῖς ἱερᾶ-
ρχοι, ἢ ἄλλους εἰν' ἐρμημένους, γιατί τὸν παπ' -
Ἀγγελὴν ποῦτον ἀπ' δέον, μὰς τὸν πῆρις. Κου-
τέμας ν' ἀπομεινίμιοι ἀλειτροῦνται, τέτοια μέρα,
γιατὶ δὲν ἔξαμε σὲ ποιά ἐκκλησία θὰ πάτι ν' ἀ-
ναστήσεται. Τότες κ' ἐγὼ εἶπα ἀπὸ σκοῦδὸ νὰ πάω
πίσω ζ' Κιχριά, μπελές καὶ τ' Δομῆς, σὰ ἔαγα, νά
νῆσται τὸν Καστρου, θὰ καταλάβω μαδὲ, σὰ διὰ
π'θινὰ φέζου, ἀνίσως καὶ εἰν' σὲ κανένα ρημουκλήσῃ
τ' Καστρου καὶ ἀνασταίνουμε. Μὰ δὲν τὸλπιζα, ἀ-
λήθεια, πὼς θὰ λὰ ρῆτε τ' Δομῆς, μὲς στοὺν κατὰ-
μερόν' μ'!

Ἐκ τῆς ἐξηγήσεως ταύτης ἐνόησεν ὀλίγον ἀργὰ
ὁ Γίαννης ὁ Κούτρης, ὅτι μετὰ τὰ σχέδια του
καὶ τὰς ἐνεργείας του, ὅσον μακρότερα ἔφευγε τὸν
Γιώργη τ' Παναγιώτ' καὶ τὴν προσοσσύνην του,
τόσον σιμωτέρως ἐπῆγαν καὶ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὸ κα-
τάμερον του. Διότι δὲν ἀρκεῖ νὰ φύγῃ τις, πρέπει
καὶ νὰ μὴν καταδιώκεται ἡ τουλάχιστον νὰ ζεῖρη
πρὸς ποῖον μέρος θὰ κατεβυθῇ.

Περὶ τὸ λυκαυγὲς ἔληξεν ἡ λειτουργία καὶ
ὁ οὐρανὸς πορφυρίζων ἐκεῖ πρὸς Ἀνατο-
λὰς, ἐσμίγη μετὰ τὴν θάλασσαν, κυανὴν
ἀπλουμένην κάτω, ἡ δὲ σκηνὴ ὀχι-
ρὰ ἀπλουμένην πάνω, ἡ δὲ ἐν ἔσθῃν
ἀσε καὶ τὰ ὀλίγα ἀστρά ἀνὰ ἐν ἔσθῃν
τρέμοντα εἰς τὸν αἰθέρα. Καὶ ἡ Ἥλιος ἀνέτειλε με-
τὰ τὴν πορφυρὰν ἀγλήν, καλλωπίζουσα μετὰ γλυκὺ
ἐρυθρὰ βουὰ, κοιλιάς καὶ δόση. Ἐφάνη δὲ τότε,
ἀποβαλοῦσα τὴν μυστηριώδη τῆς νυκτὸς περιβολήν,
ἐν ἔθῃ τῇ καλλονῇ τῆς ἡμερικῆς θέσις τῆς Πα-
ναγίας Δομῆς. Δεξιὰ τὸ ὑψηλόν, βραχώδες καὶ τε-
μνόμενον ἀπὸ εὐθαλείας χαράδρας δουνόν, τὸ ἀπο-
λήγον εἰς τὴν κρημνωδὴ ἀκτὴν τοῦ Κουρούλη; ἀρι-
στερά, λάφοι, κοιλιάδες καὶ δόση γραφικῶς ἐναλλά-
σονται εἰς τὸ βλέμμα ἀντικρὺ, ὁ γυμνὸς καὶ ἄγριος

μεγαλῶν ἀποπνέων βράχος τοῦ Καστρου, μετὰ τὰ δύο
πρὸ αὐτοῦ πετρώδη νησιδία, καὶ πέραν πέλαος ἀ-
πολὰς, φασφρίζοντες εἰς τὰς πρώτας ἀκτίνες τοῦ ὑ-
ποφώσκοντος ἡλίου, καὶ εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος
πρὸς Βορρᾶν ἡ Χαλκιδικὴ, μετὰ τρεῖς λαμμοῦς
τῆς, ὑπὲρ οὗς ἐξέκει ἡ βαθμὴ κεραυνωδὴς τι-
τανεῖον κλίμακος πρὸς ἀνάβασιν εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ
λευκόφαιος κῆνος τοῦ Ἀθῶ, μετὰ τὴν κορυφὴν πρὸς
τὰ σύννορα πρὸς Δυσμάς τὸ Πήλιον μετὰ τὰς ἀναρι-
θμήτους κοιλιάδας του καὶ τὴν θεοπεσίαν του βλάστην,
καὶ πέραν αὐτοῦ ἡ κορυφὴ τοῦ Κισσάδου, ὡς κεφαλὴ
ἐμπηγμένη ἐπὶ κορμῷ ξένου. Καὶ τὸ ρεῖμα τῆς Πα-
ναγίας Δομῆς δὲν κατεφέρετο πλέον ὡς πρὶν, μετὰ
βαθέος παφλασμοῦ εἰς τὴν βραχὴν κοιλιάδα, ἀλλὰ
ἄμα τῇ ἀνατολῇ τῆς ἡμέρας τὸ νερὸν ἔρρεε μορμυ-
ρίζον, μαλακῶς κυλιόμενον ἐπάνω εἰς τὰ βρῦα καὶ
εἰς τὰ ἀγρισελίνα, διότι ἐξύπνησαν τῆς ἡμέρας
οἱ προσφιλεῖς κρότοι.

Τέλος ἐφάνη τοῦ ἡλίου ἡ πρώτη ἀκτὴς καὶ ἀνέ-
θορεν ἀπὸ τῆς θαλάσσης μία πυρρινή παμφοῆς
γραμμὴ τοῦ πανελάμπτου φαστήρος. Καὶ τὴν ἴδιαν
στιγμὴν ἠκούσθη πρώτη μεγάλη κ' ἐπιβλητικὴ φω-
νὴ, ὁ κλαγγασμὸς τοῦ αὐτοῦ, χαιρετήσαντος τὴν
ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἐπάνω εἰς τὸ βουῖον, ἀπὸ τῆς
ἀσβέστου καὶ ἀπατήτου ἐπὶ τῶν ἀπορρώγων βρά-
χων καλῶς του. Καὶ δευτέρα χαιρετιστήριος φωνὴ
ἠκούσθη, ὁ κακκαδισμὸς τοῦ ἱεροῦ, ὁ κρωγμὸς
τοῦ ἱεροῦ ἐπάνω εἰς τὸ βουῖον, εἰς μίαν ὑψηλὴν
χαράδραν τοῦ ἱλιγιώδους βουνοῦ τοῦ Κουρούλη, ἐ-
κεῖ ἐπάνω. Καὶ τρίτη φωνὴ κλειμακῶδως ἐχαιρέτησε τὸ
παμφόδες ἀστὸν τῆς ἡμέρας, ὁ τιτιδισμὸς τῆς πέρ-
δικας καὶ τῆς τρυγῶνος εἰς τὸ μεσοῦσθαι τῆς κοιλά-
δος, καὶ τελευταία ἀμέσως ἐχαιρέτησε διὰ τὸ μινυρι-
σμοῦ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἡ γλυκεῖα χειλιδόν,
ἡ ἐπανενοῦσα κ' ἐρέτος τὴν φωνὴν τῆς ἄθικτον εἰς
τὰ ἱερὰ σκηνώματα, εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου, ὡς
καὶ εἰς τὰ καλὴν τῶν χωρικῶν, καὶ εἰς τὰς οἰκίας
τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν τῆς πόλεως. Καὶ ἀκροτελειῖται
δελιὸ μινυρισμὸ ἠκούσθησαν τῶν μικρῶν στρουθιῶν
ἐν ἐπὶ τῶν θάμνων, ὧν τὸ ἐν μολὴν ὑπερῆλθον ἴ-
στατο ἀποφασιστικῶς προσκαληνόμενον μετὰς λε-
πτὸς πόδας του ἐπὶ τὸ καλίδιον, ἐνὸς τὸ ἄλλο,
ψάλλον πρὸς αὐτὸ τὸν ἐρωτὰ του, ἐπὶ τὰ ὀλγυρά
του, ἴστατο πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τὸ καλίδιον, ὥρμα
πρὸς αὐτὸ, τὸ ἐφίλει, τὸ παρεκάλει, κελαιδούν, ἐκ-
λιπαροῦν καὶ πάλιν κελαιδούν.

Τότε καὶ τὰ κατὰ κλάκας, αἰσθανθέντα τὸ θάλλος
τῆς ἡμέρας, ἤρχισαν τὸ σκιρτήματά των, ἐφάρμιν-
μενα εἰς τὴν ἐπαθὴν τοῦ χόστου, προσπαίζοντα πε-
ρὶ τὰς μητέρας των, υποβάλλοντα τὸ μικρὸν ρύγχος
ὑπὸ τὸν μαστὸν — καὶ δὲν ἤξευρον ὅτι ἡ λεπίς τοῦ
σφαλαγῆς ἐστίλθε καὶ αὐτὴ πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα
ἥλιον.

Ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν ὑψηλὰ δένδρα, τῶν ὁποίων οἱ κλω-
νοι, με δόμους καὶ με θυσανούς τριχοειδῶς φύλλον
κοσμώμενοι, ἐσείοντο ὑπὸ τῆς πρῆνις αὔρας ἀπὸ
τοῦ ρεῖματος, τοῦ κυλίνοντος μετὰ ψιθύρου τὸ διαι-
γὲς νόμα του, κάτω εἰς τὴν κοιλιάδα, ἐκάθισαν ἡ-
δονικῶς ὅλοι οἱ βοσκοί, με τὰς ποιμενίδας καὶ
τὰς βοσκοπούλας των, στρώσαντες ἀφθόνως πέτε-
ρες καὶ παχείας φυλλάδας, καὶ ἤρχισαν νὰ διαμελί-
ζωσι τὰ εὐωδίζοντα ἐπὶ τῆς σούδας ἀρνία καὶ ἐ-
ρίφια. Ἐφῶνεν καὶ ἡφῶνεν ὅλοι, καὶ ἀφοῦ ὁ παπ' -
Ἀγγελὴς ἐβλόγγεν ὡς ἐβῇ τὴν φλάσκαν

Μιά συνταρακτική
μαρτυρία
από τόν άνθρωπο
που κατεδίωξε
μέ θρησκευτικό πάθος
τόν "Αίχμαν —
τώρα που αρχίζει
ή λογοδοσία του
στήν Δικαιοσύνη

Η δραματική ιστορία του αγώνος ενός παρ' όλων νεκρού

έναντίον ενός πλαστού νεκρού, στ' όνομα μυριάδων νεκρ

(Αποκλειστικότητας
«Εἰκόνα»
σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα)

1952. Ὁ "Αἰχμαν (τελὶ
ταῖος δεξιὰ) δρισκόταν σ
Τουκουμάν. Ἐνας φίλος τ
θρῆκε δουλειὰ σὲ μιὰ ἐπιγ
ρηση δημοσίων ἔργων. Ἐν
νὴ τὴν ἐποχὴ πῆγε μὲ μιὰ
ρέα ἐκδρομὴ στὰ βουνά.
ρίμενε ἀπὸ τὴν Ἑυρώπη
γυναικὰ του καὶ τὰ παιδιὰ

ΑΝΘΡΩΠΟΚΥΝΗΓΙ

Τὸ 1945, ἀφοῦ εἶχε γλυτώσει ἐντελῶς ἀπροσδόκητα ἀπὸ τὸ Συγκρότημα τοῦ Θανάτου ἐνὸς να-
ζιστικοῦ στρατοπέδου συγκεντρώσεως, ὁ Σιμόν Βίζενταλ ἄρχισε ἕνα φανατισμένο κυνηγητὸ.
Ὑστερα ἀπὸ 15 χρόνια, πέρυσι, τὸ κυνηγητὸ αὐτὸ ὠδήγησε στὴν σύλληψη τοῦ "Αντολφ "Α-
ιχμαν — ἐνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἐγκληματίες ὄλων τῶν ἐποχῶν.

Ἀφοῦ ἔζησε ἀπὸ πολὺ κοντὰ τὴν φρικιαστικὴ τραγωδία τοῦ ἐβραϊκοῦ λαοῦ καὶ μόλις διέφυγε τὸ θά-
νατο, ὁ Βίζενταλ, πιστεύοντας ὅτι ἡ ἐξόντωση τῶν Ἑβραίων ἦταν ἕνα ἐσκεμμένο ἐγκλημα τοῦ ναζισμού,
ξεκίνησε νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν πρωτεργάτη του καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ μπροστὰ στὴ δικαιοσύνη τῆς πατρίδος
του.

Στὴν ἐξιστόρηση αὐτῆς τῆς ἐκδικήσεως —ποὺ οἱ «Εἰκόνας» δημοσιεύουν κατ' ἀποκλειστικότητά
στήν Ἑλλάδα— ὁ Βίζενταλ ἔδωσε ἤδη, στὸ προηγούμενο τεῦχος, τὴν εἰκόνα φρίκης τοῦ στρατοπέδου
τῇ στιγμῇ τῆς ἀπελευθερώσεως, τίς συνθήκες κάτω ἀπὸ τίς ὁποῖες ὠρίμασε ἡ ἀπόφασή του νὰ κυνηγήσῃ
τόν ὑπεύθυνο καὶ τὴν πρώτη σύνδεσή του μὲ τὸν μίτο ποὺ ὠδηγοῦσε στὸν "Αἰχμαν.

2

Ἐξακρίβωσα ὅτι εἶχε γεννηθῇ στὸ
Σόλινγκεν τῆς Γερμανίας καὶ ὅχι
στὴ Σαρῶνα τῆς Παλαιστίνης καὶ ὅτι
εἶχε τρία παιδιά καὶ ὅχι ἕνα.

Τὴν 1η Αὐγούστου ὁ Μάξ ἤρθε
στὸ γραφεῖο λαχανιασμένος.

—Νομίζω πὼς τὸν ἔχουμε στὸ χέ-
ρι! φώναξε.

Καὶ συνέχισε:

—Ἀκούσατε ποτὲ γιὰ τὸ ὄχυρό
τῶν Ἀλπεϊν; Βρίσκεται στὴν περιο-
χὴ τοῦ Ἀλτάουζε, ὅπου ἔχουν κατα-
φύγει μερικοὶ ἡγέτες τοῦ Γ' Ράιχ.
Τώρα εἶναι ὅλοι ἐκεῖ καὶ δὲν χρειά-
ζεται τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τοὺς μα-
ζέψουμε. Τὸ ὄχυρό αὐτὸ βρίσκεται
σὲ ἀπόσταση 120 χιλιομέτρων ἀπὸ
τὸ Λίντς. Μποροῦμε νὰ πάμε ἐκεῖ μὲ

τόν λοχαγό. Θὰ ἤθελα νὰ ἴδω μὲ τὰ
ἴδια μου τὰ μάτια πὼς οἱ εὐγενεῖς
αὐτοὶ κύριοι, μεταμφιεσμένοι σὲ χω-
ρικοὺς, χρησιμοποιοῦν τὴ δικέλλα.

Ἡ πολυλογία τοῦ Μάξ ἦταν κολ-
λητική.

—Ἔρετε τίποτε τὸ ὠρισμένο; ρώ-
τησα ζωηρά.

—Ἀσφαλῶς. Κάποιος μοῦ σφύ-
ριξε ὅτι ὁ "Αἰχμαν ζῇ στὸ Φίσερ-
ντορφ τοῦ Ἀλτάουζε, ἀκριβῶς στὴν
ὁχθὴ τῆς λίμνης. Τὸ σπίτι ἔχει τὸν
ἀριθμὸ 8. Μὴν ἀνησυχεῖτε. Δὲν θὰ
φύγῃ ξαφνικά.

Ἐτρεξα στὸ Γραφεῖο Στρατηγι-
κῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ εἶπα τὰ μεγα-
λὰ νέα στὸ λοχαγό.

Αὐτὸς τηλεφώνησε καὶ κανόνισε ἁ-

μέση ἔρευνα στὸν ἀριθμὸ 8 τοῦ Φί-
σερντορφ.

Ὑστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες ὁ λοχαγὸς
εἶχε λάβει τὴν ἀναφορά: «Δὲν συνε-
λήφθη ὁ "Αἰχμαν, ἀλλὰ συνελήφθη
ἕνας ἄλλος, ὁ χαουπουρμυφύρερ
"Αντον Μπουρκερ».

Μελέτησα τὴν ἀναφορά καὶ γρή-
γορα ἐξακρίβωσα ὅτι ἡ ἔρευνα δὲν
εἶχε γίνῃ στὸν ἀριθμὸ 8, ἀλλὰ στὸν
ἀριθμὸ 38 τοῦ Φίσερντορφ.

Ἀκολούθησε νέο τηλεφώνημα καὶ,
ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ἄλλο.

Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχαμε πραγματικὴ
ἐπιτυχία. Ἡ κυρία "Αἰχμαν, σύζυγος
τοῦ πρωτεργάτου τῆς Τελικῆς Λύ-
σεως τοῦ Ἑβραϊκοῦ Προβλήματος,
ἔμενε στὸν ἀριθμὸ 8 τοῦ Φίσερντορφ
μὲ τὰ τρία παιδιά της: Κλάους, Ντί-
ετερ καὶ Χόρστ.

Ἀλλὰ περὶ τοῦ συζύγου της, "Αν-
τολφ "Αἰχμαν, τίποτε.

Πραγματικὰ δὲν τὴν ἤξεραν ὡς
κυρία "Αἰχμαν, γιατί εἶχε ταυτότη-
τά μὲ τὸ πατρικὸ τῆς ὀνομα — Βερό-
νικα Λιεμπλ. Ἡ κυρία "Αἰχμαν ἱ-
σχυρίσθηκε ὅτι εἶχε χωρίσει στὴν
Πράγα. Ἀρνήθηκε νὰ πῇ ὅτιδήποτε
ἄλλο. Καὶ δὲν βρέθηκε καμμιά φω-
τογραφία τοῦ ἀνδρα της. Παραδέ-
χθηκε ὅτι ἡ οἰκογένεια "Αἰχμαν, ποὺ
ζοῦσε στὸ Λίντς, ἦταν συγγενῆς τῆς
ἑξ ἀγχιστείας.

Ἐπιτέλους, ξέραμε κάτι.

Μὲ μιὰ φωτογραφία

Μὲ ὅλη τὴ μακρόχρονη ἀναζήτησή
τοῦ "Αντολφ "Αἰχμαν, τὸ δυσκολώ-
τερο ἦταν τὸ νὰ σχηματίσω κάποια
ἀντίληψη γιὰ τὴ φυσιογνωμία καὶ
τὴν προσωπικότητά του. Ἐπὶ χρό-
νια κυνηγοῦσαμε ἕνα ἄνθρωπο τοῦ

ὁποίου δὲν εἶχαμε φωτογραφία καὶ
γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν εἶχαμε κάποια
ἔστω καὶ ἀόριστη περιγραφή.

Στὸ Πρώτο Σιωνιστικὸ Συνέδριο
στὴ Βασιλεῖα, τὸν Δεκεμβρίο τοῦ
1946, συνάντησα τὸν δρὰ Ρέζσα
Κάστνερ, ποὺ εἶχε ἄλλοτε στενὴ προ-
σωπικὴ ἐπαφὴ μὲ τὸν "Αἰχμαν.

Γιὰ πρώτη φορὰ εἶχα μιὰ περι-
γραφή τοῦ ἀνθρώπου ποὺ μοῦ χρει-
αζόταν πάρα πολὺ, ἀλλὰ οἱ πληρο-
φορίες ποὺ ἔλαβα δὲν ἦταν καθόλου
ὅλες ὅσες μοῦ χρειάζονταν.

Ἐδεῖξα στὸν Κάστνερ μιὰ φωτο-
γραφία στὴν ὁποία πίστευα ὅτι ἦ-
ταν ὁ "Αἰχμαν.

Ἦταν μιὰ φωτογραφία τῆς ἐπο-
χῆς τοῦ πολέμου, ποὺ ἔδειχνε τὸν
Μουφτὴ τῆς Ἱερουσαλὴμ νὰ ἀνταλ-
λάσῃ χειρῶν μὲ ἕνα ἀξιωματικὸ
τῶν Ἑς — Ἑς, ποὺ πίστευα ὅτι ἦ-
ταν ὁ "Αἰχμαν. Ἀλλὰ στὴ φωτογρα-
φία αὐτὴ φαίνονταν μόνον ἕνα μέρος
ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Μὲ τίς ἐρευνῆς μου, ἀνακάλυψα ὅτι
ὁ Μουφτὴς εἶχε συναντηθῇ μὲ τὸν
"Αἰχμαν καὶ ἦσαν δέξαιος ἐπὶ τὴ φω-
τογραφία εἶχε παρῇ ἀκριβῶς τότε.

Ὁ Κάστνερ νόμιζε ὅτι ἔμοιαζε
κάπως, ἀλλὰ δὲν ἦταν βέβαιος. Πί-
στευε πὼς θὰ ἦταν δυσκόλο νὰ βρε-
θῇ φωτογραφία τοῦ "Αἰχμαν.

—Κατὰ τὸ δίστιγμα ποὺ ἔμεινε
στὴν Οὐγγαρία, μοῦ εἶπε, ὁ "Αἰχμαν
οὐκίλευσε ὅταν κανεὶς προσπαθοῦσε
νὰ τὸν φωτογραφήσῃ. Ἄν κανένας
ἀνόητος τὸν φωτογράφιζε στὰ κλε-
φτὰ καὶ ἦταν ἀρκετὰ βλάκας ὥστε
νὰ τοῦ πᾶν ἀντίτιπο τῆς φωτογρα-
φίας του, ὅπως συνέβαινε πότε — πό-
τε, ὁ "Αἰχμαν ἐσκέτι τὴ φωτογραφία
καὶ τσαλαπατοῦσε τὰ κομμάτια τῆς
μὲ τὰ παπούτσια του. Κατέσχε τὰ

φίλμ, ὅταν ὑποψιαζόταν ὅτι τὸν εἶ-
χαν φωτογραφήσει, καὶ πολλές φο-
ρὲς εἶχε σπᾶσει φωτογραφικὲς μη-
χανές.

Δὲν θὰ διηγηθῶ ἐδῶ μὲ λεπτομέ-
ρειες τίς μεγάλες καὶ κοπιαστικὲς
προσπάθειες ποὺ ἔκανα καὶ τὰ λο-
ξοδρομίσματα ποὺ ἀκολούθησα γιὰ
νὰ ἀποκτήσω μιὰ ἰδέα τῆς φυσιο-
γνωμίας τοῦ "Αἰχμαν. Ἦθελα μόνον
νὰ πῶ ὅτι προσπάθησα νὰ καταλά-
βω τὸν "Αἰχμαν, νὰ μπῶ στὴ θέση
του.

Τί ἔπρεπε νὰ κάνω; Ποῦ νὰ πάω;
Πῶς νὰ μὴν ἀποκαλυφθῶ στὸ κυνη-
γητὸ μου αὐτό;

Ἀλλὰ ἤρθε ἡ ὥρα νὰ μάθῃ ὁ ἀνα-
γνώστης κάτι σχετικὰ μὲ τὴν εἰκόνα
ποὺ σχημάτισα γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ
κυνηγοῦσα καὶ γιὰ τὸ λόγο γιὰ τὸν
ὁποῖο τὸν κυνηγοῦσα ἐστὶ ἀμειλίκτη.

Τὰ πολλὰ νοκουμένα ποὺ κα-
τάρθωσα νὰ συγκεντρώσω, τὰ πε-
ρισσότερα ἀπὸ τὰ ὁποῖα φέρουν τὴν
ὑπογραφή του, ἀπεδείκνυναν ὅτι ὁ
"Αἰχμαν εἶχε παραδίδει ὅλες τίς
ἀρχὲς τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

Ἦταν ἕνα ἀποδεικτικὸ ποὺ ἀφο-
ροῦσε «μόνον» 115 ἀπὸ τὰ ἑκατομ-
μύρια τῶν Ἑβραίων, τὴ θανάτωση
τῶν ὁποίων εἶχε διατάξει ὁ "Αἰχμαν,
ἀλλὰ τὸ ὁποῖο αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἦταν
καταδικαστικὸ στοιχεῖο εἰς βάρος
του.

Τὸ νοκουμένο αὐτὸ ἀπεκάλυπτε
ὅτι τὸ πανεπιστήμιό τοῦ Στρασβούρ-
γου εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὸν "Αἰχμαν
νὰ τοῦ προμηθεύσῃ 115 ἀνθρώπων
σκελετοῦς, καταταγμαμένους σύμφωνα
μὲ τὴ φυλετικὴ καταγωγὴ τους καὶ
ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐκτεθῶν στὸ ἀνα-
τομικὸ ἱνστιτούτο του.

Ὁ "Αἰχμαν προσκάλεσε ἕνα γιὰ-

τρό, τὸν δρὰ Μπέγκερ, νὰ πάῃ στὸ
Ἀουσβίτς καὶ νὰ διαλέξῃ ἀνάμεσα
στους κρατούμενους τοῦ περσίου
αὐτοῦ καὶ τρομεροῦ στρατοπέδου.

Θάνατος μὲ ἐνέσεις

Ὁ Μπέγκερ διάλεξε 115 ζωντα-
νοὺς Τσιγγάνους, Ἑβραίους, Πολω-
νοὺς, Ρώσους καὶ ἄλλους.

Οἱ δυστυχισμένοι αὐτοὶ μεταφέρ-
θηκαν ἀπὸ τὸ στρατόπεδο τοῦ Ἀου-
σβίτς στὸ στρατόπεδο συγκεντρώ-
σεως τοῦ Νάτσλερ, ὅπου θανατώ-
θηκαν μὲ ἐνέσεις, γιὰ νὰ μείνουν ἀθί-
κτοι οἱ σκελετοὶ τους.

Ἀργότερα σκόλισαν τίς αἰθούσες
ἐπιδείξον τὸν σεβασμίου πανεπι-
στημίου τοῦ Στρασβούργου.

Πῶς, ἄραγε, ἔθανε ὁ "Αἰχμαν σ'
αὐτὸ τὸ στάδιο τῆς ἀπανθρωπίας
καὶ τῆς ἀδιαφορίας γιὰ τὸν ἀνθρώπι-
νο πόνο;

Πῶς συνέχισε τὸ δολοφονικὸ τοῦ
ἔργου σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ἄλλοι, ὅπως
ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Χίμλερ, δὲν πίστευ-
αν πᾶς στὴν τελικὴ νίκη;

Ὡς πρὸς τὴν ἐποχὴ ἐλάχιστοι Ἑβ-
ραῖοι ζοῦσαν στὸ Λίντς. Οὐδέλλος
ὁ ἐβραϊκὸς πληθυσμὸς τῆς Ἀνω
Αυστρίας μόλις ἔθανε τὰ 1.100 ἄ-
νθρωποι.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ δὲν εἶχαν
γίνει γεγονότα ποὺ νὰ δείχνουν ὅτι
τὰ ἐντόπια Ἑς — Ἑς εἶχαν τηρήσει
εἰδικὴ στάση ἐναντίον τῶν Ἑβραίων
τοῦ Λίντς.

Ὁ "Αἰχμαν εἶχε ἐκπαιδευθῇ κρυ-
φὰ καὶ εἶχε γίνῃ τακτικὸ μέλος τῶν
Ἑς — Ἑς.

Μπήκε στὸ ναζιστικὸ κόμμα καὶ ἔ-
γινε μέλος τῆς ἑρμανορραστριακῆς
ἑνώσεως τῶν Πολεμιστῶν τοῦ Με-
τώπου.

Σὲ μιὰ ἐπιθεώρηση ποὺ ἔκανε σὲ
μιὰ παρανομὴ συγκέντρωση στὸ

- Θὰ σπαρταρῶ ἀπὸ τὰ γέλια μέσα στὸ ν τάφο μου - εἶπε ὁ "Αἰχμαν" γιατὶ ἐξαπέστειλα στὸν θάνατο πέντε ἑκατομμύρια Ἑβραίους

Λίντς ὁ ραϊσφύρερ τῶν "Ες - "Ες, ὁ "Αἰχμαν ἔδωσε τὸν ὄρκο του καί, κατὰ τὸ 1933, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ναζιστικοῦ τμήματος τῆς Αὐστρίας, ὁ Μπλόκερ, τὸν ἔστειλε γιὰ στρατιωτικὴ ἐκπαίδευση στὴ Γερμανία.

Ἡ ἐκπαίδευσή του ἔγινε στὰ στρατόπεδα τοῦ Λέσχφελντ καὶ τοῦ Νταχάου.

Στὸ Νταχάου προήχθη στὸ βαθμὸ τοῦ οὐντερσαφύρερ καὶ ἀργότερα στὸ βαθμὸ τοῦ σαφφύρερ. ὡσπου τελικὰ διορίστηκε στὸ ἐπιτελεῖο τῆς Ὑπηρεσίας Ἀσφαλείας.

Ἐκεῖ δὲν ἤξεραν τί ἀκριβῶς νὰ τὸν κάνουν. Τὸν τοποθέτησαν στὸ Τμήμα τῶν Μασόνων καὶ τὸν ἔστειλαν νὰ δουλέψῃ στὴ Γερμανία. Ἦταν πολὺ φιλόδοξος καὶ εἶχε μεγάλη σχεδία.

Ἦθελε νὰ μάθῃ γιὰ τοὺς Μασόνους περισσότερα ἀπὸ κάθε ἄλλον.

Ἀρχισε νὰ διαβάζῃ καὶ νὰ μελετᾷ προσεκτικὰ ὅ,τιδήποτε σχετικὸ με τοὺς Μασόνους καὶ ἀπέκτησε εἰδικότητα στὸ θέμα αὐτό.

Κατὰ τὴ μελέτῃ τοῦ μασονισμοῦ ἦρθε σὲ ἐπαφὴ μετὰ τὰ ἐβραϊκὰ ζήτῃμα, γιατί οἱ ναζὶ θεωροῦσαν τοὺς Μασόνους σάν ἐβραϊκὴ αἵρεση ἢ τουλάχιστον σάν μιὰ αἵρεση ποὺ τὴν ἐπίαζαν οἱ Ἑβραῖοι γιὰ τὴν ἐπικράτησή τους στὸν κόσμo.

Ἐτοί οἱ ἔρευνες καὶ οἱ μελέτες του περιέλαβαν καὶ τοὺς Ἑβραίους ποὺ, ὅπως πίστευε, πλημμύριζαν τὶς στοές τῶν Μασόνων. Μὲ δική του πρωτοβουλία ἐφτίαζε ἕνα φάκελο ἐβραϊκῶν προσωπικοτήτων, ποὺ συνδεόνταν με τοὺς Μασόνους.

Στὸ τέλος ἀρχισε νὰ ἐνδιαφέρεται περισσότερο γιὰ τοὺς Ἑβραίους.

ΣΤΟ ΜΙΚΡΟ ΣΚΥΛΑΚΙ ΤΟΥ ἐξαντλοῦσε ὅλη τὴν τρυφερότητά του ὁ δῆμιος. Τὸ ἀγαποῦσε ὅσο καὶ τὴν... μοτοσυκλέττα του, καὶ τὰ ἀπαθανάτισε μαζί, ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι του, ποὺ ἦταν στὴν ὁδὸ Γαριβάλδι, στὸ Μπουένος Ἀϊρες

"Ἠλπιζε ὅτι θὰ ἀποκοῦσε ἀρμοδιότητα καὶ σ' αὐτὸ τὸ θέμα. Σκοπὸς του ἦταν νὰ γίνῃ διευθυντὴς τοῦ τμήματος τῶν ἐβραϊκῶν ὑποθέσεων. Κατὰ τὶς ὥρες τῆς σκόλης του, μελετοῦσε ἰδιαίτερα προβλήματα τοῦ ἐβραϊσμοῦ, ὅπως ἡ σύνθεσις τῶν σιωνιστικῶν πολιτικῶν κομμάτων.

Πότε - πότε ἐξέπλησσε τοὺς ἀνωτέρους του μετὰ τὶς γνώσεις του σχετικά μετὰ τὰ ἐβραϊκὰ ζήτῃματα. Συχνὰ ἐπαίρνε μέρος σὲ συγκεντρώσεις Ἑβραίων, σάν παρατηρητὴς τῆς Γκεστάπο. Οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν προσέξει τὴν εὐγενική, ἀν καὶ ψυχρὰ ἐπιφυλακτική, συμπεριφορά του, ποὺ ἦταν σὲ πλήρη ἀντίθεση μετὰ τὴν προκλητική συμπεριφορά τῶν συναδέλφων του τῶν "Ες - "Ες.

Νὰ ὁ ἐχθρὸς!..

Στὴ Νυρεμβέργη ἀνεκάλυψε ἕνα ντοκουμέντο ποὺ ἀπεδείκνυε ὅτι ὁ "Αἰχμαν εἶχε ζητήσει εἰδικὴ ἀδεία γιὰ νὰ πάρῃ μαθήματα ἐβραϊκῆς ἀπὸ ἕνα ραββῖνο. Ἡ αἴτηση ἀπερρίφθη. Ἐν τούτοις, συνέχισε μόνος του τὴ μελέτῃ τῆς ἐβραϊκῆς, ἀν καὶ δὲν προώδευε γρήγορα.

Στὴν καλύτερη περίπτωση, μπορούσε νὰ ψελλίζῃ μερικὰ ἐβραϊκὰ φράσεις, ἀλλὰ γιὰ τοὺς ἀνωτέρους του αὐτὸ ἦταν ἕνα ἐντυπωσιακὸ κατόρθωμα καὶ τὸν ὑπελόγιζαν σάν τὸν μεγαλύτερο ἐμπειρογνώμονα τῆς Γερμανίας ἐπὶ τοῦ ἐβραϊκοῦ ζητήματος.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ -γύρω στὸ 1935- δὲν ἦταν ἀκόμη σαφές τί θὰ γινόταν μετὰ τοὺς Ἑβραίους γενικά.

Οἱ ναζὶ ἤθελαν νὰ ἀπαλλάξουν τὴ Γερμανία ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους καὶ νὰ τοὺς δημιουργήσουν δυσχέρειες σὲ ὅλο τὸν κόσμo.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως τῆς Γερμανίας ἦταν γεμάτα μετὰ χιλιάδες Ἑβραίους, ἀλλὰ ἡ συγκεντρώσις αὐτὴ δὲν ἀποτελοῦσε λύση κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν ναζὶ. Γι' αὐτοὺς οἱ Ἑβραῖοι ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου ἦταν μιὰ ἀνώδυνη δύναμις, ποὺ κυβερνοῦσε τὸν κόσμo διὰ μέσου τῶν ἐθνικῶν κυβερνήσεων, οἱ ὁποῖες ἦταν ἀπλὰ ἀνδρείκελα στὰ χέρια τῶν Ἑβραίων.

—Οἱ Ἑβραῖοι, νὰ ὁ ἐχθρὸς!

Αὐτὸ ἦταν τὸ σύνθημα τοῦ "Αἰχμαν, ὅπως καὶ τῶν ἀνωτέρων του. Αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος τοῦ ταξιδιοῦ τοῦ "Αἰχμαν στὴν Παλαιστίνη, τὸ 1937, ποὺ τὸν ἔδωσε ἐπίσης τὴ δυνατότητα νὰ μελετήσῃ τὴν ἐποικιστικὴ προσπάθεια τῶν Ἑβραίων στὴ χώρα αὐτή.

Ὁ "Αἰχμαν πῆγε ἐκεῖ καλυπτόμενος μετὰ ψευδώνυμο καὶ σάν ἀνταποκριτὴς τῆς «Μπερλίμερ».

Ὁ "Αἰχμαν ἔμεινε δυὸ μέρες στὴν Παλαιστίνη, ὅπου ἐπισκέφθηκε τὴ γερμανικὴ παροικία τῆς Σαράνως, κοντὰ στὸ Τελ Ἀβὶβ, καὶ ἕνα ἐβραϊκὸ ἀγροτικὸ συνοικισμό. Πῆγε στὸ Κάιρο, ὅπου συναντήθηκε μετὰ τὸν Μουφτὴ τῆς Ἱερουσαλὴμ, τὸν Χαϊλ Ἀμίν ἐλ Χουσεϊνί. Σκόπευε νὰ ζαντάσῃ στὴν Παλαιστίνη, ἀλλὰ οἱ Βρετανοὶ ἀρνήθηκαν νὰ τοῦ θεωρήσουν τὸ διαβατήριo. Ἐτοί ἐπέστρεψε στὸ Βερολίνο.

Ὁ "Αἰχμαν ἤθελε νὰ ὑπολογίσῃ τὴν ἀπορροφητικὴ δύναμιν τῆς Παλαιστίνης, γιὰ νὰ ὀργανώσῃ ἀνάλογα

τὴν ἐξῶση τῶν Ἑβραίων. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Ἀντολφ "Αἰχμαν, μιλώντας κάποτε στὸ Λίντς μετὰ ἕνα φίλο μου, τοῦ εἶπε ὅτι ἡ οἰκογένειά του πίστευε ὅτι ὁ Ἀντολφ ἦταν Σιωνιστὴς, ἐπεὶδὴ μιλοῦσε πάντοτε περὶ μεταναστεύσεως τῶν Ἑβραίων στὴν Παλαιστίνη.

Τὸ διήμερο αὐτὸ ταξίδι στὴν Παλαιστίνη ἔδωσε στὸν "Αἰχμαν τὴν ἀφορμὴ, ἰδιαίτερα κατὰ τὶς διαπραγματεύσεις του μετὰ τοὺς ἐκπροσώπους τῶν Ἑβραίων τῆς Οὐγγαρίας, νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι εἶχε γεννηθῇ στὴν Παλαιστίνη καὶ ὅτι γνώριζε καλὰ τοὺς Ἑβραίους. Πραγματικὰ, μερικὰ Ἑβραῖοι πίστευαν ὅτι εἶχε χρηματίσει κάποτε φοιτητὴς τῆς Θεολογίας.

Προσπάθησα νὰ καθορίσω πότε περίπου νὰ ἔγινε ἡ στροφὴ κεινὴ ποὺ τὸν μετέφερε στὸν ψυχοπαθὲ φονιά ποὺ ἔγινε τελικά.

Ρομπὸτ τῆς ἐξοντώσεως

Ἀπὸ τὶς καταθέσεις ἀνθρώπων ποὺ ἦταν σὲ ἐπαφὴ μαζί του, μπόρεσα νὰ παρακολουθῶ τὴν ἐξέλιξη τῆς μεταμορφώσεως του αὐτῆς, ποὺ ἀρχισε μετὰ τὴν προχώρησή του στὸ ναζιστικὸ κόμμα. Βῆμα πρὸς βῆμα υλοθετήσῃ τὸ ἐθνικοσοσιαλιστικὸ δόγμα, εἶτε πίστευε σ' αὐτὸ εἶτε ὄχι, καὶ ἐγκατέλειπε κάθε δισταγμὸ. Στὸ τέλος ἔγινε ἕνα τυφλὸ καὶ πειθνιο αὐτόματο, ἕνα ρομπὸτ τῆς ἐξοντώσεως. Τὰ ἀντιεβραϊκὰ του μέτρα εἶχαν ἐμπνευσθῇ στὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τῆς ναζιστικῆς ἡγεσίας νὰ ἀποκλείσῃ τοὺς Ἑβραίους ἀπὸ τὴ γερμανικὴ ζωή.

Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἀνόδοῦς τῆς στὴν ἔξουσία, ἡ γερμανικὴ ἡγεσία δὲν σκεφτόταν τὴν ὠργανωμένη μαζικὴ βολοφώνια.

Δὲν πίστευε πὼς ἦταν ἀρκετὰ δυνατὴ γιὰ νὰ κἀν κατὰ τέτοιο.

Ὁ φυλετικὸς φανατισμὸς, ποὺ δυνάμωνε σιγὰ - σιγὰ, δὲν εἶχε φτάσει ὥς τότε ἀκόμη στὸ κατακόρυφo του, ποὺ ἔκανε τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ φασισμού νὰ πάμουν νὰ βλέπουν τοὺς Ἑβραίους σάν ἀνθρώπους καὶ νὰ ἀρχίσουν νὰ τοὺς θεωροῦν σάν ἔντομα ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐξοντωθοῦν.

Ὁ "Αἰχμαν ἀκολουθοῦσε τὴν ἐξέλιξη αὐτὴ, ἀλλὰ προσωπικὰ δὲν παρσέρθηκε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὑστερία. Πῆρε τὴ δουλειά πολὺ στὰ σοβαρὰ. Ὅταν, μετὰ τὴν προσάρτησις τῆς Αὐστρίας, τὸν ἔστειλαν στὴ Βιέννη, ἀποφάσισε νὰ ἐφαρμόσῃ τὰ σχέδιά του περὶ μαζικῆς ἐκδιώξεως τῶν Ἑβραίων τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Αὐστρίας, μετὰ τὸν ἀνέλκτο καὶ ἀδι-ἀλλακτο.

Μίλησα μετὰ ἀνθρώπους ποὺ τὸν γνώριζαν ἀπὸ τὴ δράση του στὴ Βιέννη. Ἦταν εὐγενικός ἀλλὰ σκληρότατος.

Ἡ στροφὴ ἔγινε μόλις τὴν «Κρυστάλλινῃ Νύχτῃ». Ἀνεκάλυψε ἕνα γράμμα, ποὺ εἶχε σταλῇ μετὰ τὸν Χάιντριχ στὴν γκαουλάιτουγκ τῆς Βιέννης (τὴν ἐπὶ ναζισμοῦ διοικητικὴ περιφέρεια τῆς Βιέννης καὶ τῶν περιχώρων τῆς), μετὰ τὸ ὁποῖο δινόταν ρητὰ ἡ διαταγὴ τῆς ὑποπληρώσεως τῶν συναγωγῶν καὶ ποὺ ὑπεδείκνυε καὶ ἄλλα μέτρα βίας ἐναντὶον τῶν Ἑβραίων.

Στὸ γράμμα αὐτὸ ὁ Χάιντριχ ἀνέφερε ἰδιαίτερως τὸν "Αἰχμαν, ὁ ὁποῖος πῆρε τὸν ὑπαινιγμὸ αὐτὸ σάν διαταγὴ γιὰ δράση.

Μάρτυρες ἀνέφεραν πὼς ὁ ἴδιος ἔτρεχε αὐτοπροσώπως ἀπὸ συναγωγὴ σὲ συναγωγὴ καὶ εὐχαριστιόταν νὰ τὶς βλέπῃ νὰ καίγονται. Βοηθοῦσε ὁ ἴδιος ἐκείνους στοὺς ὁποίους εἶχε ἀνατεθῇ τὸ ἀνάμμα τῶν πυρκαϊῶν γιατί, ὅπως φαίνεται, ἤθελε νὰ γραφῇ ὅτι εἶχε πάρει μέρος αὐτοπροσώπως στὸ ἐργὸ τῆς καταστροφῆς.

Μάλιστα! Αὐτὴ εἶναι ἡ κρίσιμη στιγμή. Λίγες μέρες ὕστερα ἀπὸ τὴν «Κρυστάλλινῃ Νύχτῃ», ἡ παλιὰ του εὐγένεια στὶς σχέσεις του μετὰ τοὺς Ἑβραίους ἔδωσε τὴ θέση τῆς στὴν ἀλαζονία. Οἱ Ἑβραῖοι ποὺ ἐκαλοῦντο στὸ γραφεῖο του ἔπρεπε νὰ στέκωνται σὲ ἀπόσταση τριῶν δημάτων. Δὲν ὑπῆρχε πιά καρέκλα μπροστὰ ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ "Αἰχμαν, ὅταν κάποιος Ἑβραῖος ἐκαλεῖτο γιὰ συζήτηση. Εἶχε σχηματίσει εἰδικὰ κομμάτια, στὰ ὁποῖα εἶχε ἀνατεθῇ τὸ ἔργο νὰ συνοδεύουν τοὺς Ἑβραίους ὡς τὰ σύνορα καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάζουν νὰ τὰ περάσουν λαβράκι.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1947, συνάντησα στὸ Παρίσι ἀντιπροσώπους τῶν συμβουλίων τῆς τεσχολοδοκικῆς ἐβραϊκῆς κοινότητας. Μοῦ μίλησαν γιὰ τὴν κατάσταση ποὺ ἐπικρατοῦσε τὸ 1939, ὅταν ὁ "Αἰχμαν ἔφτασε ἀπὸ τὴ Βιέννη στὴν Πράγα. Ὁ "Αἰχμαν κάλεσε τὸν πρόεδρο τοῦ συμβουλίου τῆς τοπικῆς ἐβραϊκῆς κοινότητας, δρ Κάφκα, καὶ τοῦ εἶπε:

—Οἱ Ἑβραῖοι πρέπε νὰ φύγουν, καὶ γρήγορα!

Ὅταν ὁ δρ Κάφκα ἀντέτεινε ὅτι οἱ Ἑβραῖοι τῆς Πράγας ἦταν ριζωμένοι πρὶν ἀπὸ αἰῶνες στὸ ἔδαφος τῆς χώρας, ὁ "Αἰχμαν εἶπε:

—Ριζωμένοι στὸ ἔδαφος; Θὰ σὰς ξεριζώσω δλους!

Ἀργότερα διάταξε τὴ μεταφορὰ τῶν Ἑβραίων σὲ στοατοπέδια συγκεντρώσεως.

Ἐτοί μπόρεσα νὰ παρακολουθῶ τὰ στάδια τῆς καταπιεσῆς ἐξέλιξεως τοῦ "Αἰχμαν, ὅπως φαίνονται ἀπὸ ἀντίστοιχα ντοκουμέντα.

Διοιστὴς τοῦ θανάτου!

Ἡ πολιτικὴ του τῆς ἐκδιώξεως, ποὺ ὡς τὰ 1941 ἦταν ἡ ἐθνικοσοσιαλιστικὴ πολιτικὴ τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, εἶχε μετατραπῇ τραγικὰ σὲ πολιτικὴ ἐξοντώσεως, ἡ ὁποία, ἀπὸ τὸ 1941, ἔγινε ἡ ἐπίσημη πολιτικὴ ἀντιμετωπίσεως τοῦ ἐβραϊκοῦ προβλήματος.

Ἦταν ἡ λονικὴ κατάληξις μιᾶς πορείας σκέψεως. Τὸ διόξιμο τῶν Ἑβραίων δὲν ἦταν πιά λύση, γιατί ἡ δίψα γιὰ δύναμιν, ποὺ αἰσθάνονταν ὁ Χίτλερ, εἶχε αὐξηθῇ καὶ ὁ σκοπὸς ἦταν τώρα ἡ κυριαρχία πρῶτα σὲ ὁλοκληρὴ τὴν Εὐρώπῃ καὶ κατόπιν σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμo.

Ἐτοί, πραγματικὰ, δὲν ὑπῆρχε χώρος γιὰ τοὺς Ἑβραίους. Ὁ "Αἰχμαν ἀνέλαβε νὰ μετατρέψῃ τὰ ὄνειρα αὐτὰ σὲ πραγματικότητα. Αὐτὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἀκολουθῶσαν τὶς νικηφόρες φάλαγγες τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ στὴ Βαρσοβία, στὸ Παρίσι, στὸ Ὁσλο, στὶς Βρυξέλλες, στὴ Χάγη, στὸ Βελιγράδι καὶ ἀργότερα στὴ Βουδαπέστη.

Ἡ μετατροπὴ αὐτὴ ἀπὸ ἐκδιώξις σὲ ἐξόντωση, ποὺ ἀρχισε τὴν καθωρισμένη πορεία τῆς πρὶν ἀκόμη ἀπὸ τὴ διάσκεψιν τῆς Βοννέ, στὶς 20 Ἰανουαρίου τοῦ 1942, ἦταν ἔργο τοῦ "Αἰχμαν.

Μετὰ ἀπὸ τὴν ἐπίσημη ἐπικύρωσις τῆς πορείας τῆς δράσεώς του, ἔγινε ὁ ἀπὸ ὅλους ἀναγνωρισμένος λογι-στὴς τοῦ θανάτου. Τίποτε δὲν μπορούσε νὰ τὸν σταματήσει, ὡς ὅτου τὸ Γ' Ράιχ κατέρρευσε.

Πρὶν φύγῃ ἀεροπορικῶς ἀπὸ τὴ Βουδαπέστη, στὶς ἀρχὲς τοῦ 1945, ἐνῶ ἦδη πλησίαζε τὸ τέλος τῆς χιτλερικῆς αὐτοκρατορίας, ὁ "Αἰχμαν εἶπε στοὺς συνεργάτες του:

—Θὰ σπαρταρῶ ἀπὸ τὰ γέλια μέσα στὸν τάφο μου, γιατί ἔστειλα στὸ θάνατο πέντε ἑκατομμύρια Ἑβραίους!

Οἱ κατάλογοι τῶν νεκρῶν

Ἀκόμη καὶ τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1945 ὅταν ἐπισκέφθηκε τὴν Τερεζιενστατ, ὅπου συνήντησε τὸν σεβάσμιο ραββῖνο δρo Μπᾶεκ, ρώτησε τὸ γραφεῖο τῆς διοικήσεως πὼς συνέβη νὰ βρίσκεται ἀκόμη στὴ ζωή. Ὑστερα εἶπε ἕνα κυνικὸ ἀστεῖο:

—Βλέπετε, τὸ καλύτερο καθημερινὸ μου ἀνάγνωσμα εἶναι οἱ κατάλογοι τῶν νεκρῶν Ἑβραίων.

Ἀλλὰ δὲν ἦταν ἀστεῖο. Ἦταν ἡ τρομερὴ ἀλήθεια.

Τὸ τέλος, ἀνεκάλυψε ξαφνικὰ ὅτι ἦταν τελείως περὶττὸ νὰ ψάξω νὰ βρῶ τὴν καταγωγὴ τοῦ ἀντισομιτισμοῦ τοῦ "Αἰχμαν κατὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν μαθητὴς ἡ ἀργότερα, ὅταν, σάν νέος, ζοῦσε στὴν Αὐστρία.

Πραγματικὰ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ εἶναι ἀντισομιτιστής.

Δὲν ἦταν! Εἶχε πούλησει τὴν ψυχὴ του στὸ κόμμα καὶ ἀκολούθησε τὴν πολιτικὴ τοῦ κόμματος μετὰ ἀταραξία.

Ἄν, ἴσως ἀργότερα, αἰσθάνθηκε κάποιους διαταγμούς, ἔφερε τὸν τρόπο νὰ τοὺς λησμονῇ.

Γιὰ μένα, ὁ "Αἰχμαν ἦταν ἡ ζωντανὴ ἀπόδειξις τοῦ τί ἦταν δυνατόν νὰ γίνῃ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ εἶχε πούλησει τὴν ψυχὴ του στὴν ἰδεολογία ἐνὸς κόμματος, ποὺ ἐκτελεῖ τυφλὰ καὶ χωρὶς τύψεις τὶς ἐντολές του.

Γιὰ μένα ὁ "Αἰχμαν ἦταν τὸ τέλειο προῖον τῆς ἐθνικοσοσιαλιστικῆς ιδέας, ποὺ περιφρονοῦσε τὸ αἶσθημα τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο τὴν ἱερότητα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς.

Αὐτὴ ἡ πορεία σκέψεως ὠδήγησε σὲ ἐγκληματικὰς ιδέες καὶ, χάρις στὴ φιλοδοξία του, ὁ "Αἰχμαν τὶς ἐβάλε σὲ ἐφαρμογή.

Ὁ κατώτερος βαθμὸς ποὺ εἶχε ὁ "Αἰχμαν στὰ "Ες - "Ες (κάπου εἶπε ὅτι ἤλπιζε νὰ προαχθῇ μετὰ τὸν πόλεμο ἀπὸ τὸ βαθμὸ τοῦ οὐπερστουρε-πανφύρερ στὸ βαθμὸ τοῦ στανταρ-τερφύρερ) δὲν εἶχε καμμιὰ ἀναλογία μετὰ τὸν τρομερὸ ἔργο ποὺ εἶχε ἀναλάβει. Ἀλλὰ ὁ "Αἰχμαν ἤξερε ἕνα πράγμα: Ὅτι κανεὶς δὲν θὰ τὸν σταματοῦσε στὸ ἔργο τῆς πλήρους ἐξοντώσεως τῶν Ἑβραίων.

Ἀντιμετώπιζε τοὺς ἀνωτέρους του μετὰ τὸ ἴδιο ἐπιχείρημα ποὺ χρησιμοποιοῦσε στὶς ἐπαφές του μετὰ τοὺς κατώτερους του, οἱ ὁποῖοι ἐφήρμοζαν τὸ ἀπαισιό ἔργο τῆς μαζικῆς ἐξοντώσεως ἀνθρώπων πλάσματα.

Ὅταν, ἀποκαμωμένοι ἀπὸ τὴν ἀηδία καὶ τὸν τρόπο, δυσκολεύονταν νὰ τὸ συνεχίσουν, ὁ "Αἰχμαν τοὺς ἔκανε παρατηρήσεις.

—Θέλετε νὰ προδώσετε τὶς ιδέες τοῦ Φύρερ!

Αὐτὸ ἦταν τὸ μυστικὸ τῆς παρά-ξενης δυνάμεως τοῦ "Αἰχμαν. Ἀναγκάστηκε νὰ ὁλοκληρώσῃ τὴν ἐξόντωση τῶν Ἑβραίων, καὶ ὁποῖος δὲν ἤθελε νὰ συνεργασθῇ ἦταν προδότης.

Ἀκόμη καὶ ὁ διοικητὴς τοῦ στρατοπέδου συγκεντρώσεως τοῦ Ἀου-σβιτς, ὁ Χές, ὑπέκυπτε στὴν πίεσις τῆς στάσεως αὐτῆς.

Αὐτὸς ἦταν ἐπίσης ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ "Αἰχμαν σαμποτάρεσε ὅλες τὶς ἀπόπειρες διασώσεως τῶν Ἑβραίων τῆς Οὐγγαρίας, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ὁ Χίμλερ, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὴν τελικὴ νίκη, τὴν ἐνέκρινε.

Ἐτοί μοῦ φάνηκε στὸ τέλος ὁ "Αἰχμαν, ὁ "Αἰχμαν ποὺ ἔψαχνα νὰ ἀνακαλύψω. Εἶχε ἀκόμη τὴ μορφὴ ἀνθρώπου, ἀλλὰ δὲν εἶχε πιά ψυχὴ ἀνθρώπου. Ἦταν ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἐθνικοσοσιαλιστικῆς ιδέας, σύμφωνα μετὰ τὴν ὁποία μόνο ἡ «ὑπερφύλη» εἶχε δικαίωμα στὴ ζωὴ εἰς βάρος ὅλων τῶν ἄλλων.

Ἦταν ὁ φονιάς ποὺ δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῇ ἡσυχος, ὅσο δρισκόνταν στὴ ζωὴ ἔστω καὶ ἕνας Ἑβραῖος.

Ὅσο περισσότερο τὸν σκεπτό-μουν, τόσο περισσότερο δεβαιωνό-μουν ὅτι οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἀποκατασταθοῦν ἠθικά, ὅσο ζοῦσε ὁ "Αἰχμαν καὶ δὲν ἐκαλεῖτο νὰ λογοδοτήσῃ γιὰ τὶς τρομερές πρά-ξεις του.

Ἀναρωτήθηκα κάποτε ἂν ὁ "Αἰχμαν ἦταν ἕνα εἰδικὸ ἐβραϊκὸ πρό-βλημα. Ἡ ἀπάντησί μου ἦταν: Καὶ ναὶ καὶ ὄχι. Ναί, γιατί ἐμεῖς οἱ Ἑβραῖοι εἰμαστέ τὸ κυριώτερο ἀντικείμενο τοῦ πρωτοφανοῦς ἐγκλήμα-τός του. Ὁχι, γιατί τὰ θύματα τοῦ διαγμοῦ δὲν ἦταν κατ' ἀνάγκη μόνοι Ἑβραῖοι.

Τέλος, ὁ "Αἰχμαν ἦταν τὸ κλασικὸ παράδειγμα τοῦ τρόπου μετὰ τὸν ὁποῖο ἡ ὁλοκληρωτικὴ ιδέα μπορούσε νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ σὲ γελοιογραφία τῆς ἀρχικῆς τῆς μορ-φῆς.

Ἀπάνθρωπος...

Ὁ "Αἰχμαν θὰ ἐνεργοῦσε μετὰ τὸν ἴδιο τρόπο, μετὰ τὴν ἴδια ἀπάνθρωπι-α, μετὰ τὴν ἴδια ψυχραιμία, ἂν, κατόπιν διαταγῆς τοῦ ραϊσφύρερ τῶν "Ες - "Ες, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξοντωθοῦν στὴ Γερμανία ὅλοι ὅσοι τὰ ὀνόματά ἀρ-χίζαν ἀπὸ Κ ἢ εἶχαν κόκκινα μαλλιά.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πολλοὶ κατὰ-κοι τῆς περιοχῆς τοῦ Ἀουσσεῖς ὑπε-στήριξαν ὅτι ἦταν τὰ πρῶτα θύματα τοῦ χιτλερικοῦ καθεστώτος. Ἠλπιζα ὅτι ἴσως νὰ με βοηθούσαν.

Ἀλλὰ δὲν μίλησαν γιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ γιὰ χρυσάφι, κοσμήματα καὶ θησαυροὺς, ποὺ ἦταν θαμμένοι ἐκεῖ κοντά.

Ὅλοι φαίνονταν νὰ ζέρουν τὰ πάν-τα γιὰ τοὺς διπλανούς

Πώς ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΖΗΣΗ Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΔΑ

Η ΚΟΠΕΛΛΑ ΤΟΥ

61

Έπιδεξια χέρια κι απλά όνειρα

Μέσα στην πολύβουη αίθουσα, στο εργοστάσιο της «Πειραικής-Πατραϊκής», τα χέρια της νεακής εργάτριας, πλάι σ' εκατοντάδες άλλα, ξεπερνούν την πρώτη ύλη, μαζί με τη μηχανή. Πρώτη ύλη και τα όνειρα, όνειρα απλά — ένα χαρούμενο σπιτικό, καλό φαγητό, ωραία ρούχα, κάθε Κυριακή διασκέδαση — τα πλάθει ο νους και η καρδιά που χτυπά γερά, ρυθμικά σαν τους άργαλειούς

Πίσω από την άμεριμνησία, την αδιαφορία, την ματαιοδοξία, την έλλειψη ιδανικών, την αδικαιολόγητη απογοήτευση και τα άλλα ελαττώματα που καταλογίζουμε πρόθυμα στην νεολαία μας, υπάρχει η πραγματική ζωή των νέων, γεμάτη προοπτικές και όνειρα, η καθημερινή ζωή, οι χαρές κ' οι απαισιοδοξίες, τα δύσκολα προβλήματα και τα μεγάλα ερωτηματικά που την βασανίζουν. Τα προβλήματα αυτά μεγεθύνονται και αποκτούν τεράστιες διαστάσεις για τις σημερινές κοπέλλες των δέκα έννεα και είκοσι δύο χρόνων. Η νέα Έλληνίδα βρίσκεται σήμερα με όλες τις δυνάμεις της στη ζωή, αποτελεί ουσιαστική μονάδα με προσωπικότητα και αυτοτέλεια, μετέχει με θάρρος και έφεση στις εκδηλώσεις της κοινωνίας και προσπαθεί να εξασφαλίσει ενοίκους όρους για την επιτυχία της. Άλλες έχουν ξεκινήσει από παιδί στη βιοπάλη κι άλλες ετοιμάζονται να βγούν στο πέλαγος με περισσότερα εφόδια. Πριν όμως αρχίσει η σταδιοδρομία τους έχει αρχίσει κι άλλος ή ζωή, τα όνειρα, οι άμεσες ανάγκες, η τοποθέτηση ή η αντίχρεωση. Η νεολαία μας δεν είναι ούτε καλή, ούτε κακή. Είναι αυτή που είναι. Με φτερά ή χωρίς φτερά, με εξάρσεις ή όχι, μακριά από κρίσεις και αξιολόγηση, είναι ένας ζωντανός κόσμος. Πριν τολμήσουμε να τον κρίνουμε ή να τον διορθώσουμε, θα ήταν μάλλον χρήσιμο να τον γνωρίσουμε.

Δεν είναι αρκετή μια επιστήμη μόνο

Ήλθε από την Κέρκυρα. Σπουδάζει νομικά. Γράφει χρονογραφήματα. Λατρεύει το θέατρο. Θέλει να ειδικευθεί στη θεατρική κριτική. Από το ταρτσάκι του φοιτητικού της δωματίου, ορίζοντας κι αν δεν είναι ωραία είναι πάντως εύρυς — συχνά θα της σηκώσει το βλέμμα από τους ξερούς κώδικες και θα της πάρει τη σκέψη σε ταξίδια μακρινά — έξω από την Ελλάδα...

(Φωτ. Β. Καραμανώλης — ΕΛΚΗΝ)

ΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ Σ' ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΤΑΞΕΙΣ, ΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΣΧΟΛΙΕΣ ΔΙΝΕΙ ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΓΕΝΙΑΣ, ΚΑΘΑΡΟ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΚΑΤΗΓΟΡΩΝ: ΠΡΟΣΓΕΙΩΜΕΝΗ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΜΕ ΙΔΑΝΙΚΑ, ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗ Η ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΞΕΡΕΙ ΤΙ ΖΗΤΑΕΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟ ΑΠΟΚΤΗΣΗ

Για τις κοπέλλες της σημερινής γενιάς, το σπουδαιότερο πρόβλημα δεν είναι το παρόν, αλλά το μέλλον. Πίσω από τα λόγια όλων των κοριτσιών υπάρχει πάντοτε μια προσδοκία, που παίρνει χίλιες δυο εκφράσεις, μα όσο κι αν προσπαθήσουν να το καλύψουν, γίνεται τελικά ένα αγωνιώδες ερώτημα: «Τί θα γίνουμε;», «Πού θα φτάσουμε;» Συχνά ή νέα των είκοσι — είκοσιδύο χρόνων απευθύνεται στους μεγαλύτερους: «Αν μου δώσετε ένα μέρος απ' την πείρα σας κ' εγώ δώσω τη δύναμη που κρύβω μέσα μου, είμαι ικανή να δώσω πολλά, δσα δεν μπορέιτε να φαντασθήτε».

Η πείρα, όμως, είναι ένα προσωπικό απόκτημα που δεν μεταδίδεται κι όταν λέγεται παίρνει την οχληρή μορφή της «συμβουλής» και πάει χαμένη. Το κορίτσι, όμως, δεν θέλει συμβουλές και νοουθεσίες, ζητεί βοήθεια.

— Βλέπω το μέλλον αμείβοιο — μάς εξομολογείται μια φοιτήτρια. Θα παλαιώω, όμως, θ' αγωνισθώ να νικήσω. Θέλω να ζήσω στην εποχή μου και όχι πενήντα χρόνια πίσω.

Η σημερινή νέα Έλληνίδα είναι ένα κράμα αισθηματισμού και δυναμικότητας. Αγνίζεται άσπασμάττα, όπως κι όλοι οι νέοι, για να δροί το δρόμο της μέσα στην ελληνική ζωή. Τα προβλήματα είναι τεράστια και οι απαιτήσεις της ζωής διαρκώς πληθαίνουν.

— Προσπαθώ να τα συνδυάσω όλα μα είναι πολύ δύσκολο, λέει η νέα που εργάζεται σε μια εταιρία. Το βράδυ, μετά το γραφείο, μαθαίνω αγγλικά και στενογραφία, δίνω την ημέρα, την περνάω κλεισμένη. Ως τότε;

Επικεφαλής των επιθυμητών επαγγελμάτων: η Ιπταμένη συνάδελφος! Στις 10 απόφοιτες γυμνασίου, το προτιμούν οι 8. Εκτός όμως από τα σωματικά απαιτεί και πνευματικά χαρίσματα. Ακαδημία, συζητούν πρόθυμα για χορευτική μουσική, για καλή κουζίνα, ακόμη και για κέντημα.

Μια στιγμή αναπαύσεως. Σκληρογυμνήμενες, αγαπώντας τον αέρα, τον ήλιο και την κίνηση, οι μέλλουσες γυμναστίες, που σπουδάζουν στη Γυμναστική Ακαδημία, συζητούν πρόθυμα για χορευτική μουσική, για καλή κουζίνα, ακόμη και για κέντημα.

Παντρεμένη 4 χρόνια — μόλις 20 χρόνων. Ένα παραμύθι για το γάμο, που ακόμη έχει γνώριμο, σαν χθεσινό, στην ίδια. Κάπως πιο παραμυθένιος θα της φαινόταν κι ο γάμος, αφού λέγει: «Ευτυχισμένη». Ασφαλώς, ναι. Θάθελα όμως να μην άρχιζα τόσο νωρίς να λέω παραμύθια.

Τό περίσσευμα του μόχθου

—Προσφέρω στο σπίτι μου πρώτα, στον έναν μου κατόπι.

Φιλοδοξία Νο 1: Θέατρο

—Ο καλύτερός μου έναντος ανήκει στο κοινό

Αθήνα — η μεγάλη πόλη

—Δεν πιστεύω στους άλλους, πιστεύω σ' εμένα

—Δεν έχω ανάγκη τους άλλους, παρά γι' αυτό που έγραψα

Δεν υπάρχουν εμπόδια

—Αν έχω φόβη θα νικήσω αν δεν έχω — θ' αποκηρύσω

—Έμαθα να περιμένω, να υπομένω, και υπομένοντας να χαμογελάω

Οι σχέσεις της με την οικογένεια, το άλλο φύλο, με τον εργοδότη, τον δάσκαλό της — ή «έλληνικότητά της»

Ενα χαρακτηριστικό, που κάνει τις σημερινές κοπέλλες να διαφέρουν από τα κορίτσια περασμένης εποχής, είναι το χρονικά περιορισμένο όριο της προσδοκίας τους. Θέλουν τὸν δειρό τους να πραγματοποιηθῇ σύντομα, δὲν ἔχουν ἀπεριόριστες ἱκανότητες προσμονῆς. Ὁ ρυθμὸς ἔχει ἐπιταχυνθῇ, ἀναζητοῦν τὸν τρόπο γιὰ ν' ἀρχίσουν ὅσο τὸ δυνατόν νωρίτερα τὴ ζωὴ τους. Εἶναι μιά νεολαία πού διάζεται, πού καταδιώκει τὴν ἐπιτυχία. Ὅσες κοπέλλες βραδυποροῦν μὲ μακροπρόθεσμες προοπτικές φαίνονται στὰ μάτια τῶν ἄλλων καθυστερημένες.

Ὅλα τὰ κορίτσια νομίζουν ὅτι ἀπὸ τὴν μιά μέρα στὴν ἄλλη εἶναι δυνατό ν' ἀλλάξῃ ριζικά ἡ ζωὴ τους. Τρέφονται μ' αὐτὸ τὸ ὄνειρο. Κι' αὐτὸ τις φέρνει συχνὰ σὲ ἀδιέξοδο, τοὺς μπερδεύει τὰ θέματα. Λίγες δέβαινα συλλογίζονται δόκιμα τὸ πρόβλημα τῆς ὑπάρξεώς τους μέσα στὴ ζωὴ καὶ στὴν κοινωνία.

—Εἰγὼ δουλεύω ἀπὸ δεκαπέντε

χρονῶν, λέει μιά πωλήτρια. Μόνο τὴς Κυριακὲς κάθονται σὲ καρέκλα...

—Τί τὰ κάνεις τὰ χρήματα πού παίρνεις;

—Πολὺ ἀστεία ἐρώτηση! Τὰ δίνω ὅλα στὸ σπίτι μου... Ξέρετε πῶς τὰ περιμένουν... Εἴμαστε πολλοί. Δὲν ἔχω ἄλλα ἐξόδα. Καμμιά Κυριακὴ μόνο στὸν κινηματογράφου τῆς γειτονιάς μου... Μὴ νομίζετε ὅτι ἡ δουλειὰ τῆς πωλήτριας εἶναι εὐκόλη... Τόσος κόσμος, τόσα γούστα, παραξενιές, χαμόγελα καὶ λίγη ὑποκρισία. Ὅταν μῆτρες τὸ πρῶτο στὸ κατ'ἀσπασμὸν πρέπει νὰ τὰ ξεχάσῃς ὅλα, τὸ ἐμπόρευμα πρέπει νὰ πουληθῇ. Καὶ τὸ βράδυ εἶσαι τόσο κουρασμένη... Στὸ σπίτι σὲ περιμένουν ἄλλες δουλειές...

—Πότε θὰ παντρευθῇ;

—Δὲν ξέρω, ἀπαντᾷ ἑξαφισμένη. Εἶχα κάποιο αἶσθημα, ἀλλά... Τὰ ἀλλά... τῶν κοριτσιῶν σ' αὐτὸ τὸ θέμα εἶναι ὅγκοι ἀπορίας πίκρας καὶ ἀγωνίας.

κραυγὲς πού σὲ λίγο καταλήγουν σὲ δάκρυα ὅταν ἀρχίσουν τὰ ὀργισμένα παραπονα γιὰ τὸ σπίτι τους.

—Μὲ θεωροῦν πάντα ἕνα παιδί, σὰ νὰ μιλάνε σὲ μαρὸ... Ποτὲ δὲ σκεφτήκανε πῶς τὸ παιδί αὐτὸ ἀρχισε νὰ ζῇ, πῶς ἔγινε πιά ὁλόκληρη γυναίκα...

Καὶ τὸ παράπονο μεταμορφώνεται σὲ ὄνειρο:

—Πότε θὰ γίνω οἰκονομικὰ ἀνεξάρτητη;

—Αγαπᾶμε τὴν χώρα μας, παρ' ὅλον ὅτι...

Πόσο Ἑλληνίδες νοιώθουν οἱ κοπέλλες τῆς νέας γενιάς; Οἱ ἀπαντήσεις τους εἶναι ποικίλες, ἀλλὰ κυριαρχεῖ μιά σταθερὴ φωνή:

—Αγαπᾶ τὴν Ἑλλάδα, μὲ πνίγουν ὅμως οἱ ἄνθρωποι...

Ἡ δεσποινὶς Ν. Α., σπουδαστριά, λέει:

—Βρέθηκα στὴν Ἀμερική τὸν περασμένο χρόνο καὶ δὲν ἐνοιῶθα κανένα διαταγμὸ νὰ λέω παντοῦ πῶς εἶμαι Ἑλληνίδα. Ἀντίθετα, μὲ πείραζε ὅταν μὲ νόμιζαν ξένη. Πολλὲς φορές, μάλιστα, ἦμουν ὑπερήφανη, ὅταν ἐβλέπα κορίτσια ἀπὸ ἄλλες χώρες...

Μιά ἄλλη κοπέλλα πού σπρούδαζε κι αὐτὴ στὸ ἐξωτερικὸ, πρόσθεσε πῶς δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει πουθενά ἄλλου. «Στὸ Παρίσι μού ἐστῆσαν τὴς ἑλληνικὲς ἡμερίδες καὶ τὴς διάβαζα ὡς τὴν τελευταία γραμμὴ τους, τὴς ἀγγελιές, τὰ θέατρα, τὴς διαφημίσεις, τὰ δυστυχήματα... Δὲν ἔπαυα οὐτε στιγμὴ νὰ ζῶ στὴν Ἀθήνα καὶ δὲν ἐβλέπα τὴν ὥρα νὰ γυρίσω... Ὑπάρχουν πράγματα πού μὰς ἐκνευρίζουν στὴ ζωὴ κι ὅμως ἐμεῖς τ' ἀγαπάμε. Θαυμάζω ἑνὲς τοποθεσίες, ἀλλὰ λατρεύω τὴν Ἀθήνα, τὸν Σαρωνικὸ... Δὲν ξέρω, εἶναι σὰ νὰ μὲ ρωτᾶνε γιατί ἀγαπᾶς τὴ γριά γιαγιά μου, ἢ ἕνα φίλο γέματον ἐλαττώματα...»

—Πότε θὰ δοῦν ὅτι ἔχομε πιά μεγαλώσει;

Στις ἀνώτερες σχολὲς μαζεύονται κοπέλλες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Ἐδῶ ὑπάρχουν σαφὲς προθέσεις, σχηματισμένα ὄνειρα καὶ κάποιο ποσοστὸ εὐθύνης. Προσπαθοῦν νὰ ἀξιοποιήσουν ὅτι καλύτερο διαθέτουν, παρ' ὅλες τὴς δυσκολίες. Ἀπὸ τὰ κορίτσια πού φοιτοῦν στὸ Πανεπιστήμιο καὶ τὸ Πολυτεχνεῖο, ἐλάχιστοι ἔχουν τὰ μέσα νὰ κάνουν ἀνεξέχαστους μετ' ὅ γάμο. Ἐγὼ ἤθελα νὰ σπουδάσω καὶ νὰ, σπουδάσω! Τὸς κακοφάνηκε, μὰ κοντεύουν νὰ τὸ συνηθίσουν.

Ἡ λέξη «ἀποκατάσταση» παίρνει τεράστιες διαστάσεις στὰ λόγια τῶν κοριτσιῶν. Ὅλες μιλοῦν γιὰ «ἀποκατάσταση», εἴτε σὰν ἐπιδίωξη, εἴτε σὰν τὸ κόκκινο πανὶ πού τις ἐξαγριώνει. Μιά κοπέλλα εἶπε θυμωμένη:

—Προσπαθῶ μὲ ὅλες τὴς δυνάμεις μου νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὴν τυραννικὴ προστασία τῶν γονέων μου. Δὲν εἶναι φίλοι μου, εἶναι ἀπλῶς γονεῖς μου!

Πολλὲς κοπέλλες ξεσποῦν σὲ

Α. Π., κι ἀναστατώνονται στὴ σκέψη πῶς «καὶ πάλι θὰ γίνῃ καυγάς, χωρὶς συγκεκριμένο λόγο. Ἀπὸ τὰ μικροζητήματα ὡς τὰ πιδ σοδορὰ θέματα, τσακωνάμαστε συνέχεια. Αἰσθάνομαι πῶς ὑπάρχει ἕνα σκοινὶ πού τὸ τραβᾶμε, ἐγὼ ἀπ' τὴ μιά ἀκρὴ, ἐκεῖνο ἀπ' τὴν ἄλλη.

—Νίκησα! φωνάζει ἱκανοποιημένη ἡ Ν. Α. Ἀγωνίστηκα καὶ δὲν τοὺς πέρασε. Θέλανε νὰ μὲ «ἀποκαταστήσουν» μὲ τὸ γάμο. Ἐγὼ ἤθελα νὰ σπουδάσω καὶ νὰ, σπουδάσω! Τὸς κακοφάνηκε, μὰ κοντεύουν νὰ τὸ συνηθίσουν.

Ἡ λέξη «ἀποκατάσταση» παίρνει τεράστιες διαστάσεις στὰ λόγια τῶν κοριτσιῶν. Ὅλες μιλοῦν γιὰ «ἀποκατάσταση», εἴτε σὰν ἐπιδίωξη, εἴτε σὰν τὸ κόκκινο πανὶ πού τις ἐξαγριώνει. Μιά κοπέλλα εἶπε θυμωμένη:

—Προσπαθῶ μὲ ὅλες τὴς δυνάμεις μου νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὴν τυραννικὴ προστασία τῶν γονέων μου. Δὲν εἶναι φίλοι μου, εἶναι ἀπλῶς γονεῖς μου!

Πολλὲς κοπέλλες ξεσποῦν σὲ

—Νέα ζευγάρια, παλιὰ τὰ προβλήματα

Παντρεύτηκα δεκάξῃ χρονῶν ἀπὸ ἔρωτα, μὰς λέει ἡ μόλις εικοσάχρονη κυρία Δ. Α. Δὲν τὸ σκέφτηκα καὶ πολὺ. Σὰ νάπαιζα κουκλές. Συνέχισα τὸ σχολεῖο μου καὶ δυὸ χρόνια ἀργότερα τελείωσα τὸ γυμνάσιο. Ἄν εἶμαι εὐχαριστημένη; Καὶ ναὶ καὶ ὄχι. Εἴμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο πού πήρα, ὄχι, ὅμως, καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μου.

Κι ἄλλη μιά δεκαεξαχρονη «κυρία», ἡ Π. Τ. διασκεδάει μὲ τὴν καινούργια ιδιότητά της. Λέει γελώντας:

—Στὸ σπίτι μου εἶναι τρία παιδιά. Τὸ παιδί μου, ὁ ἄντρας μου καὶ ἔγώ.

Ἦ ἀντίρρηση. Τὴν λέγει ἡ Κ. Σ. Π.

—Δὲν εἶναι κοινολόγητο τὸ καινούργιο σπιτικό. Θάβει κανεὶς μέσα σ' αὐτὸ ἕνα σωρὸ ὄνειρα, μαζὺ μὲ

τὴν παιδικότητα πού συνθλίβεται ἀπ' τὸ βάρος τῆς εὐθύνης. Ἄντρας, παιδί, ἔξοδα... Ὅταν μῆτρες στὸν χορὸ... Ἡ Κ. Τ. Κ. μιλάει σὲ τὸν ὀντιστικὸ:

—Μ' εὐχαριστεῖ πού συνεννοῦμαι μὲ τὸν ἄντρα μου. Ξέρετε, στὴν ἀρχὴ εἴχαμε μερικά καυγάκια... Ὑστερὰ ἦρθε τὸ μαρὸ... Ζοῦμε μὲ πέντε χιλιάδες τὸ μῆνα. Τὰ περισσότερα τὰ ράβω μόνι μου. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόση οἰκονομία κάνει μιά γυναίκα...

Ἄλλη, στὸ νοικοκυριὸ πλάι στὸ μαρὸ της, ἄλλη μὲ μιά τσάντα στὸ χέρι, μὲ τὴν εὐθύνη τῆς δουλειᾶς, ἡ βοήθος πλάι στὸν ἄνδρα της, ἡ παραφορτωμένη ἀπὸ κόπωση, δουλειᾶς, ἔνοιοις, συνεχίζει συλλογισμένη τὸν ἐπίπονο δρόμο της. «Πρέπει νὰ δουλεύουμε ὡς τὸ βράδυ καὶ οἱ δύο...»

—Νεολαία δὲν εἶναι οἱ «τεντυμπόυδες»

Εἶναι ἄνθρωπος ζωντανὸς ἡ σημερινὴ Ἑλληνίδα. Εἶναι ἕνα ὁλοκληρωμένο ὄντο στὴν κοινωνία μὲ αὐτονομία, προσωπικὲς δυνατότητες, τοτέλεια, ἀπορροή, ἐπιβολή. Κανένας σταδιοδρομία καὶ ἐπιβολή. Κανένας τομέας δραστηριότητος δὲν τῆς εἶναι ἀπρόσιτος, καμμιά σχολή — ἐν κτὸς ἀπὸ τὴς στρατιωτικῆς — δὲν εἶναι κλειστὴ γι' αὐτήν. Ἀπὸ τὸν ἀθλητικὸ στίβο, ὡς τὴν ἔδρα τοῦ διανοητοῦ, ἀπὸ τὴν παραγωγή, ὡς καστροπύρι, τὸ ἐπιστημονικὸ ἔργο, τὴ διοίκηση, ἀπὸ τὴν παραγωγή, ὡς στήριξη καὶ τὴν παιδεία, παντοῦ διαπρέπει. Στὴς περισσότερες ἀντικειμενικὲς σχολές, τὰ κορίτσια παίρνουν ρεσ σχολές, τὰ κορίτσια παίρνουν ρεσ πρῶτα τὸ δίπλωμά τους, καὶ, κατὰ γενικὴ ὁμολογία, τὸ «πλάτυ ἀναγνωστικὸ κοινὸν» εἶναι, κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος του, οἱ νέες γυναίκες. Σὲ πολλοὺς κλάδους τῆς παραγωγῆς ἡ συμβολὴ τους εἶναι ἀποκλειστικὴ καὶ ἡ τεχνικὴ τους ὑπεροχὴ ἀδιαμφισβήτητη. Ὅλες οἱ κοπέλλες θέλουν ν' ἀποκτήσουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα ἐφόδια. Ξέρουν ὅτι πρέ-

πει νὰ δοῦν ὠπλισμένες στὴ ζωὴ, πῶς θὰ χρειασθῇ νὰ κατακτήσουν ὅλα μὲ δῆμα τὴ θέση της. Καμμιά δὲν ξεκινᾷ ἀπροετοίμαστη.

Καὶ δὲν ἀρκεῖται σὲ μιά συμβατικὴ τακτοποίηση. Θέλει τὴν ἐπιτυχία. Αὐτὸ ἐξ ἄλλου εἶναι τὸ γνώρισμα τῆς νεολαίας ὅλων τῶν ἐποχῶν. Σήμερα τὴν ἐπιτυχία τὴν διεκδικοῦν καὶ οἱ κοπέλλες. Μιά τάση ἐπιδολῆς τῆς χαρακτρὶζέει καὶ ἴσως σ' αὐτὸ — στὴν δίψα τῆς διακρίσεως ἀντὶ τῆς ἀπάθειας — πρέπει ν' ἀποδοθῇ καὶ ἐλάχιστοι ἀκράτως παραδείγματα ἀντικειμενικῆς συμπεριφοράς.

Τὸ πρῶτο καὶ «εὐκόλο» στάδιο ἐπιτυχίας εἶναι, γιὰ τὴν γνώμη πολλῶν κοριτσιῶν, ὁ κινηματογράφος, τὸ θέατρο, ὁ χορὸς, τὸ τραγούδι καὶ ὑστερὰ οἱ ἄλλες τέχνες. Χιλιάδες κοπέλλες κρύβουν καλὰ φυλαγμένο τὸ ὄνειρο μιάς δημόσιας προβολῆς διὰ τοῦ κινηματογράφου. Σὰν ἕνα λαχεῖο πού θὰ κερδίσει ὁπωσδήποτε.

Τὸ ὄνειρο αὐτὸ ξεφτίζει γρήγορα καὶ μένουν πιστοὶ ὅσοι εἶναι πραγματικοὶ καλλιτέχνες.

Μιά φοιτήτρια τῆς Ἱατρικῆς ἀπαντᾷ:

—Ἐλπίζω πῶς μὲ τὴν ἐπιστήμη θὰ προσφέρω τὸν καλύτερο ἑαυτὸ μου. Εἶμαι σίγουρη πῶς κάτι θὰ δώσω. Ἡ ἐρευνα εἶναι μιά μέθη... Εἶναι μεγάλο πράγμα νὰ νιατρεύς τὸν πόνο καὶ νὰ σώζεις τὴ ζωὴ...

Καὶ τὸ ὑψηλὸ αὐτὸ ἰδανικὸ τὴν κάνει εὐτυχισμένη.

Ὑπάρχουν δέβαινα καὶ ἄλλες πού προτιμοῦν τὸ ἥσυχο νοικοκυριὸ μὲ τὴς σκοτούρες τοῦ μπακάλη καὶ τὴν ἐννοια ἐνὸς μαρὸ.

—Ὅταν παίρνω συγχαρητήρια γιὰ ἕνα καλομαγειρεμένο φαγητὸ, νοιώθω περήφανη, σχεδὸν εὐτυχισμένη, ψιθυρίζω ἡ μικρὴ νοικοκυρὰ Ν. Α.

—Κάνει ζέστη! Ἀπαντᾷ ἀπλῶς ἡ δεσποινὶς Ε. Π. Μὲ μαγευτὴ ἡλιακάδα...

—Οἱ περισσότεροι παρεξηγοῦν τὴν σημερινὴ νεολαία, ἐπεμδαίνει μιά ζωρὴ κοπέλλα, ἡ Κ. Α. Μὰς θεωροῦν ἡλίθια πλάσματα, τὸ διακρίνω στὰ μάτια τῶν περισσοτέρων καὶ γίνομαι θηρίο. Νεολαία δὲν εἶναι οἱ τετυμπόυδες, οὐτε τὰ κορίτσια τῶν κλάμπ. Καὶ στὸ κάτω-κάτω ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι ἐφευρέσεις δικές μας, οἱ ἄλλοι τὰ δημιουργοῦσαν.

—Κάθε ὄνειρο μπορεῖ νὰ μετρηθῇ

Ὅς πού φτάνει τὸ «ὄνειρο-χρήμα» στὴς σημερινὲς κοπέλλες. Τὸ περιεργὸ εἶναι ὅτι οἱ ὀρίζοντες τοῦ οἰκονομικοῦ ὁνείρου ἔχουν... πλάτυναι στὴν ἐποχὴ μας. Οἱ περισσότερες ἀπαντᾶσαν σταθερὰ: «Εἴσω στὴς 10 χιλιάδες τὸ μῆνα».

—Μήπως εἶναι πολλὰ;

—Καθόλου, ἀπαντᾷ μὲ φυσικότητα, ἡ ζωὴ ἔχει ἀπατηλότητες...

Τί θὰ ἤθελε νὰ εἶχε αὐτὴ τὴ στιγμή μιά κοπέλλα; Καὶ τί θὰ ἤθελε! Ἐνα αὐτοκίνητο π.χ. Αὐτὸ τὸ λέγε διαστικά γιὰ τὴν ἐρευνα πῶς εἶναι δύσκολο νὰ φτάσουν μόνες τους ὡς ἐκεῖ. «Ὁνεῖρα δὲν κάνουμε; Θὰ λέμε ὅτι καλύτερο θέλουμε...» διαμαρτυρεῖται μιά νεὰ ὑπάλληλος.

—Νὰ εἶχα 8 χιλιάδες τὴ στιγμή αὐτή! λέει ἡ δεσποινὶς Γ. Π. Ἐνα ταξιδάκι...

—Ἐμένα μού φτάνουν τὰ χρήματα πού ἔχω ἀπ' τὸ σπίτι μου, δηλώνει ἡ Α. Τ. Θὰ ἦταν, ὅμως, καλύτερα νὰ τὰ ξόδευα ἐγὼ καὶ ὄχι ὁ πῶς θέλουν ἐκεῖνοι!

Ἐκατὸ χιλιάδες! ἀπαντᾷ ἡ Μ. Μ. Ὁθλῶ ν' ἀνοίξω δικό μου κατάστημα, εἶναι τὸ ὄνειρό μου...

—Αὐτὴ τὴ στιγμή θέλω 250 δραχμές. Ἐνὰ μπορῶ νὰ ξεχάσω μιά σπορ τσάντα πού εἶδα προχτές...

—Δυὸ δεκάρες θέλω τώρα ἀμέσως. Ἐχω μιά δραχμὴ, τὸ τραβῶ ἔχει μιά καὶ εἰκοσι... Νὰ πάω μὲ τὰ πόδια;

Ὁ κατάλογος τοῦ «θέλω» εἶναι ἀτέλειωτος. Ἀπ' τὰ πῶς στοιχειώδη ὡς ἐκεῖνα πού χαρίζουν τὴν τέρψη τοῦ περιττοῦ. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἡ ἄλλη χρῆση τοῦ χρήματος. Τὴν ἀποκαλύπτει ἡ Ε. Μ. μ' ἕνα χαμόγελο.

—Ὅ' αγοράζω δῶρα. Γιὰ ὅλους πού ἀγαπᾶ καὶ γι' αὐτοὺς πού δὲν ἀγαπᾶ ὅμως. Θέλω νὰ τοὺς ταπεινώσω. Πόσο ταπεινώνει τὸ χρῆμα!

Κι ὅμως, πέρα ἀπὸ τὴς ἀπολυτελεῖς αὐτὲς χρησιμοποιοῦσε, ὑπάρχουν χιλιάδες κοπέλλες πού μὲ τὸν μισθὸ τους ἢ τὸ μεροκάματο συντηροῦν μόνες τὸ σπίτι τους, ἀρραστους γονεῖς, μικρότερα ἀδελφάκια, ὁλόκληρες οἰκογένειες. Καὶ τὰ δαξοῦν ἀξία πέρα.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ τὸ περιδάλωτο. Τὰ κορίτσια τῶν δέκα ἐνῆσα καὶ εἰκοσι ὅλων χρονῶν ἐνοχλοῦνται ὁφάναστα ἀπὸ τὸ κουστουμολόγιο. Ἐχει τὴν πρώτη θέση στὸ «κατηγορῶ» τους ἐναντίον τοῦ περιδάλωτου.

—Ἡ μητέρα μου συνηθίζει νὰ λέει: Καλὰ ἐμεῖς, τί θὰ ποῖνε ὅμως οἱ ἄλλοι; Ἀντίμεσά σ' ἐμένα καὶ τὰ ἀραιότερα πράγματα μπαίνουν διαρκῶς «οἱ ἄλλοι».

Δεύτερος στόχος ἡ προίκα. Δὲν ὑπάρχει νεὰ γυναίκα πού νὰ μὴν ἔχει ἐτοιμὸ ἕνα τεράστιο κατηγορητήριο ἐπὶ αὐτὸ τὸ αἶσχος!.

ΔΙΑΦ. ΜΑΡΤΙΝΟΥΤΣΙ 24.742

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΔΑ

Καὶ κάτι ἄλλο:

“Όλες οι νέες γυναίκες κρύβουν την πραγματική τους οικονομική κατάσταση και προσπαθούν να δείχνουν ότι βρίσκονται σε καλύτερο επίπεδο. “Όπως σε βλέπει ο άλλος σ’ εκτίμα, λένε και το πιστεύουν.” Όλα μετρούνται με το χρήμα, σε κατατάσσουν ανά εισόδημα. “Πόσα παίρνει; Πόσα έχει;”. Γι’ αυτό πολλές νέες εργαζόμενες κοπέλλες φοριούνται πρώτα να ντυθούν, να στολιστούν κ’ ύστερα θα κοιτάζουν τις άλλες ανάγκες τους. Πόσες θυσιές κρύβει ένα καινούργιο φόρεμα!

Τὸ ἄλλο φύλο

-Ὁ ἰσχύς μου μὲ τὸ ἄλλο φύλο; Μὰ ὁ ἄντρας εἶναι γιὰ μένα ἕνας συνάδελφος, ἕνας συμφοιτητής, ἕνας φίλος στὴν παρέα...

—Móvo;

—Ο νέος που αγαπώ θέλω να γίνη σύζυγος... Έτσι μόνο τον βλέπω.

Τὰ πρόσωπα ὄλων τῶν κοριτσιῶν ἀλλάζουν ὅταν μιλοῦν γιὰ τὸν γάμο. Ὅλες οἱ νέες Ἑλληνίδες ἔχουν στὸ βάθος τῆς ψυχῆς τους ἓνα τρυφερό ρομαντισμό, ἀγαποῦν βαθειὰ καὶ συχνὰ μὲ πάθος καὶ ἀφοσίωση.

—Ὁ γάμος μου; Φυσικὰ ἀπὸ ἔρωτα.

Τὸ προξενιὸ εἶναι γιὰ πολλὰς ἔ-
να παραμῦθι πού τελείωσε. Τὸ θέ-
μα τοῦ γάμου κ' οἱ πιὸ ρομαντικὲς
τὸ βλέπουν μὲ κάποιο ρεαλισμό. Εἴ-
ναι μᾶλλον ἓνα σύνθετο πρόβλημα.

—Για μένα είναι μιὰ ἀναζήτηση, λέει ἡ Μ. Α. Ἰωσὺς βρῶ ἐκεῖ ὅ,τι μοῦ ἔλειψε ἀπ' τὸ πατρικό μου σπίτι.

— Ένα καταφύγιο, συμπληρώνει
 ἡ Ζ. Α. Τουλάχιστον θὰ ἔχω ἕναν
 πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου, ὅχι χί-
 λους!

Για άλλες είναι ή ικανοποίηση
της επιθυμίας που απαγορεύεται
πριν απ' το γάμο, ενώ υπάρχουν
κοπέλλες που τον βλέπουν σαν διέ-
ξοδο από το χάος που βρίσκονται.

—Θέλω να παντρευτώ τὸν ἄνθρωπο πού ἀγαπῶ, νὰ δημιουργήσω μαζί του μιὰ σωστή καὶ γερὴ οἰκογένεια. Θὰ δουλέψω καὶ θὰ βοηθήσω ὅπως μπορῶ. Θέλω γιὰ τὸ παιδί μου ἕνα καλύτερο αὐριο...

Χρειάζεται η σωστή ιεράρχηση προσπά-
θειας για να δομηθεί ένα καινούργιο
σπιτικό. Και καλή καρδιά για την
συμβίωση. "Όλες οι σύγχρονες κο-

πέλλες είναι πρόθυμες να καταβάλουν όσες δυνάμεις απαιτηθούν γι' αυτό το σκοπό. Ύπαρχει μάλιστα και έτοιμο καταστρωμένο σχέδιο. Καμιά δέν περιμένει πιά τὸ «βασίλειο»· μα ούτε δέχονται καὶ «ν' ἀπολλοτριωθῶν»

Θὰ πᾶμε μπροστὰ

-Ζηλεύω τις ξένες για τις δυνατότητες που έχουν, δεν τις μιμούμαι, όμως, λέγει μια εργαζόμενη φοιτήτρια. Κι αν μιμούμαι την ξένη κατέλλα σέ κάτι, όπως είναι η προσπάθειά μου να βελτιώσω τον έαυτό μου σπουδάζοντας και δουλεύοντας, είναι κακό;

Κ' ἡ Γ. Τ., τονίζει κατηγορηματικά:

—Δεν μιμούμαι τις ξένες, απλώς υιοθετώ και προσαρμόζω ώρισμένες συνθηχές τους στην δική μου νοοτροπία. Μπορώ να κάνω αλλιώς; Δώστε και σέ μάς μιὰ σύγχρονη έλληνική κατεύθυνση στη μόδα, στη σκέψη, στὰ γούστα και είμαι πρόθυμη να την ακολουθήσω. Δεν μιμούμαι, έκπολιτίζουαι.

—Σήμερα, προσθέτει η υπάλληλος Σ. Δ., τὰ διάφορα εἶδη νεωτερισμοῦ, οἱ ἰδέες, ἡ μουσικὴ, ταξιδεύουν χωρὶς διαβατήρια σ' ὅλες τὶς χώρες τοῦ κόσμου. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ τὰ ἀρνηθῶ;

— Ἐσένα τί σέ ἀπασχολεῖ περισ-
σότερο;

—Τί θὰ γίνω ὅταν τελειώσω τὸ γυμνάσιο. Ἀκόμα δὲν βρῆκα ἰδιὰ λύση γιὰ τὸ πρόβλημά μου. Τί νὰ κάνω;

—Θὰ σπουδάσης;
—Δὲν ξέρω, τὸ βλέπω, ὅμως, δύ-
σκολο. Μὰ καὶ πάλι τὸ πρόβλημα
μένει ὁλόκληρο. Τὸ μέλλον ἔχει γί-
νει γιὰ μένα ἕνας ἐφιάλτης.

Καὶ οἱ σπουδαστρίαι θέλουν ἕνα πανεπιστήμιο πού οἱ καθηγηταὶ δὲν θὰ εἶναι οἱ ἀπλησίαστοι, οἱ γεμάτοι πάθη θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου, ἀλλ' οἱ μεγάλοι σοφοὶ φίλοι, πού θὰ ὁδηγήσουν τὰ δῆματα τους καὶ θὰ φωτίσουν τὴν ἐισοδὸ στὴ ζωῇ.

Οι κοπέλλες έχουν το πικρό πα-
ράπονο πώς κανένας δεν τις βοη-
θάει. "Ο,τι κατέχουν το κατάκτησαν
μόνες τους, ψηλαφώντας και άνι-
χνεύοντας μία σκοτεινή περιοχή. Έ-
χουν την αίσθηση ότι ανακαλύπτουν
την ζωή και χαίρονται για κάθε και-
νούργιο βήμα τους. Συνάει λέγει:

—Δὲν περιμένουμε βοήθεια. Τὸ μέλλον δὲν εἶναι ρόδινο. Ἐμεῖς, ὅμως, θὰ προχωρήσουμε.

Ρεπορτάζ:

ΜΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Περισσότερο από κάθε άλλη, η καινούργια γενιά αθλείται. «Αν ίσως όκόμενη όχι στο ίκανοποιητικό επίπεδο των νέων άλλων χωρών της Εύρώπης και της Άμερικής, πάντως όμως ασύγκριτα περισσότερο από την προηγούμενη - φιλοκατήγορη πάντα - γενιά

“Ενα από τὰ καινούργια ἐπαγγέλματα: ξεναγός. Ἡ τωρινιστικὴ ἀξιοποίηση τῆς χώρας ἀντικαθίστῃ τοὺς θλιβεροὺς, ὅσο καὶ τυχαίους «πισι-τερόν» μὲ τὰ χαριζομένα κορίτσια, πού συνήθως, ἐκτός ἀπὸ τὶς ξένες γλώσσες, ἔχουν ἅ ἕνα πυγνὸ Φιλοσοφικὴς κι ἀπρονοήσιμὴ λατρεία γιὰ τὴν προγονική μὲ καληνομιά.

'Gan

ΕΠΙΘΥΜΕΙΣ ΤΟ ΑΡΙΣΤΟ

Tote...

ΤΟ ΨΥΓΕΙΟ

ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΗΣ

EINAI

Princesa

ΤΟ ΨΥΓΕΙΟ ΜΕ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟ
ΨΥΚΤΙΚΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ZHTHITE NA TO IAHTE

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΠΙΤΣΟΣ

“Ένα ψυγείο γιά πάντα

πο. Συχνά διαμαρτυρόταν γιατί οι φωτογραφίες των εφημερίδων την έδειχναν άσχημη και αναρωτιόταν με καρτερία αν δεν μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν κάποια καλύτερη φωτογραφία της. Φυσικά, το προηγούμενο αφεντικό μου ήταν ο λόρδος Ροδεμάρ, ιδιοκτήτης του «Νταϊήλ-Μαίηλ», και κάποτε που βρισκόμουν κοντά στην πριγκίπισσα, η Ύψηλοτάτη γύρισε προς την Κυρία της Τιμής και, κρατώντας μια φωτογραφία της που είχε δημοσιευθεί στο «Νταϊήλ-Μαίηλ», είπε:

—Κοιτάξέ την. Είναι τρομερή. Αυτός ο Ροδεμάρ είναι πάλι στις κακές του.

Αλλά η πριγκίπισσά μου δεν πολυσκοτιζόταν για όλα αυτά. Μου φαινόταν πολύ εύτυχισμένη, όταν ήταν μόνη με τον Τόνι και περνούσαν απλά θλιπνούς τηλεόραση, χορεύοντας με τη μουσική των δίσκων ή πηγαίνοντας μόνοι το βράδυ στο σπίτι του.

Αυτό μου έκανε εντύπωση, σαν η πιο τρομερή έκτροπη από το πρωτόκολλο. Πολλές φορές ο Τόνι της είχε ανταποδώσει τη φιλοξενία της και την έπαιρνε στο σπίτι του για το δείπνο.

Στην αρχή παραξενευόμουν βλέποντας τους συνηθισμένους σάκκους από γκοί χαρτί, που χρησιμοποιούν τα εδωδιμοπωλεία, τους οποίους κουβαλούσε με το αυτοκίνητό του.

—Πάρτα αυτά, Τζών, έλεγε, και πήγαινε τα μέσα. Αργότερα έμαθα ότι έτσι προετοίμαζαν το δείπνο τους.

Η πριγκίπισσα άνοιγε με πολλή χαρά τους σάκκους, για να ιδεί τι είχαν μέσα. Ύστερα από ένα-δυο κοκταίηλ, ο Τόνι την έπαιρνε με το αυτοκίνητό του και πήγαιναν στο μικρό διαμέρισμά του, που ήταν σύγχρονα και το φωτογραφείο του και ήταν πολύ κοντά στο Κλάρενς Χάουζ.

Αυτό άρεσε πολύ στην πριγκίπισσα. Ήταν κάτι που δεν το είχε κάνει ποτέ προηγουμένως. Τους φανταζόμουν μόνους στο διαμέρισμά του, μακριά από όλο τον κόσμο. Λησμονώντας τις ηγεμονικές συνήθειες και τη διαφορά καταγωγής η πριγκίπισσα θα τον βοηθούσε ασφαλώς στην κουζίνα, ετοιμάζοντας το φαγητό, και ύστερα θα γεμίζαμε μαζί, με την εγκαρδιότητα και την άνεση που δίνει η αγάπη.

Εκεί, με την ίδια αξιοπρέπεια που έδειχνε και στις επίσημες εμφανίσεις, το έρωτευμένο ζευγάρι, που επί μεγάλο χρονικό διάστημα άφηφούσε τους ανακτορικούς τύπους, υπερπήδησε τις δυσκολίες που θα παρουσιάζονταν για το γάμο τους.

Η αλήθεια της προφητείας αυτής αποδείχθηκε μέσα σε έξι μήνες.

Εμοίζαν σαν δυο ξέγνοιαστα παιδιά σε έκδρομη. Έβλεπα συχνά που ο Τόνι κουβαλούσε μέσα στους σάκκους αυτούς κοντέρβες, ζαμπόν καπνιστό σολομό και τότε - τότε ένα μπουκάλι κρασί.

«Ένα παραμύθι αγάπης»

Κάποτε, κατά τον Νέεμβριο, η πριγκίπισσα και ο Τόνι, πήγαν να περάσουν το Σεβδατοκρύακο με τον κύριο Ίερεμία Φραϊύ και τη γυναίκα του στο σπίτι τους, κοντά στο Μπαϊθ. Ύστερα από τέσσερις μήνες δημοσιεύθηκε η πληροφορία ότι αυτός ο κύριος Φραϊύ θα ήταν ο κουμπάρος στους γάμους της πριγκίπισσας με τον Άρμστρονγκ - Τζόνους στο άδβαείο του Ουεστμίνστερ.

Ήταν παλιός φίλος του Τόνι και γνωρίζονταν πολύ πριν παντρευτεί ο κύριος Φραϊύ. Φαίνεται ότι κατά το Σεβδατοκρύακο εκείνο στο Μπαϊθ δημιουργήθηκε το θέμα του γάμου με την Μαργαρίτα, αλλά, όπως ξέρετε, ο κόσμος, ή κουμπάρια του κ. Φραϊύ ναυάγησε την τελευταία στιγμή. Είπαν τότε ότι έπασχε από έλκτρο.

Τις τελευταίες έξι-επτά εβδομάδες, πριν από τα Χριστούγεννα, ο Τόνι Άρμστρονγκ - Τζόνους ήταν διαρ-

κώς στο Κλάρενς Λάουζ. Σπάνια πέρασε βραδυά που να μην είναι εκεί, καθισμένοι σε ένα καναπέ μαζί με τη Μαργαρίτα, όπου κουβεντιάζαν λέγοντας τα δικά τους και όπου, όπως υποψιάζομαι, έκαναν σχέδια για το μέλλον... ή την έπαιρνε έξω σε κάποιο εύθυμο γλέντι που είχε οργανώσει για να της κάνει έκπληξη.

Και αυτές τις λίγες εβδομάδες, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, είδα την αληθινή ομορφιά της πριγκίπισσας μου. Ήταν η χαρά προσωποποιημένη, μια εύθυμη και ζωηρή γυναίκα, που χαιρόταν με όλη της την ψυχή τον έρωτά της.

Το ειδύλλιο αυτό άνησε εκείνο το καλοκαίρι και το φθινόπωρο, ένα μίλι μακριά από τα ανάκτορα του Μπάκιγχαμ, και νομίζω ότι ως τότε ακόμη ήταν ένα μυστικό που δεν το είχε μάθει η αδελφή της Μαργαρίτας, η βασίλισσα.

Ήταν ασφαλώς ένα παραμύθι αγάπης. Ο Άρμστρονγκ - Τζόνους, που τον είχε διαλέξει η πριγκίπισσά μου, ήταν έτοιμος να εγκαταλείψει πολλά για χάρη της.

Είχαν πολλά κοινά οι δυο τους. Ήταν εύθυμοι, ζωντανόι, τους άρεσαν οι ίδιες συντροφίες, είχαν το ίδιο ενδιαφέρον για την τέχνη, τους άρεσαν τα μακροστυρα φίλια και να μένουν όσο μπορούσαν περισσότερο μόνοι... Ήταν έρωτευμένοι...

Βρισκόμαστε τώρα πιά στον Δεκέμβριο και, μέσα στο καταχείμα, όσο ο καιρός γινόταν ψυχρότερος, τόσο θερμότερο γινόταν το ειδύλλιο του Τόνι και της Μαργαρίτας.

«Η ζωή μου με την πριγκίπισσα τελείωσε...»

Η διήγησή μου αυτή τελειώνει μια εβδομάδα πριν από τα Χριστούγεννα. Είδα για τελευταία φορά τη Μαργαρίτα όταν έφυγαν μαζί με την βασιλομήτορα για να περάσουν μαζί με την υπόλοιπη βασιλική οικογένεια «οικογενειακά» τα Χριστούγεννα στο Σάντριχαμ, το μεγάλο τους κτήμα στο Νόρφολκ.

Θυμάμαι ακόμη πολύ ζωντανά την τελευταία εκείνη φορά που βοήθησα την πριγκίπισσά μου να μπη στο βασιλικό αυτοκίνητο, τυλιγμένη μέσα σε γούνες, και τον τρόπο που έσκυψε και είπε τις τελευταίες λέξεις που άκουσα από αυτήν:

—Καλά Χριστούγεννα, Τζών, είπε απλά.

—Καλά Χριστούγεννα, Ύψηλοτάτη, και εύτυχισμένους ο καινούργιος χρόνος, απάντησα.

Εκλείσα την πόρτα του αυτοκινήτου και η ζωή μου με την πριγκίπισσα τελείωσε.

Είχα ήδη καταλήξει στο συμπέρασμα ότι έπρεπε να φύγω από το Κλάρενς Χάουζ. Σκέφτηκα επί εβδομάδες το πρόβλημα αυτό και κατέληξα στη μόνη απόφαση που μπορούσα να πάρω.

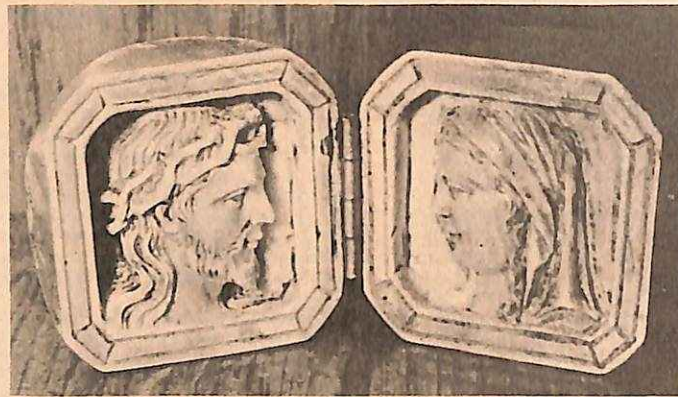
Η τιμή του να υπηρετώ την πριγκίπισσά μου δεν μπορούσε να αντισταθμιστεί τον πολύ μικρό μισθό που έπαιρνα. Είχα άτομικές υποχρεώσεις που με πίεζαν πολύ και δεν μπορούσα πιά να μη δέχωμαι τις καλύτερες πληρωνόμενες θέσεις, που είχε ανοίξει για μένα η υπηρεσία μου στο Κλάρενς Χάουζ.

Τον Ιανουάριο παραιτήθηκα. Την τελευταία μέρα, στο μικρό μου δωμάτιο, όπου είχα ζήσει τους τελευταίους δεκατρείς μήνες, πήρα το σάκκο μου και τα τιμαλφή μου - ένα θαυμάσιο αναστήρα με δέρμα και μια σιγαροθήκη με ένα κεφαλαίο «M» χαραγμένο επάνω, που ήταν το χριστουγεννιάτικο δώρο που μου προσέφερε η πριγκίπισσά μου.

Με θλιμμένο βλέμμα και βαρειά καρδιά προχώρησα στην αύλη και κοίταξα για πολλή ώρα το Κλάρενς Χάουζ. Έστριψα και γύηκα.

Η πόλη του Κλάρενς Χάουζ έκλεισε πίσω μου και ξέρω ότι πίσω από την πόρτα αυτή είχε μείνει κάτι από τον έαυτό μου.

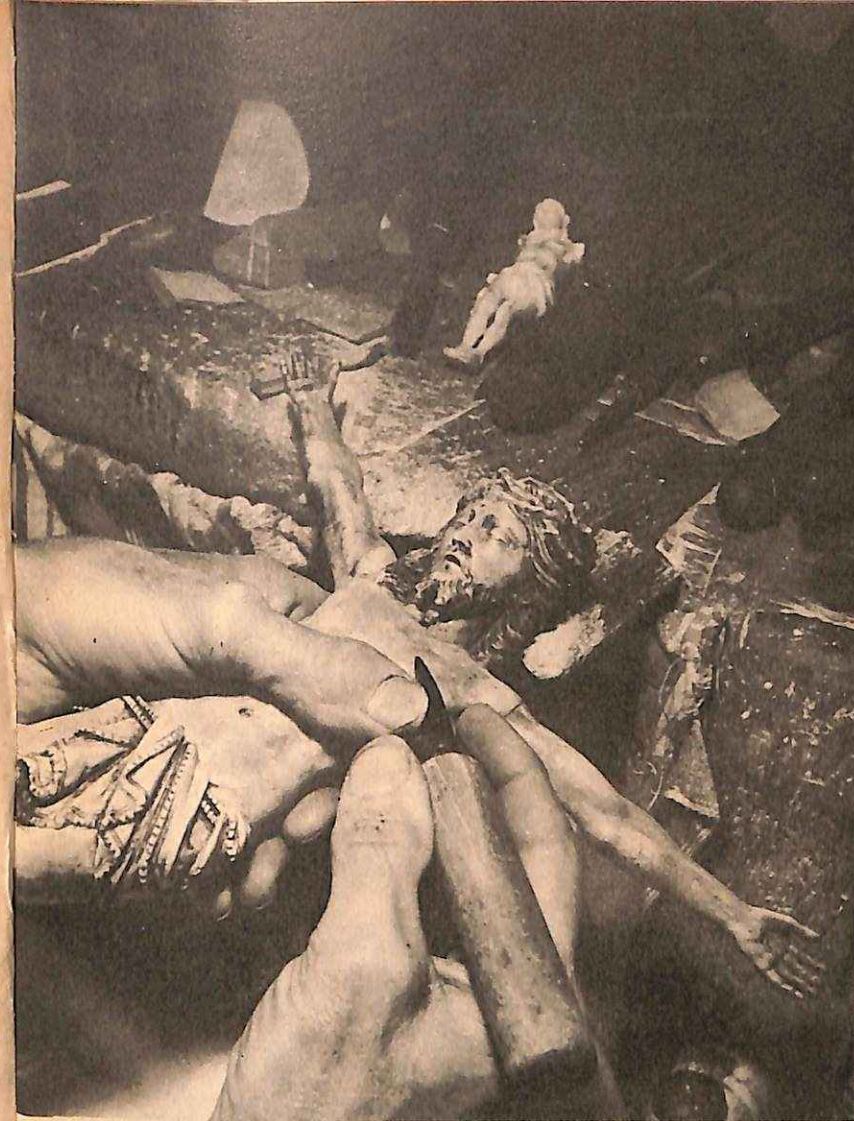
ΤΕΛΟΣ

Η ΠΑΡΑΔΟΣΗ μιας πανάρχαιας τέχνης - γλυπτική σε έλεφαντοστόν - συνεχίζεται στο εργαστήριο του κ. Όσσάν, στο Παρίσι

ΜΙΑ ΕΥΓΕΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ «Ομιλείται η αγγλική» δεν προσελκύει δυστυχώς - τους Αμερικανούς τουρίστες, που προτιμούν τα πιο φανταχτερά «σουβενίρ».

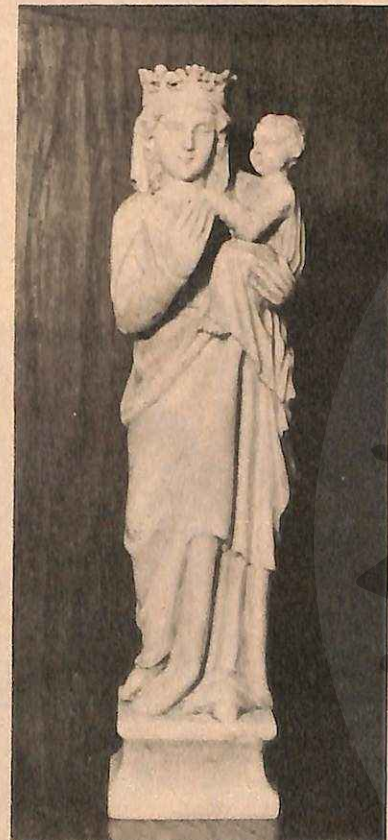
ΑΠΟ ΤΑ ΡΟΖΙΑΣΜΕΝΑ χέρια του κ. Όσσάν, σαράντα ολόκληρα χρόνια, δγαίνουν μικροσκοπικά αντίκείμενα θρησκευτικής έμπνεύσεως και πάθους.

(Φωτ. Len Sirman)

Στην παλιά συνοικία του Άγιου Σουλπικίου, υπάρχει ακόμη και σήμερα μια βιοτεχνία. Η τελευταία ίσως που έχει απομείνει στο Παρίσι: Το εργαστήριο γλυπτικής σε έλεφαντοστόν του κ. Όσσάν. Καθισμένος μπροστά στην βιτρίνα του μικρού μαγαζιού του, κι αδιαφορώντας για την περιέργεια των περαστικών, ο τεχνίτης σκυφτός σκαλίζει ολημέρις τα μικρά θρησκευτικά κομμοτεχνήματα που τον έκαναν διάσημο: Έσταυρωμένους, όμορφες μαντόνες, σταυρούς με σπάνια σκαλίσματα, και διάφορα άλλα μικροαντικείμενα.

Ο κ. Όσσάν εγκατεστάθη στο Παρίσι πριν 40 περίπου χρόνια, τότε που ήκμαζε το είδος της γλυπτικής σε έλεφαντοστόν. Σήμερα, όμως, τα γούστα έχουν αλλάξει, και τα βιομηχανοποιημένα «μπιμπελό», έχουν αντικαταστήσει την κοπιαστική εργασία στο χέρι. Υπάρχουν δέσβαια ακόμη οι μανιάνειες συλλέκτες, ιδίως πολλοί Σκανδιναβοί, Ιταλοί και Γερμανοί, αλλά συνήθως αυτοί δεν έχουν χρήματα, αναστενάζει ο κύριος Όσσάν. Αντίθετα, οι πλούσιοι Αμερικανοί τουρίστες, προτιμούν τα φανταχτερά «σουβενίρ» χωρίς καλλιτεχνικές αξιώσεις.

Η τέχνη του έλεφαντοστόου γεννήθηκε στην Διέπη, πριν αρκετούς αιώνες. Στο Παρίσι μετέδωθε από ναυτικούς, που την μετέφεραν από την Αφρική. Σαν εργασία είναι άργη και δύσκολη, και απαιτεί από τον τεχνίτη μεγάλη υπομονή. Στον 16ο αιώνα η γλυπτική σε έλεφαντοστόν είχε φθάσει στο ζενίθ της ακμής της και ο βασιλέας Φραγκίσκος Α΄ υπεστήριζε τους τεχνίτες. Ο γρήγορος ρυθμός της εποχής μας, όμως, δεν ανέχεται πιά την καθυστέρηση, ούτε ακόμη και στην τέχνη, και η γλυπτική σε έλεφαντοστόν κινδυνεύει να χαθεί.

ΓΑΛΛΗΝΙΑ και σεμνή κρατάει το βείο έρέφος ή Μαντόνα με το παράδοξο έσωτερικό χαμόγελο. Αποτελεί ένα από τα αγαπημένα θέματα του άθρομβου Παρισινού τεχνίτη.

GG 100

Θεληκτικό πρόδωπο !..

... με άπαλή και διάφανη επιδερμίδα σάς δίδει ή ΛΟΣΙΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΣΕΡΚ Έξαφανίζει κάθε άκαθαρσία από τους πόρους, φρεσκάρει και ξανανειώνει πραγματικά το δέρμα του προσώπου σας. Με μερικές σταγόνες έχετε δαυμάσια αποτελέσματα.

Scherk Face Lotion

Αποκλειστικοί Αντιπρόσωποι: ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ - ΝΙΚΗΣ 9 - ΤΗΛ. 25.739

Τὸ ἔργο ποὺ ἔγραψε ὁ Μίλλερ γιὰ τὴν Μονρόε πρὶν χωρίδουν:

ΟΙ ΑΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΟΙ

«**Ο**ι ἀπροσάρμοστοι» εἶναι τὸ πρῶτο σενάριο ποὺ ἔγραψε ὁ Ἄρθουρ Μίλλερ γιὰ τὴ γυναῖκα του τὴ Μαίριλιν Μονρόε. Εἶναι ἀκόμα τὸ πρῶτο ἀξιόλογο ἔργο του ἔπειτα ἀπὸ 4 χρόνια οὐσιαστικῆς σιωπῆς. Γυρίστηκε σὲ ταινία μὲ τὴν Μονρόε, τὸν Κλάρκ Γκέμπλ καὶ τὸν Μοντγκόμερυ Κλίφτ. Καὶ μόλις τελείωσε τὸ γύρισμα στὴ Νεβάδα, ὁ Μίλλερ καὶ ἡ Μονρόε χώρισαν καὶ ὁ Κλάρκ Γκέμπλ πέθανε ἀπὸ καρδιακὴ προσβολή. Ἡδῆ, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία ποὺ σημείωσε ἡ προβολὴ τῆς, ἡ ταινία θεωρήθηκε στὴν Ἀμερική ὅτι δημιούργει ἕνα νέο εἶδος, τὸ «κινηματογραφικὸ μυθιστόρημα». Προσφέροντας τὸ σενάριο γιὰ δημοσίευση, συμπληρωμένο γιὰ νὰ ἀπευθύνεται στὸν ἀναγνώστη, ὁ Ἄρθουρ Μίλλερ παρατηρεῖ: «Εἶναι μιά ἱστορία ποὺ ὁ τηλεγραφικός, διαγραμματικός τρόπος τῆς σεναριογραφίας δὲν μπορεῖ νὰ μεταδώσει, γιατί ἡ οὐσία τῆς βασίζεται κατὰ πολὺ σὲ κείνο τὸ κάτι τι ποὺ ὑποβάλλουν οἱ χαρακτήρες καὶ ἡ σκηνογραφία στὴν ὁδόν. Ἔτσι, ἀναγκάστηκε νὰ κάνω κάτι περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ ὑποδείξω ἀπλῶς τί συμβαίνει, ὑποχρεώθηκα νὰ δημιουργήσω μὲ λέξεις τὶς συγκινήσεις ἐκείνες ποὺ τελειωμένη ἡ ταινία διαθέτει. Εἶναι σὰν νὰ ξαναδημιουργοῦσα μὲ τὴ γλῶσσα τὰ πλήρη ἀποτελέσματα μίας τελειωμένης ταινίας. Βαθμιά μου ὑπεβλήθη ἔτσι μιά μορφή ἀφηγηματικοῦ λόγου, μιά ἀνάμικτη μορφή, ὅν θέλετε, πάντως μιά πού, μοῦ φαίνεται, ὅτι ἔχει ρωμαλέες δυνατότητες νὰ ἐκφράσει τὴν σύγχρονη ὑπάρξη». Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ὀρθῆς ἀντιλήψεως ἦταν νὰ γραφοῦν — γιὰ τὸν ἀναγνώστη πιά καὶ ὄχι γιὰ τὸν θεατὴ — «Οἱ Ἀπροσάρμοστοι» σ' ἕνα στυλ κινηματογραφικῆς μηχανῆς.

Υπάρχει μιά χαλύβδινη ἀμίδα στὴν κεντρικὴ λεωφόρο τοῦ Ρένο μὲ μιά ἐπιγραφή ἀπὸ νέον: «Καλωσῶς. ῥίσατε στὸ Ρένο, τὴ μεγαλύτερη μικρὴ πόλη τοῦ κόσμου».

Εἶναι μιά ἥσυχη μικρὴ πολιτεία. Ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ αὐτοκινήτου μας βλέπουμε ὅλο τὸ μήκος τῆς κεντρικῆς λεωφόρου, καμμιὰ δεκαριά τετράγωνα.

Σ' αὐτὸ τὸ ὕψος ὅλα εἶναι καθαρά στὸ μάτι, ὁ οὐρανὸς διαυγής καὶ ἡ γῆς ποὺ ἀκούγεται ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο τοῦ αὐτοκινήτου εἶναι εὐχάριστη. Εἶναι μιά καθορὴ πολιτεία.

Τὸ αὐτοκίνητο σταματάει στὸ πεζοδρόμιο, σθῆναι ἡ μηχανὴ τοῦ μαζὺ καὶ τὸ ραδιόφωνο.

Λαχτάρα

Ὁ Γκουίντο πηδάει ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο ποῦ, ὅπως μποροῦμε τώρα νὰ δοῦμε, εἶναι ἕνα καμινί, ἔρχεται στὸ πίσω μέρος καὶ παίρνει μιά μπαταρία ἀπὸ τὴν καρρότσα. Προχωρεῖ σηκώνοντάς την. Στὴν πλάτη τῆς φόρμας του διαβάσουμε: «Παράρξ τοῦ Τζάκ, Ρένος».

Ἕνα μεγάλο ἀερωθιζομένο βρυχάται ἀπὸ πάνω, πετώντας πολὺ χουμπλά. Ὁ Γκουίντο τὸ παρακολουθεῖ ὥσπου χάνεται κατὰ τὰ βουνά στὸ βλέμμα του μιά κάποια λαχτάρα καὶ ἡ ἐπιδοκιμασία ἐνὸς εἰδήμονος. Τὸ δέρμα γύρω σὰ μάτια του καὶ στὴ ράχη τῆς μύτης του εἶναι πῶς ἀσπρὸ ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο — σημάδι ἀπὸ τὰ γυσιὰ ἀεροπόρου — ἔτσι πού, ὅταν μισοκλείνῃ τὰ μάτια, ἡ θωρία του γίνεται σὰν τοῦ παπαγάλου, ἡ θωρία ἐνὸς τροπικοῦ πουλιοῦ ποὺ κλείνει τὰ μάτια του.

Ἡ φωνὴ μιάς γυναίκας τὸν κάνει νὰ γυρίσει. «Νεαρέ, τί ὥρα εἶναι».

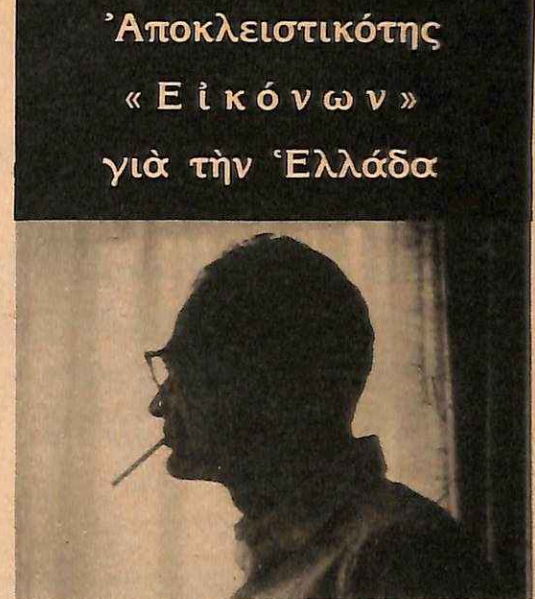
«Ἐννέα καὶ εἰκοσι».

«Καί!» Ἡ Ἰσαβέλλα θγαίνει ἀπὸ τὴ δερμάττα καὶ φωνάζει σ' ἕνα παράθυρο τοῦ δευτέρου πατώματος. «Κολή μου! Εἶναι καὶ εἰκοσι!».

Καμμιὰ ἀπάντηση ἀπὸ τὸ παράθυρο.

«Κολή μου!»

Ἡ Ρόσλιν ἐμφανίζεται πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Μόλις καὶ διακρίνουμε τὰ χαρακτηριστικά της. Ἡ φωνὴ τῆς εἶναι ξανσιμένη καθὼς φωνάζει: «Εἶμαι ἑτοιμὴ σὲ πέντε λεπτά! Ἐοῦ τί κάνεις;»

«Ἐτοιμὴ εἶμαι. Ὁ δικηγόρος εἶπε στὶς ἐννιάμισὴ ἀκριβῶς».

«Ὦκέ! Ὁ ἄλθης ἀπάνω ἴσ;»

Ἡ Ἰσαβέλλα διασχίζει θιαστικά τὸ σπιτί, ἀνεβαίνει τὴ σκάλα καὶ μπαίνει στὸ δωμάτιο.

Χάος. Τὰ συρτάρια ἀνοιχτά. Τὸ κρεβάτι γεμάτο γράμματα, ἀντικείμενα τῆς τουαλέτας, περιοδικὰ, μπυγκουτί.

Ἀπὸ τὸ μπουντουάρ ἡ Ρόσλιν ρωτᾷ: «Μποροῦμε νὰ ἐπαναλάβουμε τίς ἀπαντήσεις μου, ἴσ;»

«Βεβαίως».

Ἡ Ἰσαβέλλα πηγαίνει στὸν καθρέφτη καὶ παίρνει ἕνα χαρτί κολλημένο στὸ πλαίσιο. Κάθεται στὸ κρεβάτι, κρατώντας ἕνα ζευγάρι γυαλιὰ στὴ μύτη της.

«Γιὰ νὰ δοῦμε. Σὰς ἐφέρθη μὲ σκληρότητα ὁ σύζυγός σας, κ. Ράυμοντ Τέμπερ;»

Ἐπειτα ἀπὸ μιά στιγμή.

«Μά... ναι».

Ἰσαβέλλα: «Ἦδες ναι, χρυσεῖ μου».

Μιά ξανθιά κοπέλλα θγαίνει ἀπὸ τὸ μπουντουάρ κλείνοντας τὸ φερμουάρ τοῦ φορέματός της. Κοιτάζει τὴν Ἰσαβέλλα.

«Ναι».

Τοκτοποιεῖ τὸ φουστάνι της σὰν καθρέφτη, ἀπορροφημένη ταυτόχρονα μὲ τὴν προσπάθειά της ν' ἀπαντήσει.

Καθὼς κάνει τὰς πράγματα, καθὼς ἔξεταζει τὰ ἀντικείμενα, καθὼς τόσα περιστατικά τῆς συμβαίνουν, ἕνα μέρος τοῦ ἐαυτοῦ της εἶναι καθολοκληρίαν μόνο, ὅπως ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ σὲ καινούργιο σχολεῖο, ποὺ ἀπορεῖ πὼς θρέθηκε ἐκεῖ καὶ ἀπεγνωσμένα ἀναζητεῖ ἕνα φίλικὸ πρόσωπο.

Ἐλεῖπε

Ἡ Ἰσαβέλλα διαβάει: «Κατὰ ποῖον τρόπον ἔξε, δηλοῦν ἡ σκληρότης του;»

«Μά... Πὼς ἴλαται».

Ἐπιμόνας καὶ κατὰ τρόπον σκληρὸν ἀγνοοῦσε τὰ προσωπικά μου δικαιώματα καὶ τίς ἐπιθυμίες μου, καὶ

Τρεῖς άντρες διεκδικούν την καρδιά της - την κερδίζει ένας κάου - μπόυ

ΕΚΕΙΝΗ, άπογοητευμένη, πικραμένη, ολομόναχη, φτάνει στο Ρένο για να πάρη διαζύγιο από έναν άνθρωπο, που της στάθηκε πάντα ξένος. Και κει συναντάει τρεις άντρες, που διεκδικούν την καρδιά της, ο καθένας με τον τρόπο του. Την κερδίζει ένας πλάνης κάου - μπόυ (Κλάρκ Γκέιμπλ), ένας απου του στίτι που βρισκόταν όπου ήταν το καπέλλο του».

προσέφυγε σε μερικές περιπτώσεις εις την σωματικήν διαν». Ή πιο ηλικιωμένη γυναίκα σηκώνει το βλέμμα από το χαρτί.

«Επιμόνας...» Σπαματάει άναστατωμένη. «Πρέπει να το πω αυτό; Γιατί να μην πω πως έλειπε; Θέλω να πω πως μπορούσες να τον άγγιξης, αλλά έλειπε».

«Καλό μου παιδί, αν αυτό άποτελούσε λόγο διαζυγίου, στίς Ήνωμένες Πολιτείες θα έμεναν έντεκα γάμοι. Για επανάλασέ το...»

Άκούγεται το κλάξον αυτοκινήτου Ή Ρόσλυν έρχεται στο παραθύρο δίπλα στην Ήσάβέλλα και ο Γκουίντο για πρώτη φορά βλέπει την Ρόσλυν. Νοιώθει μια παράξενη άμνησάνια και ντρέπεται για τη δειλία του.

«Αν φύγετε τώρα άμέσως, σάς πάω με το καμión μου».

«Σπουδαία! Σέ δυο λεπτά! Ντύσου, Ίζ! Πρέπει να είσαι μάρτυς μου!»

Ή Ήσάβέλλα σφύγγει με μια ξαφνική συγκίνηση το χέρι της Ρόσλυν.

«Είναι η έβδομη φορά που πηγαίνω μάρτυς σε διαζύγιο. Δύο έφτάρια. Τυχρό, χρυσή μου».

Ευγενικά

Το καμión του Γκουίντο έρχεται μπροστά στο δικαστήριο του Ρένο. Τα πεζοδρόμια έχουν παγκάκια και άντριο στο δικαστήριο υπάρχει το άγαλμα ενός άντρα, μιας γυναίκας και ενός παιδιού.

Πηδάζει γρήγορα, έρχεται δόλτα και άνοιγει την πόρτα της άλλης πλευράς. Και δοθαίνει την Ήσάβέλλα να κατέβη.

Ή Ρόσλυν έχει σχεδόν κατέβει, αλλά ο Γκουίντο της πίνει το χέρι. Έκείνη κρατάει ακόμα το χαρτί και τον προσπερνάει.

Ο Γκουίντο της κλείνει το δρόμο «ευγενικά».

«Μπορώ να σάς έπισκεφθώ;»

«Δέν ξέρω ποδ θα είμαι, αλλά έλατε». Ή Ρόσλυν προχωρεί κουνώντας του το χέρι. «Και πάλι εύχαριστώ!»

Ο Γκουίντο παρακολουθεύ από το παραθύρο του αυτοκινήτου, ώσπου οι δυο γυναίκες χάνονται. Τώρα ξεκινάει άκεφα για την κεντρική λεωφόρο.

Ένα τραίνο έχει στοματιάσει στην κεντρική λεωφόρο. Μπροστά στη διάθεση ο Γκουίντο σταματά, σήνει τη μηχανή και θελεύεται στο κάθισμά του για να περιμένει.

Τα μάτια του δείχνουν ένα έμμοιο βλέμμα ένδοσπρεφίας. Κατά σύμπτωση γυρνά το κεφάλι, άνατινάζεται και φωνάζει: «Καίού».

Πανηγύρι

Ο Γκαίυ Λάνγκλαντ είναι 49 ετών, ένας χοντροκάκλος κάου - μπόυ. Βγάζει το καπέλλο του και σκουπίζει τον ιδρώτα με το χέρι. Το μυαλό του είναι άλλο, αλλά όχι σε ώρισμένο μέρος — άπλως δέν είναι τώρα έδω.

Άπέναντι στον Γκουίντο έχει μια επαγγελματική φίλια, αλλά δέν υπάρχει δουλειά. Άντιλαμβάνεται κανείς ότι ο Γκαίυ δέν περιμένει πολλά. Φοίεται να ισάσθαιται ότι η ζωή είναι ένα πανηγύρι, κάποτε όλο θόρυθο, κάποτε ήσυχο, κάποτε ένας παραλογισμός που σου παίρνει το μυαλό και κάποτε έπικίνδυνο.

Ο ήθικός κόσμος είναι γεμάτος γυναίκες και με την εύγνωμοσύνη τους, ο Γκαίυ βοήθησε πολλές να θγοδν άπ' αυτόν.

Γκουίντο: «Μόλις γνώρισα μια κοπέλλα, ζάχαρη να την φας. Ή, τί όμορφη γυναίκα!»

Γκαίυ: Κοιτώντας τον με εύχάριστη έκπληξη. «Σίγουρα θα είναι, για να κουριντιστής έσύ. Γιατί δέν ξεκινάμε για τα βουά;»

Γκουίντο: «Ήθελα να οικονομήσω καμιά πεντακοσριά. Πρέπει να πάρω καινούργια μηχανή για το άεροπλάνο».

Γκαίυ: «Διάβολε, αυτή η μηχανή μπορεί να σε πετάξει παντοδ. Είσαι παραπάνω από δυο μήνες σ' αυτή τη δουλειά, τα μεροκάματα σου φτάνουν για ένα χρόνο. Θα κοιμαάθης. Σου το λέω, ψοφάω για λίγο καθαρό άέρα και δέ θέλω κανένα διάβολο άρσενικό ή θηλυκό. Μπορεί να πιάσωμε και άλογο έκει πάνω».

Γκουίντο: Κοιτάζει άναποφάσιτος. «Θα σε συναντήσω στο μπάρ άργότερα. Θα το κουβεντιάσουμε».

Σέ κάποιο σημείο της, η κεντρική λεωφόρος περνάει από μια γέφυρα που δένει τον Τράκι Ρίβερ. Το ποτάμι ρέει άνάμεσα από τα σπίατα.

Ή Ρόσλυν και η Ήσάβέλλα σεργιανάνε, αλλά η Ήσάβέλλα τη σταματάει στο κινκίδωμα. Ή ζέστη του μεσημεριού τίς έχει λυώσει.

Ρόσλυν: «Ας πιούμε ένα ποτηράκι...»

Λίγες πόρτες πιο κάτω είναι ένα καζίνο. Έρχεται ένα γκαρόνι και η Ρόσλυν παραγγέλλει.

Στή ζωή...

Ή Ήσάβέλλα πιάνει το μπράτσο της φίλης της: «Εδέβα, χρυσή μου! Είσαι ελεύθερη! Στεναχωριέσαι ίσως γιατί δέν το έχεις συνηθίσει ακόμα».

«Όχι, στεναχωριέμαι γιατί βρίσκομαι πάντα εκεί που ξεκίνησα. Ποτέ μου δέν είχα κανένα πολύ, και έδω...»

«Ε, πως, είχες τη μητέρα σου».

Ή Ρόσλυν προδίδει ένα παράξενο αίσθημα ντροπής.

«Πως μπορείς να έχης κάποιον που όλη την ώρα εξαφανίζεται; Και οι δυο τους έλειπαν. Έκείνη έφευγε μ' έναν άρρωστο για τρεις μήνες. Και κείνος έρχόταν όποτε τύχαινε να έπισκευόζεται το καράβι του».

Σηκώνει άποφασιστικά το ποτήρι, χαμογελώντας.

«Στή... ζωή! Όποια και αν είναι».

Γελάνε και πίνουν. Ή Ρόσλυν βλέπει το σκυλι του Γκαίυ να κάθεται ύπομονετικά στα πόδια του μπάρ.

Ο Γκαίυ κοιτάζει τίς δυο γυναίκες και ξαναγυρνάει στο μπάρ. Μπαίνει ο Γκουίντο με καθαρό πουκάμισο και καλό παντελόνι. Ο Γκουίντο βλέπει την Ρόσλυν και πλησιάζει.

Της γνέφει, άδέθαιος πώς να συνεχίση, και γνέφει και στον Γκαίυ, εν μέρει για να ξεφύγη από την άμνησάνια του.

Γκουίντο: «Φαντάζομαι θα πάτε πάλι σ' άνατολικά, τώρα, έ;»

Ρόσλυν: «Δέν μπορώ ν' άποφασίσω. Δέν ξέρω τί να κάνω».

Γκαίυ: Γυρνώντας στον Γκουίντο. «Τί θα γίνει πότε; Θα φύγουμε από την πόλη σήμερα;»

Ξέρω...

Αδέξια ο Γκουίντο παραδέρνει στην προσπάθειά του.

«Βγήκατε ποτέ στα περίχωρα του Ρένο, κυρία Τέμπερ;»

Ρόσλυν: «Ήληγα περίπατο μια φορά ως την άκρη της πόλεως — δέν φαίνεται να υπάρχει τίποτα πιο πέρο».

Γκαίυ: «Μπορεί, όμως, να υπάρχουν τα πάντα».

Ρόσλυν: «Σάν τί;»

Γκαίυ: «Ή έξοχη».

Ρόσλυν: «Τί κάνετε εκεί;»

Γκαίυ: «Άπλως ζω».

Ή Ρόσλυν μ' ένδιαφέρον άναζητάει τα μάτια του Γκαίυ και ρωτάει:

«Πως μπορείς... άπλως να ζήτε;»

«Ε... να, άρχίζεις πηγαίνοντας για ύπνο. Κατόπιν σηκώνεσαι όταν νοιώθης όρεξη να σηκωθής. Μετά ζύνεσαι, τηγανίζεις μερικά αούγα, κοιτάς τον καιρό, πετάς μια πέτρα, κάνεις ληπασία, σφουρίζεις...»

Τα μάτια της Ρόσλυν συναντούν τα δικά του.

«Ξέρω τί έννοείτε».

Γκουίντο: «Αν σάς άρέση, έχω ένα άδειο σπιτι στην έξοχη, λίγο πιο πέρο από το Χάλενθελ. Είναι στη διάθεσή σας αν θέλετε να ημεμήσετε λίγο και να ήσυχάσετε προτου φύγετε».

Ρόσλυν: Χαμογελώντας ψεύτικα. «Ω, σάς έφυγε η τελευταία γυναίκα;»

Γκουίντο: «Όχι! Όχι, δέν κοροϊδεύω. Με μια σιφνίδια όμολογία που είναι δύσκολη για τον Γκουίντο. Αποτέ δέν το ξαναπρόσφερα».

Ρόσλυν: «Εύχαριστώ. Δέν θα μείνω έδω, αλλά σκεφτόμουν να νοικιάσω ένα αυτοκίνητο και να τριγυρίσω λίγο τίς έξοχές...»

Γκαίυ: «Τώρα άμέσως;»

Ρόσλυν: «Γιατί όχι;»

Γκαίυ: Σηκώνεται. «Οκέ! Δέν χάνετε το καιρό σας, θέβαινα».

Γκουίντο: «Νά πεταχτώ στο γκαράζ και να πω στο άφεντικό ότι φεύγω».

Γκαίυ: «Τώρα είσαι έντάξει!»

Προχωρούν σ' ένα διάδρομο με μηχανές τυχερών παιχνιδιών. Αίφνης υπάρχει ένας σκοπός, ένα μονοπάτι στην άμορφη αυτή ήμερα.

Το σπίτι

Το νοικισμένο «στέσιον οούγκον» της Ρόσλυν τρέχει σ' ένα ευθύ, άτέλειωτο αυτοκινητόδρομο καμιά μιά τετρακοσριά μέτρα πίσω από το παλιό καμión του Γκαίυ.

Εκτός από τα δυο αυτά αυτοκίνητα, ο δρόμος είναι έρημος. Και στίς δυο πλευρές του άπλώνονται οι γυμνοί λόφοι της Νεβάδας. Σπίτι δέν φαίνεται πουθενά. Μόνο πότε - πότε ένας φράχτης δείχνει πως έδω είναι ένα ράντο».

ΤΟ ΠΟΝΤΕΟ: Γεμάτες διαιότητα είναι οι βασικές σκηνές της ταινίας (δεξιά), όπου οι «κάου - μπόυ» τιθασεύουν άγρια άλογο. Ή άνάγκη ύπερισχύσεως, που κάθε άντρας φέονει μέσα του και που έντονα ζωγραφίζεται σ' αυτές τίς σκηνές, τρομάζει την τρυφερή Ρόσλυν. «Πρέπει πάντα να σκοτώνετε κάτι, για να είστε εύτυχισμένοι;» ρωτάει. Ή έπίσημη πρεμιόσα της ταινίας σημείωσε θρίαμβο. Άπαστράπτουσα η Μονρόε παρέστη (κάτω), αλλά, δυστυχώς, η έμφάνισή της ήταν μόνο μια σύντομη έξοδό της από τη νευρολογική κλινική, όπου κλείστηκε μετά από το διαζύγιο

Ή Ρόσλυν οδηγεί με την Ήσάβέλλα στο πλευρό της, και όλη την ώρα γυρνάει το κεφάλι για να δει τους μεγάλους καμπύλους λόφους. Ή ματιά της έχει ένα βάθος, τα μάτια της έχουν άνοιξει από την κάποια προσδοκία.

Μπροστά ο Γκουίντο βρίσκεται στο τιμόνι. Πλάι του, ο Γκαίυ λαγοκοιμάται με το καπέλλο κατεβασμένο στα μάτια.

Γκουίντο: «Είναι δύσκολος τύπος για να καταλάβης τί είναι. Το ένα λεπτό φαίνεται πληκτική και το άλλο ξαναειωμένη. Σάν παιδί. Σίγουρα άζει, έ;»

Γκαίυ: «Ναι. Είναι σ' άλήθεια πρώτης».

Συνεχίζουν το δρόμο όμιλητοι. Ο Γκουίντο κάνει ταχύτητα και εγκαταλείποντας τον αυτοκινητόδρομο, στρίβει σ' ένα δρομάκο όλο σκόνες, γνέφοντας πίσω στη Ρόσλυν.

Αίφνης έια σπιτι φαίνεται μπροστά τους σε μια χαράδρα. Ή Ρόσλυν έρχεται πίσω από το καμión και τα μωτέρ σόηουν.

Ένα παράξενο, σχεδόν άλλόκοσμο ύφος έχει αυτό το μάλλον μοντέρνο αγροτικό σπιτι. Τα παραθύρα του βλέπουν κατά την πλαγιά που κατηφορίζει άπτόμα προς τον αυτοκινητόδρομο, άπόμακρα, που δέν διακρίνεται και προς τους λόφους που ύψώνονται άντικρυ. Σ' αυτή την άπεραντοσύνη φαίνεται τρομοχτικά μοιάχο σάν άάρκα που την παρέσυραν τα κύματα.

Δέν έχει τελειώσει ακόμα. Δέν είναι σπιτι άγροκτημάτος ή ράντο».

Ο μόνος λόγος που υπάρχει έχει είναι η μεγαλοπρεπής θέα που προσφέρει.

Ή άσκοπη ύλη του φαίνεται κάπως ποιητική στην Ρόσλυν, σάν πραγματοποίηση μιας άσυνείδητης λαχτάρας.

Ρόσλυν: «Γιατί δέν το τελειώσες;»

Γκουίντο: Μυστηριωδώς. «Είναι άεροστεγές. Πέρασε».

Το καμάρι του

Ο Γκουίντο τους οδηγεί από την πίσω πόρτα για να τους δείξη το μέρος.

«Ή κουζίνα».

Στην κουζίνα εκείνη προσέχει άράχνες στο νεροχύτη και στο φουρνέλο ένα κουτί σαπούνι.

«Ψυγείο να νοικιάσω».

Έκείνος άνοιγει την πόρτα του ψυγείου και εκείνη κοιτάζει μέσα. Είναι γεμάτος περηφάνεια και εκείνη έρχεται κοντά του.

Έκείνος κλείνει την πόρτα και προχωρεί διαστικά προς ένα διάδρομο — γρήγορα, μήπως εκείνη χάση το ένδιαφέρον της. Έκείνος διασχίζει το μπάνιο και άνοιγει μεκν άλλη πόρτα, και εκείνη έρχεται δίπλα του.

«Κ' έδω είναι το δωμάτιό μας...»

Σταματάει μέλις βλέπει μια γεμάλη φωτογραφία με κορνίζα που κρέμεται πάνω από το πιάσιο.

«Ή γυναίκα μου. Πέθανε έδω. Περιμένα παιδί. Έγώ θέλεσα την καμνοδόχο στο τζάκι και... δάξει μια φωνή. Αυτό ήταν».

Μπαίνουν στο «λίβινγκ - ρούμ». Ο Γκαίυ είναι έξοπλομένος στον καναπέ. Ή Ήσάβέλλα έχει πάρει μια ινδιάνικη κουδέτα και την περιζργάζεται.

Ρόσλυν: «Δέν είναι όμορφα. Ίζ;»

Ήσάβέλλα: «Θα ήταν θαύμα αν πηγάνε κανείς άε τ' αυτοκίνητο να φέρη το ούσκι που άγόρασα με τα δικά μου λεπτά».

Ή Ρόσλυν, άνετα άναγέρνει το κεφάλι στον καναπέ καθώς πίνουν.

Ρόσλυν: «Τι ήσυχα που είναι έδω». Σαπλωμένος ο Γκαίυ μιλάει με σοβαρότητα. «Είναι ο πιο γλυκός ήχος».

Γκουίντο: «Υπάρχει ένα ινδιάνικο κατάστημα κάπου πέντε μίλια». Ή Ρόσλυν τον κοιτάζει έρωτηματικά. «Αν θέλεις να κάνης τα ψώνια σου. Είναι μπροκάλλιο, και άπ' όλα. Άν άποφασίσης να μείνης για λίγο».

Γκαίυ: «Άπλά, χωρίς κανένα ύπονοούμενο. Ε-λα να συγυρίσης λιγάκι. Άν θέλεις».

Ούϊσκι

Ή Ρόσλυν πίνει ξανά και σηκώνεται. Την παρακολουθούν καθώς, σάν κλεισμένη στον δικό της κόσμο, τριγυρνάει και φτάνει σ' ένα ράφι με λίγα θιάλια. Ή σιωπή είναι άνυπόφορη και γυρνάει στους άντρες.

«Δέν υπάρχει κανένα γραμμόφωνο, κανένα ραδιόφωνο; Άς δάσουμε λίγη μουσική».

Γκουίντο: «Δέν έχει ηλεκτρικό».

Ρόσλυν: «Άς δάσουμε το ραδιόφωνο του αυτοκινήτου».

Γκαίυ: «Ποιάς θα το σκεφτόταν αυτό; Άνοιξέ το, Γκουίντο!»

Γκουίντο: «Πάντοτε έχεις ιδέες».

Ξαναμμένος τρέχει έξω, πηδώντας.

Ο Γκαίυ, κοντά στη Ρόσλυν, της γεμίζει το ποτήρι και της λέει ιδιαίτέρως:

«Ελπίζω ότι θα μείνης. Υπάρχει τέτια πιθανότης».

«Γιατί; Τί σημασία έχει;»

«Θα μπορούσες να έχη τη μεγαλύτερη σημασία του κόσμου».

Από το ραδιόφωνο του αυτοκινήτου έξω άκούγεται τζαζ.

Ο Γκαίυ της πιάνει το μπράτσο.

«Θέλεις να χορέψουμε;»

«Οκέ!».

Την τραβάει κοντά του. Είναι καλός χορευτής.

Μπαίνει ο Γκουίντο και μάλλον εξαφανίζεται άπ' αυτό την εξέλιξη.

Ο Γκουίντο πίνει πολύ, τον πιάνει μια διάθεση άτακωνισμοδ.

Ή Ήσάβέλλα μιλάει με ήρεμη περηφάνεια στον Γκουίντο.

«Ξέρεις, πριν παντρευτή διδάσκαλε χορό».

Ή πληροφορία ένθουσιάζει τον Γκουίντο. Ξαφνου, μπαίνει άνάμεσα στην Ρόσλυν και στον Γκαίυ.

«Και ο σπιτονοικοκύρης;»

Τους εξαφανίζει όλους άρχίζοντας ένα μπούκα.

Ή Ρόσλυν άμέσως και με κέφι δέχεται την πρόκληση. Πιάνονται, χορεύουν «μπάκ του μπάκ».

Έπειτα από λίγο εκείνη τον ρωτάει:

«Ή γυναίκα σου χόρευε;»

«Όχι όπως έσύ. Δέν είχες... χορό».

Ή Ρόσλυν κοιτά τον τον κοιτάζει στο πρόσωπο.

«Γιατί δέν την έμεδες να είναι χοριτωμένη;»

«Αυτό δέν μοθαίνεται».

«Πως το ξέρεις; Θέλω να πω πως είσαι σίγουρος».

Ο Γκουίντο άποσταμώνεται από την παρατήρησή της. Στο πρόσωπό του διαγράφεται η μνησικακία.

Ρόσλυν: «Βλέπεις; Πέθανε και δέν ήξερε να χορεύη! Δέν είναι το λάθος κανενός, αλλά μέχρις ένα σημείο, το δέχεται με τα δυο δάχτυλα, τον άντικρυ και τον δέχεται, μια μικρή όπισσωση, άμέχρις ένα σημείο, θέλω να πω, ίσως είσαστε ξένου».

Τό σύνθημα:

ΜΕ ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

ΔΥΟ ΓΕΥΜΑΤΑ
ΜΕ ΠΡΟΪΟΝΤΑ
ΓΙΩΤΗ

είναι δραγματικότης

ΜΕ

ΕΝΑ φακελλάκι

ΑΝΘΟΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ ΓΙΩΤΗ

Φτιάχνετε **4** πιάτα κρέμας

ΜΕ

ΕΝΑ κουτί ΑΝΘΟΣ ΟΡΥΖΗΣ ΓΙΩΤΗ

Φτιάχνετε **20** πιάτα σούπας

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ ΛΙΓΕΣ ΔΡΑΧΜΕΣ
ΣΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΓΙΩΤΗ
ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΔΙΠΛΑΣΙΑ ΘΡΕΠΤΙΚΩΤΑΤΑ ΓΕΥΜΑΤΑ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΤΡΟΦΩΝ Γ. ΓΙΩΤΗΣ Ο.Ε. ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΙΚΤΙΝΟΥ 3

Νέα
σύνθεσις με
ΠΛΑΣΤΙΚΑ

Ξέχασα ν' αγοράσω
LAMBO

Η Παρκετίνη LAMBO
κυκλοφορεί από σήμερα
και λευκή (άχρωμη), σε
λευκά δοχεία και στην
ίδια πάντοτε γνωστή
ποιότητα.

"ΕΘΝΙΚΗ"

Είναι Καταπληκτικό!

ΤΥΠΟΣ AM 275

ΣΕ **20**
ΜΗΝΙΑΙΕΣ ΔΟΣΕΙΣ
AMERICAN ELECTRIC
7,5 ΚΥΒ. ΠΟΔΩΝ
ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 8,900

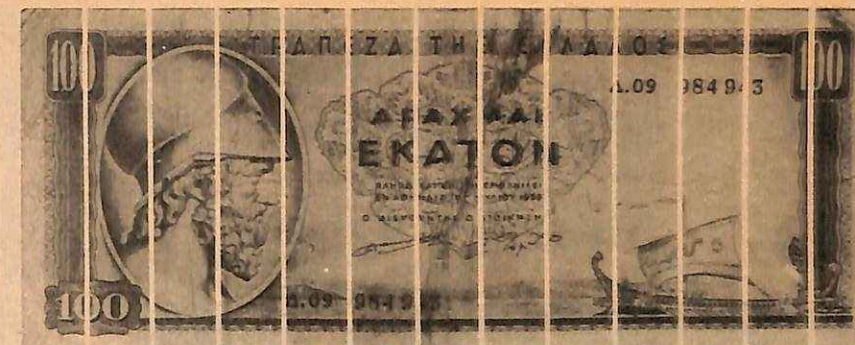
ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

Μ' ΕΝΑ ΨΑΛΙΔΙ Κ' ΕΝΑ "ΣΕΛΛΟΤΕΥΠ"

Τὰ **12**
έκατοστάρικα
γίνονται

13

ΤΟ ΠΡΩΤΟ από τὰ «ἐκ συναρμολογήσεως» έκα-
τοστάρικα δρέθηκε στὰ χέρια τοῦ ιδιότυπου πα-
ραχαράκτη καὶ τὸν έστειλε στὸν εἰσαγγελέα. Τὰ
ἄλλα τρία κακότεχνα κατασκευάσματα τὰ εἶχε
κυκλοφορήσει. Ὁφθαλμοφανής ἡ παραποίηση.
"Ὅχι μόνον έλειπε τὸ τμήμα ποὺ σημειώνεται
ἀλλὰ συγχρόνως καὶ οἱ ἀριθμοὶ ἀσφαλείας, ἄ-
νω δεξιὰ καὶ κάτω ἀριστερά, εἶναι διαφορετικοί

ΤΟ 13ο ΕΚΑΤΟΣΤΑΡΙΚΟ. Μὲ τὴ βοή-
θεια τοῦ «σελλοτεύπ», τὰ τεμάχια συνε-
κολλοῦντο γιὰ ν' ἀποτελέσουν τὸ κέρδος.

Η «ΠΡΩΤΗ ΥΛΗ». Ὁ «εὐφυής» περιπτε-
ριούχος έκοβε καὶ ἀφαιρούσε μιὰ λε-
πτὴ λουρίδα ἀπὸ 12 ἢ 13 έκατοστάρικα
γιὰ νὰ συναρμολογήσῃ μιὰ «κουρελοῦ».

Α ν ἡ ἱστορία εἶναι δίκαιη, τὸν ἴ-
ωάννη Ἀθανασούλη πρέπει νὰ τὸν
κατατάξῃ ἀνάμεσα στοὺς πρῶ-
τότυπους σὲ ἐμπνευση καὶ πρῶ-
τομυροὺς σὲ φαντασία παραχαράκτες
χαρτονομισμάτων ὅλου τοῦ κόσμου...

Πρόκειται γιὰ τὸν «φτανὸ διάδο-
λο» τῆς Καλονοέας ποὺ -κατὰ τὸ
σκωπτικὸ τετράστιχο γιὰ τὸν Κεφα-
λονίτη παπὰ καὶ τὰ Εὐαγγέλια- τὰ
δώδεκα έκατοστάρικα... τάκανε δε-
κατρία!

Ἡ μέθοδός του ἦταν πραγματικὸ
αὐγὸ τοῦ Κολόμβου. "Επαιρνε δώ-
δεκα έκατοντάδραχμα τοῦ πτωχοῦ
μας Βασιλείου, έκοβε ἀπὸ τὸ καθέ-
να, καθέτως καὶ σὲ διαφορετικὸ ση-
μεῖο, ἓνα κομμάτι πλάτους λίγων χι-
λιοστών, μέχρι ἓνα έκατοστόμετρο
περίπου, καὶ μὲ τὰ «δωδεκατημόρια»
έκείνα, κολλημένα μὲ «σελλοτεύπ», έ-
φτιαχνε τὸ δέκατο τρίτο έκατοντά-
δραχμο. Μετὰ κολλοῦσε πάλι -πάν-
τα μὲ τὸ τόσο ἐμπρητικό «σελλο-
τεύπ»- τὰ ὑπόλοιπα τμήματα καθέ
ἀγρίου χειρουρηγμένου έκατοστάρι-
κου, ποὺ ἐμφανίζονταν ἔτσι λίγο μι-
κρότερο, βεβαίᾳ, σὲ μήκος ἀπὸ τὰ
γνήσια. Τέλος, καὶ τὰ δεκατρία πα-
ραποιημένα έκατοστάρικα τὰ έρριχνε
ὁ ρέκτης κατασκευαστῆς τοὺς στὴν
«πιτάσσα» -διὰ τοῦ περιπτέου ποὺ
διατηροῦσε στὴν πλατεία τῆς Καλο-
γρέας- καὶ ὅποιον πάσῃ ὁ Χάρος!..

Δώδεκα ὁλόκληρα έκατοστάρικα
«σασκάτευε» ὁ φέρελπις αὐτὸς Νεο-
έλληνας, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κερδίσῃ ἑ-
να... Ἀντιοικονομική, καθ' ὅσον ἐπι-
σφαλὴς καὶ ἐπικίνδυνος, «παραγωγή»
χρημάτων, θὰ ἀποφαινοῦν οἱ οἰκονο-
μολόγοι. Γ' αὐτὸ θὰ δώσουν, ἴσως,
στὸν φοικαρά Ἀθανασούλη καὶ τὸν
τίτλο τοῦ «κουτοῦ».

«Πενία τέχνας κατεργάζεται». Καὶ
ὁ φιλοξενούμενος, σήμερα, στίς φυ-
λακὲς Ἀβέρωφ, ἦταν πραγματικὰ
πένης, μὲ ὁλόκληρη οἰκογένεια, τὴν
ὅποια ἐπρεπε νὰ ζήσει... Καὶ κατὰ ἄ-
κομή - τὸ τραγικὸ: Ἦταν πολιτικὸς
ἀνάπηρος, μὲ κομμένα καὶ τὰ δύο
πόδια!..

Τὸ δράμα τοῦ -δράμα συνθηκῶν
διαδίσσεως καὶ δράμα ἀφελείας- τὸ
ἐξίστορε στὴν πολυσέλιδη ἀπολογία
τοῦ. Ἀπὸ τὸ κείμενό της μαθαίνου-

με τὸ πῶς ξεκίνησε γιὰ νὰ συναγω-
νισθῇ τὴν Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος,
στὸ ἐκδοτικὸ της προνόμιο, καθὼς
καὶ διάφορές ἄλλες λεπτομέρειες τῆς
υποθέσεως.

Στὴν ἀσχὴ τῆς ἀπολογίας του, με-
τὰ τὰ τυπικὰ -καὶ εὐκολὰ- (ἐτῶν
40, τόπος γεννήσεως Βάθος Πλω-
μαρίου Λέσβου, ἑγγαμος κλπ.) προσ-
παθεῖ νὰ ἐμφανισθῇ «ἀδῶς τὸν ὄ-
σαν τοῦ καταμαστοροῦσι». Κάποιος
ἀγνωστος -λέει- πήγε μιὰ μέρα στὴ
γυναικα τοῦ, ποὺ τὸν ἀντικαθιστοῦσε
στὸ περίπτερο, καὶ τῆς ἔδωσε ἐννέα
έκατοστάρικα καὶ δύο πενήντάρικα,
ποὺ τοῦ τὰ ἀλλάξε ἡ ἓνα χιλιάρικο.
Μέσα στὰ νοήματα έκείνα τοῦ ἀγνώ-
στου ἦταν καὶ τὰ ἐπιλήψιμα.

Ξαφνικά, ὅμως, μὲ ἓνα μετανωῶ
καὶ ἀνακαλῶ ὅσα πασοπάνω εἶπα»,
ἡ ἀπολογία τοῦ στορέεται στὴν ἐξι-
στὴρηση τῆς ἀλήθειας.

Ἀς σημειωθῇ ὅτι, ὅπως ἰσχυρίζε-
ται, ἡ ἰδέα τῆς παραχαράκτικῆς αὐ-
τῆς προσπάθειας δὲν ἦταν δική του.
Τοῦ τὴν ἔβαλε στὸ μυαλὸ ἓνας γνω-
στός του, ποὺ ἔχει φύγει τώρα στὴ
Γερμανία. Μοναδικὰ τοῦ σύνεργα ἦ-
ταν ἓνας συγγίης καὶ τὸ «σελλοτεύπ».
«Ἐφτιαξες», συνολικά, 4 «καινούρι-
για» έκατοστάρικα (δηλαδή, «σασκά-
τεψε» καὶ ριψοκινδύνευσε κάπου 50
γνήσια έκατοστάρικα γιὰ νὰ «εφτιά-
ξῃ» 4). Ἀκόμη «εφτιαξες», κατὰ τὸν
ἴδιο τρόπο, 4 πενήντάρικα καὶ 2 εἰ-
κοσάρικα. Ἀλλὰ μ' αὐτὰ ἀντιμετώ-
πισε μεγάλους μπλεῆδες ὥσπου νὰ
τὰ «πλάσσῃ».

Αὐτὸς εἶναι, στὰ κυριώτερα ση-
μεῖά του, ὁ «ἀθλος» τοῦ ἱωάννου Ἀ-
θανασούλη, τὸν ὁποῖο, ὅπως ἀναφέ-
ραμε, ἡ ἱστορία πρέπει νὰ τὸν κατα-
τάξῃ μετὰ τῶν πλέων ἐπινοητικῶν
παραχαράκτῶν τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ ἡ
ἰδία ἱστορία πρέπει ἐπίσης νὰ κα-
τατάξῃ μετὰ τῶν μεγαλύτερων ἀ-
φελῶν τοῦ κόσμου ὅλους ὅσοι -ἐλά-
χιστοι εὐτύχως- πήραν τὰ παραποι-
ημένα έκατοστάρικα. Εἶναι τόσο κα-
κότεχνα καὶ λειψά, ὥστε καταρρακώ-
λου τὰ πρῶτα «ρωμαϊκῆς ἐξυπνάδας»
αἱ ἀποδιδωσκόμενες... διεθνῶς παραδο-
δεγμένα...

ΓΙΑΣΟΣ ΘΕΟΔΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ουούηηα

...άηηά νευρη

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΚ ΚΟΥΕΝΤΙΝ

11

‘Ο ‘Αντριου Τζόρνταν ζηλεύει τρομερά την ώραία γυναίκα του Μωρήν, γιατί έλαβε ένα ανώνυμο γράμμα, πού τόν ειδοποιεί ότι εμόνο αυτός δεν ξέρει εκείνο πού γνωρίζει δηλ ή Νέα ‘Τόρκυρ. ‘Ο αδελφός του Νέντ, επικύλοις καί κακού παρελθόντος, πρόκειται νά παντρευτή μιά πλούσια εξαδέλφη της Μωρήν, την Ρόμαρυ Θάτσερ, κ’ ή Μωρήν, γιά ν’ αποτρέψη τó γάμο, θέλει νά πληροφορήση τους γονείς της ότι ό Νέντ είχε κλέψει πού καιρού τά κοσμήματα μιάς πλούσιας μεσόκοπης κυρίας.

Τήν παρακολούθησα τέσσερις ή πέντε φορές καί τελικά αποζημιώθηκα γιά τόν κόπο μου... ‘Ηταν ένα απόγειομα κατά τις τρισημίση. Βγαίνοντας άπ’ τó σπίτι σας είχε κατευθυνθή πρòς ένα κτίριο της 38ης ‘Οδού, τού όποιου άνοιξε την έξω-πορτα μ’ ένα κλειδί. Αυτή ή λεπτομέρεια κίνησε τó ενδιαφέρον μου. Διέσχισα τόν δρόμο γιά νά πάω νά επιθεωρήσω αυτό τó κτίριο καί την ίδια στιγμή μιά κυρία δγῆκε άπ’ αυτό γιά νά πάη περίπατο ένα σκυλάκι. Καταλαβαίνοντας πώς θά πρέπει νά είχε διαστανρωθή με την Μωρήν, σκέφτηκα κάτι: Βγάζοντας ζωηρά πέντε δολλάρια άπ’ την τσέπη μου, πλησίασα την κυρία με τó σκυλάκι καί της είπα ευγενικά: «Σας ζητώ συγγνώμη, κυρία, αλλά αυτό τó χαρτονόμισμα έπεσε άπ’ την νέα πού μπῆκε πρò δλίγου σ’ αυτό τó σπίτι... Μπορείτε νά μου πῆτε ποιά είναι γιά ν’ άνέθω νά της τó δώσω;» Καί ή κυρία μου άπάντησε άμέσως: «Δέν γνωρίζω τó όνομά της, αλλά είναι λίγος καιρός πού έχει εγκατασταθή μαζί με τόν άνδρα της στό διαμέρισμα πού είναι ακριβώς πάνω άπ’ τó δικό μου!» Τό θριαμβευτικό ύφος τού Λέμ έγινε άκόμη πιο έντονο: —Με τόν άνδρα της... Αυτή τη φορά ήμουν πεπεισμένος ότι είχα σκοπεύσει καλά... ‘Η κυρία μου υπέδειξε ότι αυτό τó διαμέρισμα ήταν τó 313 κ’ ενώ εκείνη άπομακρυνόταν με τó σκύλο της, πήγα νά εξετάσω τη σειρά τών κουδουνιών πού ήταν έξω άπ’ την είσοδο. ‘Απέναντι, στό 3Β, ένα όνομα ήταν γραμμένο: Μαίρη Κρός. —Μαίρη Κρός! άναφώνησε ό ‘Αντριου. —Αυτό τó όνομα σου λέει τίποτα; ‘Εγώ δέν τó γνώριζα καί θέλησα νά μάθω περισσότερα. ‘Αλλά, σκεπτόμενος ότι ό σύζυγος ήταν ίσως εκεί, δέν ήθελα νά έχω καμιά φασαρία μαζί του. ‘Εμεινα, λοιπόν, γιά νά παραμονεύω την έξοδό τους, αλλά άναγκάστηκα νά ξαναγυρίσω κοντά στην μητέρα σου, πρίν ξαναφανή ή Μωρήν. Πάντως, αυτό δέν είχε σημασία. ‘Όταν ή Μωρήν θά ερχόταν νά με ιδῇ, την ερχομένη Παρασκευή, θά την κολλούσα στόν τοίχο... ‘Αλλά, όπως ξέρεis, σκοτώθηκε πρίν άπ’ την Πέμπτη...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΟΓΔΟΟ

Ο Λέμ δέν είχε πει ψέματα. Στη διεύθυνση πού είχε πει, ήταν γραμμένο τ’ όνομα της Μαίρης

άπευθυνθήτε αέ κανέναν άλλον, γιατί δέν ήμουν φίλη της Μωρήν. Την σιχαινόμουν... —Νομίζουν πώς εγώ την σκοτώσα. —Τό ύποπτεύομαι. Γι’ αυτό δέν έδίστασα νά πω σ’ αυτόν τόν ύπαστυνόμο Μάνει ότι ή Μωρήν έκανε παρέα με πολλούς άνδρες. —‘Ακόμη καί μετά τόν γάμο της; —Είλικρινά, κύριε Τζόρνταν, θάθελα νά μπορούσα νά σάς βοηθήσω. ‘Αλλά, όταν ή Μωρήν εγκατέλειψε τó διαμέρισμα πού είχαμε μαζί γιά νά σάς παντρευτή, άφησα ένα στεναγμό άνακουφίσως καί δέν την ξαναείδα από τότε. —Όπτε κι όταν της ύπενοικιάσατε τó διαμέριμά σας της 38ης ‘Οδού; —‘Η Μαίρη Κρός σφύριξε έλαφρά: —‘Α! Τό ξέρετε αυτό; —Ναί. —Θάπρεπε, αλήθεια, νά ήμουν τρελλή γιά νά τó κάνω με την θέλησή μου! Είχα κάνει μήνες γιά νά τακτοποιήσω αυτό τó διαμέρισμα σύμφωνα με τó γούστο μου. Κ’ είχα μόλις τελειώσει όταν ή Μωρήν μου τηλεφώνησε γιά νά... ‘Αναγνωρίζω ότι μου πρόσφερε τó διπλό ένοίκιο, αλλά, πάντως, αυτό τó θρόσος νά μου άναγγείλῃ: «‘Ερχομαι νά εγκατασταθώ αύριο, πρωί-πρωί!»... —Θέλετε νά πῆτε ότι σάς άνάγκασε νά φύγετε; Είχε, λοιπόν, στό χέρι της κανένα μέσον πού νά μπορέ ν’ άσκήση πίεση άπάνω σας; —‘Ω! ‘Επειδή ήξερε ότι είχα βγει δυό - τρεις φορές μ’ ένα φίλο, ενώ είχα ένα σύνδεσμο με κάποιον άλλον! Θά μπορούσα νά της άπαντήσω: «Πήγαινε νά πῆς ό,τι θέλεις στόν Μπίλ κ’ εγώ θά έχω μιά μικρή συζήτηση με τόν άνδρα σου!» ‘Αλλά αυτά είναι πράγματα πού δέν τά κάνει ένα καθαός πρέπει κορίτσι. Κ’ ή Μωρήν ήξερε θαυμάσια νά έπωφελήται άπ’ αυτό...

Ακούμπησε τó χέρι της στό χέρι τού ‘Αντριου. —Δέν θά τó επαναλάβετε στην άστυνομία, κύριε Τζόρνταν, δέν ειν’ έτσι; Θά έχω μπελάδες άν τó πῆτε γιατί δέν έχω τó δικαίωμα νά ύπενοικιάζω... —Πότε εγκατασταθήκαε στό διαμέρισμά σας; —Πρίν από πέντε μήνες. Κ’ ή Γκλόρια κ’ εγώ είμαστε τώρα σάν σαδδέλλες σ’ ένα κουτί... Πέντε μήνες. Κ’ ήταν πέντε μήνες περίπου πού ή Μωρήν είχε άρχισει νά προμηθεύεται τά κοσμήματα με την βοήθεια τού Λέμ... ‘Αραγε ό έρασστής είχε βρεθή άφού άρχισε τó κόλπο τών κοσμημάτων; —Σας είπε γιατί ήθελε τó διαμέρισμα; —Μου είπε αυτό πού ήθελε νά μου πῆ. Σύμφωνα με τά λόγια της, τó ήθελε γιά κάποιον παλιό οικογενειακό φίλο, πού χρειαζόταν έπείγοντως ένα μικρό διαμέρισμα στό Μανχάτταν... ‘Αλλά δέν τó πίστεψα στιγμή! Μάντεψα περί τίνος έπρόκειτο καί δέν είχα πέσει έξω. ‘Ενας τόσο ώραιός νέος δέν μπορούσε νά ήταν επαλιός φίλος! Αυτός δέν ήταν πάνω από είκοσιτεσσάρων χρονών! ‘Ο ‘Αντριου ένοιωσε τους χτύπους της καρδιάς του νά επιταχύνονται. —Θέλετε νά πῆτε ότι τόν είδατε; —Καί βέβαια τόν είδα, κύριε Τζόρνταν! Αυτό έγινε πρίν από δυό - τρεις μήνες. Τό ηλεκτρικό σίδερο της Γκλόριας είχε χαλάσει —τά χαλάει όλα!— κ’ ήταν ανάγκη νά σιδερώσω τó φόρεμά μου, γιατί είχα ένα σημαντικό ραντεβού. Λοιπόν, καθώς είχα κρατήσει ένα κλειδί, άποράσια νά πάω νά πάρω τó σίδερο πού είχα στό διαμέρισμά μου καί πήδησα μέσα σ’, ένα ταξί. Στό κάτω - κάτω, ήταν σπίτι μου, δέν ειν’ έτσι; Μπῆκα, λοιπόν, μέσα με τó κλειδί μου καί την βρήκα στό λίβινγκ - ρούμ, καθισμένη στό ντιβάνι μ’ αυτόν τόν νέο καί πίνοντας άργά «Ρόμπ - Ρόις»... «Ρόμπ - Ρόις»... Τη στιγμή πού όλα φαινότανσαν νά τακτοποιούνται κατá θαυματουργό τρόπο, ό ‘Αντριου ένοιωσε την καρδιά του νά σφίγγεται από ένα φοβερό προαισθήμα. —Πώς ήταν αυτός ό νέος; —‘Ενας ώραιός ξανθός, είκοσιτεσσάρων ετών... Νά, εντέλεις τού δικού σας τύπου, αλλά νεώτερος καί πολύ πιο ξανθός. Περιττό νά σάς πω ότι ή Μωρήν έγινε έξω φρενών. Με τράβηξε μέσα στό δωμάτιο καί μου έδωσε τó σίδερο, αλλά άπαίτησε νά της δώσω άμέσως τó άλλο κλειδί. Φυσικά, δέν μου είπε λέξη γιά τόν νέο, κι όταν ξαναπέρασα άπ’ τó λίβινγκ - ρούμ, εκείνος καθόταν άκόμη στό ντιβάνι, φτιάχνοντας χάριτινα βέλη σάν μικρό παιδί... —‘Ο ‘Αντριου ένοιωσε πώς άν δέν έβγαινε τó γρηγορότερο άπ’ τó μπάρ αυτό θά λιποθυμούσε.

‘Ακουμπώντας ένα χαρτονόμισμα πάνω στό τραπέ-ζι σηκώθηκε. —Τί έχετε, κύριε Τζόρνταν; φώναξε ή Μαίρη Κρός. ‘Αλλά εκείνος ήταν κιόλας στό δρόμο καί περπατούσε, περπατούσε... Η Μωρήν κι ό Νέντ... Αυτό ήταν τερατώδες, αλλά πολύ σαφές. ‘Η Μωρήν τόν είχε παντρευτή από συμφέρον. Μαθαίνοντας έπειτα ότι όλα τά χρήματα θά πήγαιναν στόν Νέντ, είχε προσπαθήσει νά μεταβάλῃ την διαθήκη. ‘Όταν είδε πώς δέν ήταν εύκολο νά τó κατορθώσει, άλλαξε ταχτική... Νοιώθοντας μιά ξαφνική ζάλη, ό ‘Αντριου στηρίχτηκε σ’ ένα φανοστάτι τού δρόμου, ενώ άπ’ τó μέτωπό του έτρεχε άφθονος ιδρώτας. ‘Η Μωρήν κι ό Νέντ ήταν έραστές... ‘Ο Νέντ, άδέκαρος... ‘Η Μωρήν κι ό Νέντ άποσπούσαν έκδιαστικά άπ’ τόν Λέμ τά κοσμήματα της κυρίας Πράυντ... ‘Η Μωρήν έμεινε έγκυος άπ’ τόν Νέντ... ‘Ηταν έτοιμη νά θριαμβεύσει, άποκτώντας συγχρόνως τά κοσμήματα καί τόν κληρονόμο... Κι ό Νέντ συνάντησε τότε την Ρόζμαρυ, την άσχημη κόρη τού έκατομυριούχου... ‘Ο Νέντ, άποφασισμένος ν’ αρπάξει την τύχη πού τού προσφερόταν, θέλησε νά διακόψῃ με την Μωρήν... Κ’ εκείνη, τρελλή από θυμό, είχε αρπάξει τó περιστροφό του... ‘Ενα χέρι ακούμπησε πάνω στό μπράτσο τού ‘Αντριου: —Τί συμβαίνει, κύριε; Μήπως είσθε άρρωστος; ‘Ενας άνθρωπος τόν ρωτούσε με συμπόνοια. —‘Οχι, ευχαριστώ... Είμαι καλά... ‘Ο άνθρωπος δίστασε μιά στιγμή κ’ έπειτα άπομακρύνθηκε μέσα στη νύχτα. ‘Ο ‘Αντριου ξανάρχισε νά περπατά ως ένα μπάρ φωτισμένο, όπου έπαιξε δυνατά ένα «τζιούκ - μπόξ». Τῆρησε εκεί ένας τηλεφωνικός θάλαμος πρòς τόν όποιον κατευθύνθηκε άνοίγοντας δρόμο άνάμεσα στό πλη-θος τών πελατών. Καταδρωμένος, κλειστήκε μέσα στόν θάλαμο καί πήρε τόν αριθμό τού Νέντ. Τό τηλέφωνο άρχισε νά χτυπά άτελείωτα, αλλά χωρίς νά παίρνῃ καμιά άπάντηση. Ξαναβγαίνοντας άπ’ τó μπάρ είδε ένα ταξί καί τó σταμάτησε. —Σε ποιά διεύθυνση θέλετε, κύριε; ‘Ο ‘Αντριου τού έδωσε την διεύθυνση τού δικού του σπιτιού, κι όταν μπῆκε μέσα στό διαμέρισμα, τó τηλέφωνο χτυπούσε. ‘Ετρεξε νά τó σηκώσει. —‘Εμπρός, ό κύριος Τζόρνταν; —Μάλιστα. —‘Εδώ Μαίρη Κρός. Είσαεε καλά, κύριε Τζόρνταν; —Ναί, είμαι καλύτερα... —‘Όταν φύγατε έτσι ξαφνικά, με τρομάξατε... Καί μόλις είχα θυμηθῇ κάτι πού θά μπορούσε νά σάς φανή χρήσιμο... ‘Όταν μου ζήτησε τó διαμέρισμα, είχα πει στην Μωρήν: «Καλά, πάρο, άφού είναι άνάγκη... ‘Αλλά δέν θέλω νά μου κοιβαλήσης όποιονδήποτε έδώ! ‘Ελπίζω ότι αυτός ό φίλος σου θά είναι καθώς πρέπει άνθρωπος...» Κ’ εκείνη μου είχε άπαντήσει: «Καθώς πρέπει; Πρόκειται γιά έναν πολυεκατομυριούχο, γιά έναν άπ’ τους πιο εξέχοντες πολίτες της Καλιφορνίας!» Μπορεί αυτή ή λεπτομέρεια νά σάς είναι χρήσιμη, κύριε Τζόρνταν...

ΕΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΝΑΤΟ

Ενας από τους πιο εξέχοντες πολίτες της Καλιφορνίας... Στόν Μπίλ Στάντον ή Μωρήν είχε πει: «Εί-ναι ό άντρας της ήλικιωμένης κυρίας Πράντνι». ‘Επρόκειτο ίσως πάντα γιά τόν ίδιο έραστή πού κάθε φορά τόν έκρυβε κάτω από διαφορετική ταυτότητα... ‘Ο Νέντ. Με θυμό στην καρδιά, ό Τζόρνταν ξαναπήρε τόν αριθμό τού άδελφού του, χωρίς άποτέλεσμα. ‘Ακουμπώντας τó άκουστικό συμβουλευθήκε τó ρολόι του: 12 καί 45. Που ήταν ό Νέντ, τί έκανε; Μήπως είχε καταλάβει ότι ή αλήθεια θά φανερωνόταν καί τó είχε σκάσει; «‘Ενας άπ’ τους πιο εξέχοντες πολίτες της Καλιφόρνιας...» Καί άν, γιά μιά φορά, ή Μωρήν είχε πει την αλήθεια; ‘Αν έπρόκειτο γιά τόν πρώτο έρωτά της, τόν «παντρεμένο», γιά τόν όποιο τού είχε μιλήσει ή κυρία Θάτσερ; Αυτό δέν ήταν άδύνατο, στό κάτω - κάτω... ‘Αν εξακολουθούσε νά κάθε-

Γλυκειά δαλπωρή
στό κρεβάτι
μέ σεντόνια
ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

ΙΡΛΑΝΔΑ: Τό καλό, στερεό σεντόνι. Πάντοτε χιονάτο.

ΒΙΚΤΩΡΙΑ Λεπτό καί φινό σεντόνι, μεγάλης άντοχής.

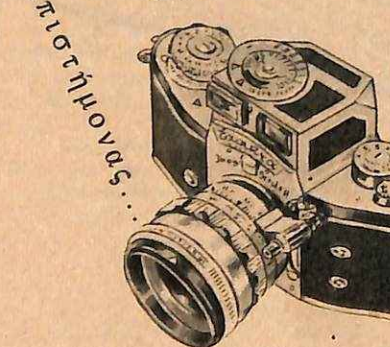
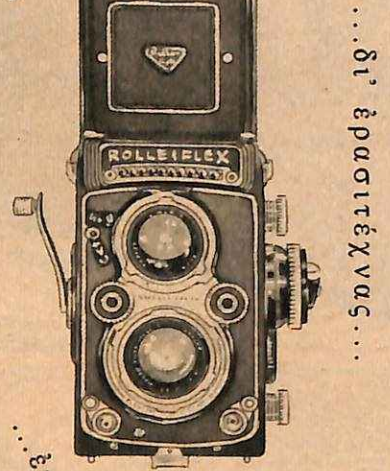
ΜΕ Ό,ΤΙ Βάζει ό νοῦς σέ βαμβακερά ύφάσματα, ή

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ ΑΕ

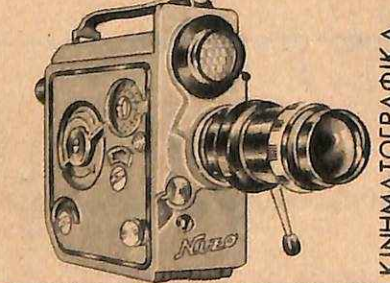
ντύνει, στολίζει, νουσουρεύει!

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΙΔΗ

...επαγγελματίας...

ΜΗΧΑΝΕΣ — ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ
PROJECTOR'S — ΦΙΛΜΣ
ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΣ
ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ
στο Ειδικό Τμήμα Όπτικων
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
Ομόνοια
ΤΗΛ. 582.631—2-3-4-5

ΚΟΥΚΛΑ... ΑΛΛΑ ΝΕΚΡΗ

ται μακριά απ' τη Νέα Τόρκελ και δεν κατόρθω-
νε να πάρη το αεροπλάνο παρά από καιρό σε και-
ρό, για ναρθη να περάση μερικώς ώρες μαζί μ' αυ-
τήν που είχε θαμνώσει στα δεκαεννιά της χρόνια,
του χρειάζονταν ένα διακριτικό διαμέρισμα στη
Νέα Τόρκελ... Κ' η Μωρήν ήταν πολύ ικανή να
ξαναρίξη τα δίχτυα της στον πρώτο «ξρωτά» της,
αφού είχε πάρει απ' τους Τζόρνταν, οι οποίοι
να πάρη... «Ένας απ' τους πιο έξεχοντες πολίτες
της Καλιφόρνιας...»

Ο "Αντριου ένοιωσε την ελπίδα να ξαναγεννιέ-
ται μέσα του... Στο κάτω - κάτω, ο Νέντ μπορού-
σε να βρισκόταν στο σπίτι της Μωρήν εκείνη τη
στιγμή που η Μαίρη είχε πάει να πάρη το σίδερο
της... Η Μωρήν δεν τον είχε άλλωστε παρουσιά-
σει ως τον φίλο που έμενε στο διαμέρισμα...

Μήπως, όμως, εξ αιτίας της κορυφής του επιθυ-
μίας να δει τον Νέντ ν' αθωνάται, άφηνε τον έ-
αυτο του να παρασύρεται από μια γελοία ελπίδα;
Τι σημασία είχε! "Ηθελε να πιστεύη με κάθε τρό-
πο στην ύπαρξη αυτού του εκατομμυριούχου! "Αλ-
λωστε, θα μάθαινε πολύ γρήγορα αν αυτός ο άν-
θρωπος είχε μπορέσει ναρθη στη Νέα Τόρκελ. "Η
κυρία Θάτσερ θα το ήξερε, κι αν όχι, θα της ή-
ταν εύκολο να το πληροφορηθώ...

Ο κύριος Θάτσερ απάντησε στο τηλεφώνημά
του κι αυτή η μικρή απροσδόκητη λεπτομέρεια σά-
σισε λιγάκι τον "Αντριου που τραύλιζε:

—Μήπως ο Νέντ βρίσκεται κατά τύχη στο σπι-
τι σας;

—"Όχι. "Η Ρόζμαρν γύρισε πριν από μια ώρα
κ' έπεσε να κοιμηθώ όπως κ' η γυναίκα μου. "Αλ-
λά η Μάργκαρετ με είχε προειδοποιήσει ότι ίσως
να τηλεφωνούσε... "Αντριου, μήπως μπορώ να
σε βοηθήσω σε τίποτα;

—Θάθελα ναρθω στο σπίτι σας...
—Και βέβαια ναρθω. Μήπως θάθελες να ξυ-
πνήσω και τις γυναίκες;

Την Ρόζμαρν; "Όχι, δεν αισθανόταν το κορμά-
κι να ξαναβρεθώ μπροστά της... "Όχι ακόμη.

—Την γυναίκα σας μόνο, αν είναι δυνατόν.

—Σύμφωνοι.

—Σας ευχαριστώ. Φθάνω άμέσως.

Ο ίδιος ο κύριος Θάτσερ άνοιξε την πόρτα
στον "Αντριου και τον άδηγινε μέσα σ' ένα μι-
κρό γραφείο.

—"Η γυναίκα μου θα κατέβη από στιγμή σε
στιγμή. Μήπως θέλεις να πις τίποτα, "Αντριου;

—"Όχι, ευχαριστώ... "Ήσαστε πολύ καλός πού
με είδοποιήσατε ότι ένα ένταλμα συλλήψεως πρό-
κειται να εκδοθώ εναντίον μου.

—"Αγαπητέ μου "Αντριου, αυτό ήταν το λιγώ-
τερο που μπορούσαμε να κάνουμε για σένα.

—Λυπάμαι πολύ πού σ' ένοχλώ μια τόσο προ-
χωρημένη ώρα, αλλά η γυναίκα σας μου είχε πει
να μη διατάσω να σας είδοποιήσω άμέσως αν ά-
ναγκάσω κάτι πού θα μπορούσε να κατευθύνη
τις αναζητήσεις προς μίαν άλλη διεύθυνση.

—Ναι, ξέρω. "Ανακάλυψες πράγματι κάτι;

—Εκείνη τη στιγμή έκανε την εισοδό της η κυ-
ρία Θάτσερ, ντυμένη στην εντέλεια, χωρίς να δεί-
χνη καθόλου ότι την είχαν σηκώσει απ' το κρε-
βάτι της. Οι δυο άνδρες σηκώθηκαν κ' η κυρία
Θάτσερ προχώρησε προς το μέρος του "Αντριου
με τεντωμένο χέρι:

—Είμαι τόσο ευτυχής πού ήρθες! Αυτό σημαί-
νει ότι θάχεις κάποια καλή είδηση, δεν είν' έτσι;

—Ναι, είνε ο "Αντριου, ανακάλυψα κάτι, κ' ελ-
σθε οι μόνοι πού μπορείτε να με βοηθήσετε.

—"Η κυρία Θάτσερ κάθισε, κ' οι δυο άνδρες
την μμήθησαν.

—Από τότε πού σ' έμεινα, είνε ο "Αντριου,
έχω μάθει αρκετά πράγματα σχετικά με την
Μωρήν, αλλά ένα μόνο μου φαίνεται πώς μπορεί
ναρθη κάποια άμεση σχέση με τον θάνατό της...

—"Ανακάλυψα ότι είχε έναν έραστή. Νομίζω ότι αυ-
τός την σκότωσε και πιστεύω ότι ξέρω πού είνε.

—Οι Θάτσερ έσκυψαν λιγάκι προς το μέρος του
"Αντριου.

—"Έχεις καμιά ένδειξη, "Αντριου; ρώτησε η
κυρία Θάτσερ, βιάζοντας απ' το στόμα της το τσι-
γάρο που κάπνιζε.

—"Έχω ένα μάρτυρα —το πρόσωπο πού τους
νοίκιασε το διαμέρισμα όπου συναντιόντουσαν. "Ε-
π' πλέον, μολονότι θα μπορούσε να είνε ψέματα,
έξακολούθησε ο Τζόρνταν γυρίζοντας προς την

κυρία Θάτσερ, περιέγραψε τον έραστή της ως έ-
κατομμυριούχο κ' έναν απ' τους πιο έξεχοντες πο-
λίτες της Καλιφόρνιας... Δεν θα ήταν δυνατόν ο
φίλος σας, εκείνος πού η Μωρήν είχε γνωρίσει άλ-
λοτε, να ξανα συνένεσε τις σχέσεις του με την
Μωρήν και να έβαινε από καιρό σε καιρό το αε-
ροπλάνο για ναρθη να την δει; Μπορεί ν' άφρισε
τον έαυτό του να παρασυρθώ περισσότερο απ' όσο
ήθελε, κ' η Μωρήν τον εξέβιαζε...

—"Ενώ μιλούσε, ο "Αντριου είχε την εικόνα του
Νέντ στο νου του, αλλά άρνιόταν να την λάβη υπ'
ψη του. Αυτό πού έλεγε στους Θάτσερ ήταν ή α-
λήθεια; "Έπρεπε να είνε ή αλήθεια...

—Αυτός είνε ο λόγος πού ήρθα για να σας ζη-
τήσω το όνομά του.

Κοίταξε τώρα τον κύριο Θάτσερ κ' είδε το
πρόσωπό του να εκφράζει κατάπληξη:

—Κάποιος απ' την Καλιφόρνια; ρώναξε. Θέ-
λετε να πείτε ότι στο διάστημα πού κατοικούσε μα-
ζί μας, η Μωρήν είχε...

Διέκοψε τη φράση του για να γυρίση προς το
μέρος της γυναίκας του, κ' εκείνη κούνησε σιγα-
νά το κεφάλι:

—Λυπούμαι πολύ, "Αντριου. "Όταν σου είπα
σήμερα το πρωί ότι δεν είχα μιλήσει σε κανέναν
γι' αυτό, συμπεριλαμβανο και τον άνδρα μου.

Σηκώθηκε και πήγε ν' ακουμπήση το χέρι της
πάνω στον ώμο του κυρίου Θάτσερ.

—Καταλαβαίνω την άποψη του "Αντριου, ά-
γάπη μου... "Ίσως θα έκανα καλύτερα να σου μι-
λούσα για το ζήτημα αυτό εκείνη την εποχή, άλ-
λά... Με λίγα λόγια, όταν έστειλα την Μωρήν στη
Νέα Τόρκελ, δεν το είχα κάνει, όπως νόμιζες, έ-
πειδή επιθυμούσε να γίνη μοντέλο. Το έκανα έπει-
δή είχα ανακαλύψει ότι είχε ένα σύνδεσμο με κά-
ποιον Ρόντνεϊ.

—Ρόντνεϊ; επανέλαβε ο κύριος Θάτσερ, όλο
και πιο έκπληκτος.

—Ναι... Καταλαβαίνεις τι είχα αισθανθώ άνα-
καλύπτοντας αυτό το πράγμα! "Αν το μάθαινε ή
γυναίκα του, θα πέθαινε απ' τον καμμό της. "Ελ-
πίζω ότι θα με συγχωρήσεις πού σου το είχα κρύ-
ψει.

Ο κύριος Θάτσερ είχε σηκωθεί κ' εκείνος με
την σειρά του κ' είχε πάρει το χέρι της γυναίκας
του μέσα στο δικό του. Για μια στιγμή, έμοιαζαν
να είχαν ξεχάσει έντελώς την ύπαρξη του "Αντρι-
ου, αλλά έπειτα γύρισαν προς το μέρος του.

—Πού είνε το άλλο όνομα αυτού του Ρόν-
τνεϊ; ρώτησε ο "Αντριου. Θά μου το πητε, δεν
είν' έτσι;

—Φυσικά, "Αντριου, αποκρίθηκε η κυρία Θά-
τσερ. Πρόκειται για τον Ρόντνεϊ Μίλλερ.

—Επιτέλους, ήξερε το όνομα αυτού του άνδρα-
που!

—Λοιπόν, έτσι θα πρέπει να είνε! αναφώνησε
με έκπληξη. "Η Μωρήν τα είχε ξαναφτιάξει μ' αυ-
τόν τον Ρόντνεϊ Μίλλερ και...

Σταμάτησε δλέποντας την έκφραση των Θά-
τσερ. "Ο σύζυγος ήταν εκείνος πού μίλησε πρώτος:

—Λυπούμαι πάρα πολύ, "Αντριου, είνε με γλυ-
κύτητα, γιατί καταλαβαίνω ότι όλες οι ελπίδες
σου βασίζονταν σ' αυτήν την ένδειξη. Πάντως, αν
η Μωρήν άφρισε αυτό το πρόσωπο πού ξέρεις να
έννοηση ότι ο τωρινός έραστής της ήταν ο Ρόν-
τνεϊ Μίλλερ, είνε αναμφισβήτητα ψέματα.

—"Ο "Αντριου ένοιωσε την ελπίδα να σόνηη μέ-
σα του.

—Ναι, "Αντριου, δεβαίωσε η κυρία Θάτσερ
πλησιάζοντας. Αυτό είνε, δυστυχώς, βέβαιο, για-
τί, βλέπεις, ο Ρόντνεϊ Μίλλερ έχει πεθάνει εδώ
και δυο χρόνια!

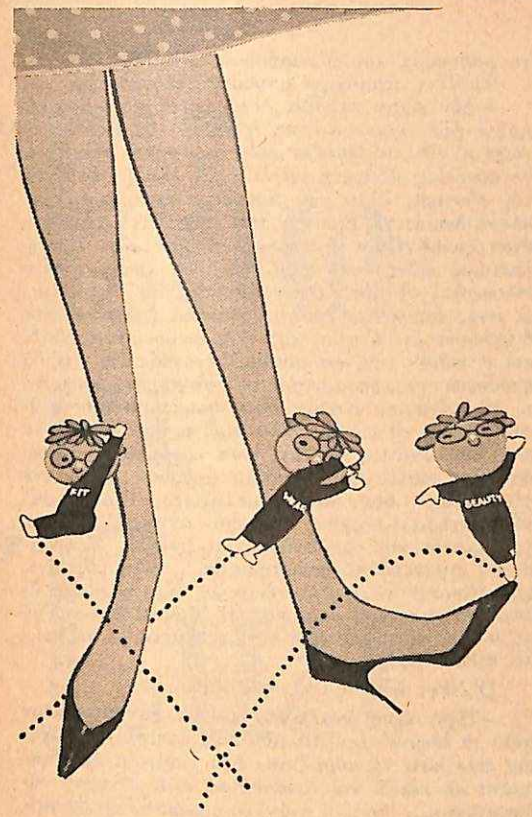
Μέσα στην όμιχλη πού τον περιέβαλλε κι όπου
δεν διέκρινε πιά παρά το πρόσωπο του Νέντ, με
τά τόσο ξανά μαλλιά του και τα τόσο γαλανά
μάτια του, ο "Αντριου άκουσε άορίστως το κου-
δούνισμα του τηλεφώνου και τον κύριο Θάτσερ ν'
άπαντά:

—"Εμπρός;... Ναι, αλλά έχει πέσει να κοιμη-
θώ εδώ κι άρκετη ώρα ήδη... "Ακούστε, ο άδελ-
φός σας είνε εδώ. Μήπως θα θέλατε να του μι-
λήσετε;... Είνε ο άδελφός σου, "Αντριου...

—"Ο Νέντ...

—"Ο ιδρώτας έτρεχε απ' το μέτωπο του "Αντριου
δταν, άποικαρυνόμενος απ' την κυρία Θάτσερ, πή-
ρε το άκουστικό στα χέρια του.

—"Εσύ, Ντριού; ρώτησε ή φωνή του άδελφού

Χωρίς ραφή...

Ώμορφες...

Έφαρμοστές...

κάλτσες

Cameo

SHAPEMAKER

Μην περάση ποτέ από τό μυαλό σας, ότι
θα πρέπει να θυσιάσετε την γοητεία προς
χάριν της άντοχής... ή την άντοχήν προς
χάριν της γοητείας. Με τις κάλτσες
CAMEO SHAPEMAKER χωρίς ραφή,
έχετε και τα δύο και επί πλέον τελείαν
έφαρμογήν. Τεντώνονται με ελαστικότητα
και εφαρμόζουν σε κάθε πόδι και σε όλο
το μήκος του ποδιού χωρίς να ξαράνουν.
Υπάρχουν σ' όλους τους μοντέρνους
χρωματισμούς και σε όλα τα μεγέθη.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΠΑΠΑΤΙΑΝΝΗ

...για κάτι το διαφορετικό

ΚΟΥΚΛΑ... ΑΛΛΑ ΝΕΚΡΗ

του με έκπληξη. "Ω, τι τύχη! Σε γύρευα παντού...
"Όλα κανονίστηκαν, άδελφέ μου! Ξέρω πού είνε την
σκότωσε!... Με άκους, Ντριού;

—Ναι.

—Μείνε στο σπίτι των Θάτσερ... Αυτό θα είνε
το καλύτερο... Μείνε εκεί και τηλεφώνησε
στον Μάνεϊ... Βρες τον όπου κι αν είνε και πές
του ναρθη γρήγορα στο σπίτι των Θάτσερ... Μ'
άκου; "Όλα θα τακτοποιηθούν. Τηλεφώνησε μό-
νο στον Μάνεϊ και περιμένε με. Σε πέντε λεπτά
θα βρίσκωμαι εκεί.

Ο Νέντ έκλεισε το τηλέφωνο κι ο "Αντριου
έμεινε για ένα λεπτό με το άκουστικό στο χέρι.

—"Επειτα το άκούμπησε στη βάση του.

—"Ο Νέντ λείπει πώς όρθηκε την λύση, εξήγησε,
γυρίζοντας προς τους Θάτσερ.

—Την λύση; επανέλαβε η κυρία Θάτσερ. Τι έ-
χει ανακαλύψει;

—Δεν μου το καθώρισε. Μου έπρεπε απλώς να
τηλεφωνήσω στον ύπαστινόμο Μάνεϊ και να του
πώ ναρθη να μάς συναντήση εδώ, γιατί θα ήταν
απλούστερα έτσι. Μήπως έχετε καμιά αντίρρηση;

—Και βέβαια όχι! είνε άμέσως ο κύριος Θά-
τσερ. Τηλεφώνησε του!

Ο ύπαστινός δεν ήταν στην άστυνομία, άλ-
λά ο νικτερινός άστυφύλακας έδωσε πρόθυμα στον
"Αντριου τον προσωπικό του αριθμό. "Ο Μάνεϊ
άπάντησε άμέσως, άκουσε φλεγματικά τον "Αν-
τριου κ' έπειτα είνε:

—Πολύ καλά, κύριε "Αντριου. Θα βρίσκωμαι
εκεί σ' ένα τέταρτο.

—Θάρρη, επανέλαβε ο "Αντριου, κλείνοντας
το τηλέφωνο.

—Θαμιάσα, είνε ο κύριος Θάτσερ μ' ένα έν-
θαρρυντικό χαμόγελο. "Ας εύχόμαστε να έρθουν
τά πράγματα όπως επιθυμούμε όλοι!

—"Αγκαλιάζοντας την γυναίκα του απ' τη μέση
έξακολούθησε:

—Νομίζω, άγαπητή μου, ότι θα κάναμε καλά
να ξυπνήσουμε την Ρόζμαρν...

—Ναι, έχεις δίκιο...

—"Ο άνοιξης στον άδελφό σου, "Αντριου; είνε
ο κύριος Θάτσερ, σταματώντας στο κατώφλι
της πόρτας. Πάντως, θα επιθυμή, ασφαλώς, να
μείνεις λίγα λεπτά μόνος μαζί του...

Μόλις οι Θάτσερ τον άφησαν μόνο, ο "Αντρι-
ου άρχισε να κάνει ένα σωρό άντιφατικές σκέψεις.
Το κουδούνισμα της πόρτας τον έκανε να τρέξη
έξω στο χώλι.

—"Ο άδελφός του, άκτινοβολώντας ολόκληρος
και χωρίς κατέλλο, τον ρώτησε άμέσως:

—"Ηρθε ο Μάνεϊ;

—"Όχι ακόμη.

—"Ο Νέντ μπήκε μέσα στο φωτισμένο δωμάτιο
και ξαφνιασθηκε πού δεν βρήκε κανέναν.

—Οι Θάτσερ άνέδθηκαν για να ξυπνήσουν την
Ρόζμαρν, εξήγησε ο "Αντριου.

—"Αγαπητέ μου Ντριού, είνε τότε ο Νέντ πιά-
νοντάς τον στοργικά απ' το μπράτσο, χαϊρέτησε
τον άσσο των ιδιωτικών ντετέκτιβ: Νέντ Τζόρ-
νταν, αυτοπροσάπως!

Ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΤΟ

—"Είχαν έφυγες, Ντριού, κ' η Ρόζμαρν είχε φύγει
κ' εκείνη με την σειρά της, θυμήθηκε άπότομα
κάτι πού είχε συμβη πριν από δυο μήνες. "Ως έ-
κείνη τη στιγμή, στ' όρκίζομαι ότι μου είχε δια-
φύγει έντελώς. Μου είχε φανη τόσο χωρίς σημα-
σία... "Αλλά, ξαφνικά, είδα τι ακριβώς μπορούσε
να σημαίνει...

—"Ο "Αντριου είχε ξανακαθίσει πάλι, αλλά ο
Νέντ με την ίδια άνεση πού θα είχε αν ήταν στο
σπίτι του, είχε σερβίρει στον έαυτό του ένα ρυί-
σκι και θημάτιζε πάνω - κάτω στο δωμάτιο, ενώ
μιλούσε:

—Αυτό είχε γίνει πριν πώ στην Φλορίδα...

—"Ενα άπόγευμα πού κατέβαινα την 38η "Οδό, τι
βλέπω; Την Μωρήν, ν' άνοίγη μ' ένα κλειδί την
πόρτα ενός σπιτιού! "Αμέσως της ρώναξε: «Γεια
σου, Μωρήν!» Εκείνη γύρισε και μου είνε χαμο-
γελώντας: «"Ω! Καλημέρα, Νέντ. "Ελα, λοιπόν,
να με βοηθήσεις... "Έκτελες μιά φιλανθρωπική ά-
ποστολή!» Μου εξήγησε ότι μια φίλη της, πού είχε
φύγει σε κρουαζιέρα, της είχε ζητήσει να ποτίση
τά φυτά της κατά την άπουσία της. Στο τρίτο σά-
τωμα μ' έβαλε σ' ένα πολύ συνηθισμένο μικρό δια-
μέρισμα, όπου υπήρχαν μερικά φιλόδενδρα και είνε:

—"Θά ποίμε κάτι πρώτα. Μας το δαίλει αυτός
έτοιμάσε δυο κονταίνες «Ρόμπ - Ρόυς» κ' έπει-

Ο,ΤΙ
ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ
ΕΝΑΣ
«ΤΖΕΝΤΛΜΑΝ»...

... για

το ΞΥΡΙΣΜΑ

και την

ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ

του.

• Κ Ο Λ Ω Ν Ι Ε Σ

• AFTER SHAVING

• ΚΡΕΜΕΣ ΞΥΡΙΣΜ.

• ΛΟΞΙΟΝ ΓΙΑ Η-

ΛΕΚΤΡΙΚΟ ΞΥΡΙ-

ΣΜΑ

• ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΞΥ-

ΡΙΣΜΑΤΟΣ.

• ΝΕΣ ΣΕΣΑΙΡ

• Σ Α Π Ο Υ Ν Ι Α

• Μ Π Ρ Ι Γ Ι Α Ν Τ Ι Ν Ε Σ

• Β Ο Υ Ρ Τ Σ Ε Σ

ΜΑΛΛΙΟΝ

• ΕΙΔΗ Μ Π Α Ν Ι Ο Υ

• Κ ι ' ο τ ι έ κ λ ε κ τ ό

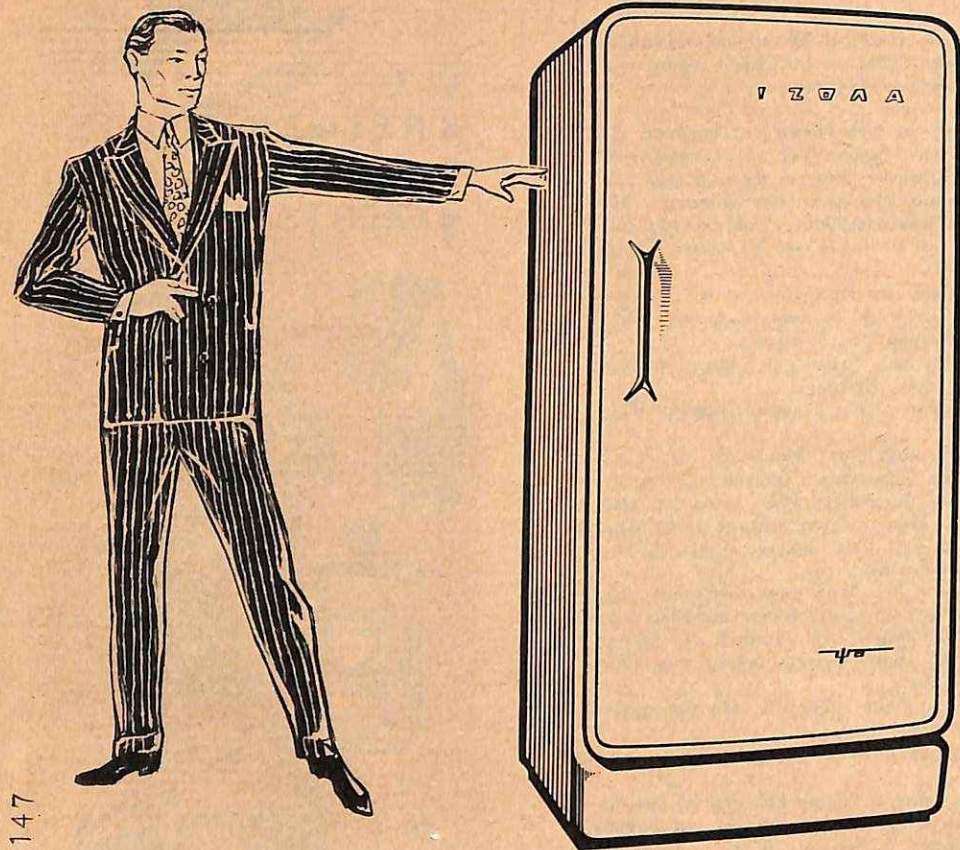
π α ρ ο υ σ ι α ζ έ ι η

π α γ κ ό σ μ ι ο ς ά -

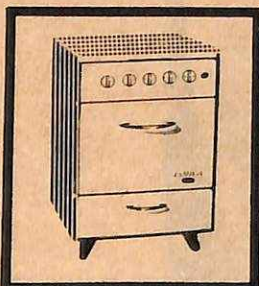
γ ο ρ ά σ έ ' Α ν δ ρ ι -

κ ά Κ α λ λ υ ν τ ι κ ά .

«Ο,ΤΙ ΒΡΙΣΚΕΤΕ ΠΑΝΤΟΥ
ΚΙ' Ο,ΤΙ ΠΟΥΔΕΝΑ ΑΛΛΟΥ»
ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ
ΤΗΛΕΦ. 582.631 - 2-3-4-5

11/147

Κάθε
οικογενειάρχης
προτιμάει ψυγείο

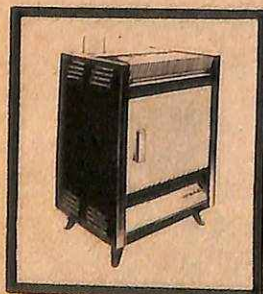
ΙΖΟΛΑ

- Έγγυημένη ποιότης!
- Χαμηλή τιμή
- Προάσπις της υγείας
- Οικονομία στο σπίτι!

Η οικογένειά σας δα αγαπήσει την
οικογένεια οικιακών συσκευών
της ΙΖΟΛΑ, γιατί σχεδιάστηκε για
να πραγματοποιήσει το όνειρο
μιας καλύτερης ζωής!

ΙΖΟΛΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

ΚΟΥΚΛΑ... ΑΛΛΑ ΝΕΚΡΗ

τα καθήσαμε και φλυαρήσαμε, για σένα κυρίως.
Ο Νέντ σταμάτησε μπροστά στον αδελφό του:
—Δεν είχαν περάσει λίγα λεπτά που θρισκό-
μαστε εκεί, όταν ξαφνικά η πόρτα της εισόδου ά-
νοιξε κ' είδα να μπαίνει μέσα μια ψηλή, μελαχροι-
νή κοπέλλα, αδύνατη μάλλον. Η Μωρήν δεν μου
τήν σύστησε, αλλά την παρέσυρε άμεσα στο δι-
πλανό δωμάτιο. Έμειναν εκεί δυο λεπτά μόλις κι
όταν ξαναβγήκαν, η μελαχροινή κρατούσε ένα ή-
λεκτρικό σίδερο στο χέρι. Έφυγε, χωρίς να κα-
θυστερήσει στιγμή. Όταν ρώτησα την Μωρήν πε-
ρι τίνος πρόκειτο, εκείνη έβαλε τα γέλια και μου
διηγήθηκε ότι η φίλη της είχε αφήσει ένα κλειδί
και σ' αυτήν την νέα επίσης, λέγοντάς της ότι θα
μπορούσε να χρησιμοποιήσει το σίδερό της όταν θα
το είχε ανάγκη. Καθώς είχα κάποιο ραντεβού, έ-
τοιμάστηκα να φύγω, αλλά πρώτα χρειάστηκε να
πάω στο μπάνιο. Κ' εκεί είδα κρεμασμένη πίσω
απ' την πόρτα μια θαυμάσια ανδρική ρόμπ ντε
σάμπρ, από βαθυκόκκινο μεταξωτό. Πάνω απ'
τόν νιπτήρα υπήρχαν διάφορα αντικείμενα που
χρειάζονται για την ανδρική τουαλέτα. Ξαφνιά-
στηκα λιγάκι, αλλά σκέφτηκα ότι η φίλη της Μω-
ρήν θάπρεπε να έχει έναν επίσημο φίλο και δεν έ-
δωσα περισσότερη σημασία. Η Μωρήν δεν έφυγε
μαζί μου, γιατί δεν είχε ποτίσει ακόμη τα περίφη-
μα φιλόδενδρα.

Ο Νέντ ήπιε μια γουλιά ούισκυ.

—Πριν από λίγο μόνο, καθώς ξαναθυμώμουν
αυτό το επεισόδιο, κατάλαβα πως όλη αυτή η ιστο-
ρία είχε κάτι το παράξενο. Δυο κορίτσια ξεωδια-
σμένα με κλειδί και μπαίνοντας έτσι σ' αυτό το
διαμέρισμα... Έκείνη ή ανδρική ρόμπα, τη στιγμή
που η Μωρήν δεν είχε κάνει τον παραμικρό υπαι-
νισμό για την παρουσία ενός ανδρός στη ζωή της
φίλης της... Ήμουν ήλιθιος να μην καταλάβω ότι
είχα πιάσει την Μωρήν την στιγμή που είχε πάει
να περιμένη τον έραστή της στην «φωλιά» τους
κι ότι με πολλή ψυχραιμία είχε διαλύσει κάθε ένδε-
χόμενη υποψία, προσκαλώντας με ν' ανέβω απάνω
μαζί της. Λοιπόν, όχι μόνο η Μωρήν είχε έραστή,
αλλά ήξερα και που τον συναντούσε...

Νοιώθοντας να τον πλημμυρίζει πάλι η έλπιδα,
που πίστευε ότι είχε χαθεί για πάντα, ο Άντριου
είπε:

—Στο διαμέρισμα της Μαίρης Κρός... στην
38η 'Οδό.

Τα γαλανά μάτια του Νέντ άνοιξαν διάπλατα:

—Τό ήξερες;

—Πήγα εκεί, απόψε.

—Στο διαμέρισμα;

—Όχι, όχι στο διαμέρισμα...

—Ε, λοιπόν, εγώ πήγα! είπε ο Νέντ με ξα-
ψη.

Αμέσως μόλις θυμήθηκα αυτό το επεισόδιο
σου τηλεφώνησα, αλλά δεν ήσουν στο σπίτι σου,
πραγμα που δεν με δυσαρέστησε, γιατί με άφηνε
ελεύθερο να πάω κάθε πρωτοβουλία... Θα γελά-
σης, αλλά έχω ακόμη εκείνους τούς γάντζους που
άνοιγαμε τις κλειδαριές όταν ήμαστε μικροί... Αυ-
τό είναι πιο δυνατό απ' τη θέλησή μου: Δεν μπο-
ρώ ποτέ να πετάξω τίποτα... Λοιπόν, πήρα τούς
γάντζους μου και πήγα εκεί. Χτύπησα το κουδούνι
και, φυσικά, κανείς δεν απάντησε. Πέντε λεπτά
αργότερα θρισκόμουν κιόλας μέσα στο διαμέρισμα.
Θα γινόμουν, αλήθεια, θαυμάσιος διαρρήκτης...
Αδελφέ μου, ο τύπος είχε αφήσει εκεί όλα τα
πράγματά του, είτε επειδή δεν είχε τον καιρό να
πάει να τα πάρει, είτε επειδή νόμιζε ότι δεν διέτρε-
χε κανέναν κίνδυνο αφήνοντάς τα εκεί. Αλλά,
Ντριού, όταν οι αστυνομικοί θα πάνε να ψάξουν
μέσα σ' αυτό το διαμέρισμα, ο Θεός ξέρει τι πρό-
κειται ν' ανακαλύψουν ακόμη! Εγώ, μόλις έφαξα
μέσα σε κανένα - δυο σουτάκια, έπεσα πάνω σ'
ένα κουτί από κόκκινο δέρμα, απόλυτα όμοιο μ' έ-
κεινο που είχε η Μωρήν. Το άνοιξα και...

Ο Νέντ έχωσε το χέρι του μέσα στην τσέπη
του αδιάφορου του, που δεν είχε κάνει καν τον
κόπο να βγάλει κ' έβγαλε ένα πακέτο γράμματα
δεμένα όλα μαζί. Τα πέταξε στα γόνατά του Άν-
τριου.

—Νά, ρίξε τους μια ματιά. Είναι γράμματα που
ο φιλαράκος της έγραφε —ερωτικά γράμματα μέ-
σα στα οποία διαγράφεται όλος ο δεσμός τους...
Δεν υποπτευόταν, υποθέτω, ότι η Μωρήν τα έβα-
ζε κατά μέρος, προβλέποντας έναν καινούργιο έκ-
θιασμό... Κι όταν τελείωσε με τούς Τζόρνταν, ρί-
χτηκε σ' αυτήν την καινούργια επικήρρηση που της
στοίχισε την ζωή της.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Έδω ι, Έυει

Μέχρι...

...την εξώπορτα συνδεδεσε η ορχήστρα
ενός ρωσικού νυκτερινού κέντρου, στο
Παρίσι, την Μαρία Κάλλας και τον
κ. Άριστ. Ωνάση, που ξανασυναντήθη-
καν τελευταία στη γαλλική πρωτεύου-
σα. Η διάσημη σοπράνο, που υπέγρα-
ψε συμβόλαιο για μια σειρά κοντσέρ-

των και έγγραφών δίσκων στα γαλλικά,
θρισκόταν επί μια εβδομάδα στο Πα-
ρίσι, αλλά σε τόσο αυστηρό ινκόγνι-
το, ώστε κανένας δημοσιογράφος δεν
κατάρθεσε να την πλησιάσει. Έπρεπε
να φθάσει ο κ. Ωνάσης και να περά-
σουν μαζί τη βραδιά τους σε διάφορα
κοσμικά κέντρα, για να υπορέσει ο φα-
κός να τούς συλλάβει γελαστούς και εύ-
χαριστημένους σε μερικά στιγμιότυπα.

(Dalmas)

Πολεμοχαρής...

...Ο Ζάκ Σαρρίε, ως ύπαξιωματικός, στην ται-
νία «Τίο & Πιζόν», που μόλις άρχισε να γυρίζε-
ται στην Ιταλία επί τη βάσει μερικών επεισο-
δίων του Β' Παγκοσμίου πολέμου. Ωστόσο, ο
συμποητής «Ζαβολιάσης», υψονότι γόνος στρα-
τιωτικής οικογένειας, δεν έχει εκπληρώσει ακόμη
τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις, επειδή του
έδωθη άναβολη για λόγους νευρικής κρίσεως.

(Ciancolombo)

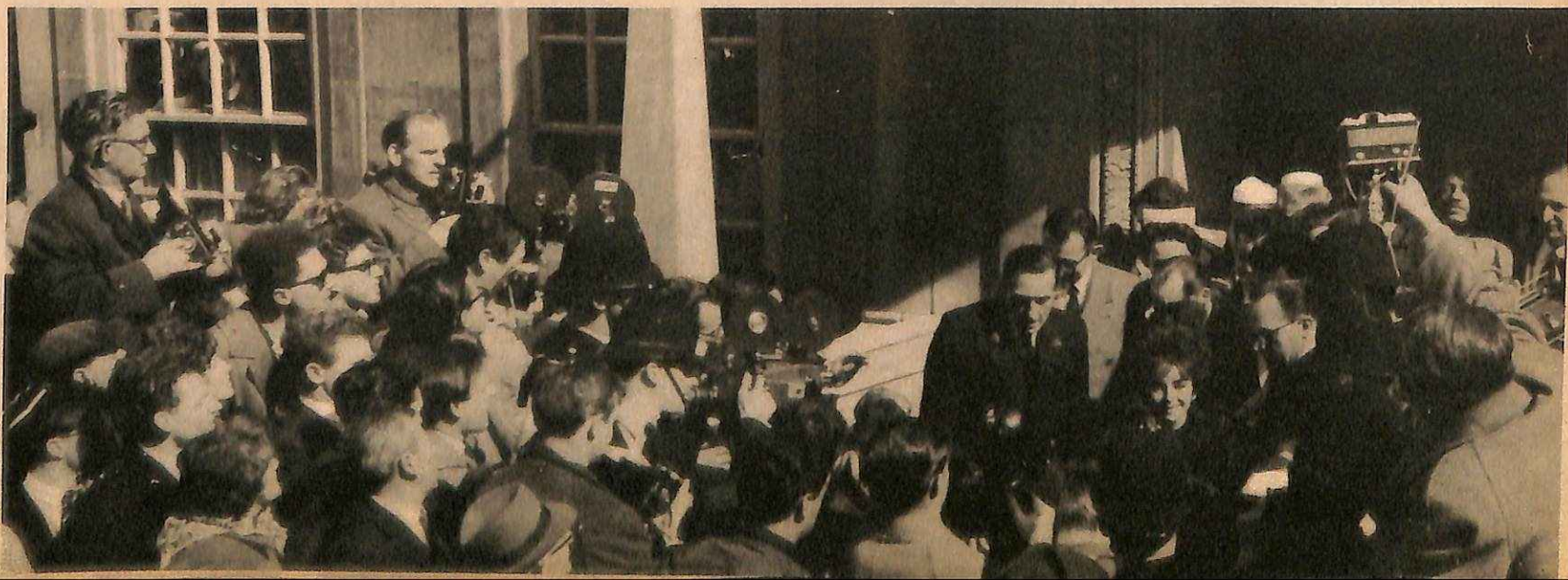

Εδω
ι
Ευα

(United Press Photo)

Εκατοντάδες θαυμαστών και φωτορεπόρτερς υπεδέχθησαν στην έξοδο της αριστοκρατικής «Κλινικής του Λονδίνου» την νεκροασθηθείσα Λίζ Τάιηλορ, που με καταφανή τάχνη της σκληρής δοκιμασίας ανέχθηκε, έπειτα από τριών έβδομάδων πάλη με το θάνατο. Χλωμή, αλλά χαμογελαστή, η πιο όμορφη μειδόμενη «στάρ» του κόσμου, εγκατέλειψε την κλινική καθισμένη σε μία αναπηρική πολυθρόνα, στο πλευρό του συζύγου της τραγουδιστού Έντυ Φίσερ. Το αριστερό της πόδι, από όπου έτρεφε με ενέσεις κατά τις πρώτες ημέρες της ασθένειάς της, ήταν ακόμη δεμένο με επιδέσμους. Το ζεύγος ανέχθηκε αμέσως για την Καλιφόρνια, όπου η διάσημη ηθοποιός θα άναπαυθί επί ολόκληρο τετράμηνο.

ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Υ Πάσχα... φθάνει μεθαύριο, νωρίς, και η άδεδαιότης ή τελευταία του καιρού, με τις ωραίες λιακάδες, που διακόπτουν ξαφνικά παγωμένα ντεντμέτα, έχει απογοητεύσει πολλούς ξεδρομείς και έχει διευκολύνει τους ξενοδόχους, που αυτές τις εποχές ύφιστανται ξαφνική και παροδική πίεση... Δε λ φ ο ί, 'Ο λ υ μ π ί α, Ν α ύ π λ ι ο ν' αν μπορούσαν διαμαγείας να δεκαπλασιάσουν και εκατονταπλασιάσουν τα διαθέσιμα κρεβάτια, μόνον γι' αυτές τις λίγες ημέρες, θα είχαν λύσει το πρόβλημα όλου του χρόνου...

Υ Σ τ ό ν Λ ί θ α ν ο... δυσεσκέπτονται μερικοί Αθηναίοι να περάσουν μερικές ημέρες του Πάσχα... Έκει ο Τουρισμός έχει κάνει θαύματα και ένα ωραιότατο καζίνο συντροφεί ξενοδοχεία, ρεστωράν, νικτερινά κέντρα, που γνωρίζουν ένα καμψό, πολύχρωμο και έξωτικό κόσμο. Τό καζίνο προσφέρει ευκαιρία για χαρτοπαιξία πάσης φύσεως, από μικρή και περιορισμένη ως μείστη και άπειρή. Επισκέπτες δικός μας, συνηθισμένος από τα σεβαστά παιγνίδια που γίνονται στο καζίνο της Ριβιέρας, γύρισε ξαφνισμένος από τα ποσά που πέφτουν αδιάφορα από αδιάφορους σουλτάνους της έρήμου... Η αλήθεια είναι ότι η Βηρυττός μόνον στην φαντασία είναι πλέον μακριά. Λίγο να την συνήθισαν οι Αθηναίοι και λίγο να γυρίσουν οι πρώτοι ταξιδιώτες κερδισμένοι και ρά δη ένα οξύμα ελληνικό να τρέχουν να αντιμετωπίσουν αγέρωχα τους βασίλεις των πετρελαίων...

Υ Φ ε σ τ ι β ά λ «Σ φ ί γ ξ»... Στις 12 Απριλίου αρχίζει την φλυαρία της στο Κάιρο ή «σιωπηλή Σφίγξ». Έχει καλέσει για την προμερία ένα σωρό προσωπικότητες του κόσμου: Την Κα Ζακελίν Κένεντυ, την πριγκίπισσα Μάργκαρετ και τον σύζυγό της, την Μπριζίτ Μπαρντό, την Ίνγκριντ Μπέργκμαν και την Σοφία Λώρεν. Ποιος και ποιά θα παρευρεθώ, ακόμη δεν είναι γνωστόν...

Υ Σ τ ή ν Κ ύ π ρ ο... προ έξ έτών, ο γνωστός συγγραφέας Λώρενς Ντάρρελ, έτών 50, έγνώρισε την Κα Κλόντ Φόρντ, νοστιμωτάτη Γαλλίδα, έτών 35, επίσης συγγραφέα. Την παντρεύτηκε προ ολίγων ημερών στο Λονδίον μυστικά, όπως είναι της μόδας. Τ ρ ί τ ο ς γ ά μ ο ς, τρίτος σύνδεσμος για τον Λώρενς Ντάρρελ που, αν όχι τίποτε άλλο, φάνηκε εξαίρετα τυχερός στον συγγραφέα. Από την ημέρα που γνώρισε την Κλόντ μετεβλήθη, από άσχημος υπάλληλος της αγγλικής κυβερνή-

σεως, σε συγγραφέα παγκοσμίως γνωστόν και πλουσιώτατον. Κοντά της έγραψε το περίφημο «Αλεξανδρινό κεναστέτο»...

Υ Σ έ π έ ν τ ε γ ρ ό ν α... φυλάκισι κατεδίκασαν Γάλλοι ένοχοι, όλοι άνδρες, τον Λεόν Λωλαί, ο οποίος εκτόξευσε την γυναίκα του γιατί τον είχε φέρει σε άπόννησι... με την άσταμάτητη φλυαρία της. 'Ο Λωλαί άνθεξε επί 27 χρόνια, όποτε μια ημέρα ή άντοχή του έσπασε και έβγαλε το περιστρόφο του για να αυτοκτονή. Η γυναίκα του πήγε να τον έμπαδισ. ή σφοδρά έφυγε και σκότωσε αυτήν. Κ ύ ρ ι ο ς μ ά ρ τ υ ς υπερασπίσεως του συζύγου ήταν ο γιατρός της οικογενείας, ο οποίος έδωσε μια συντορακτική περιγραφή της φλυαρίας της κ. Λωλαί, ή όποια δεν σταματούσε ούτε στιγμή από το πρωί ως το θράδυ και ή όποια δεν του επέτρεπε ούτε να κάνει διάγνωσι. όταν έπναινε να δη τα τυχόν άρρωστα παιδιά της...

Υ Π ί σ ω - μ π ρ ό ς, π ί σ ω - μ π ρ ό ς... Θυμάστε τις ώρες κοινιτές καρέκλες, που είχαν τα παλιά σπίτια; Τώρα πρόκειται να γεμίσουν την μοντέρνα Αμερική. Αυτό γιατί την περασμένη έβδομάδα όλες οι έφημερίδες δημοσίευσαν μια φωτογραφία του προέδρου Κένεντυ στον Λευκό Όικον, καθισμένον πολλο ξεκούραστα και εύαριστα μέσα σε μια γνώριμη και παλαιή καρέκλα. Την έπαυριον οι έπιπλοποιοί του Νέου Κόσμου άρχισαν την παραγωγή...

Υ Ψ υ χ ρ α ι μ ί α κ ο σ μ ι κ ή σ π α ν ί α... έπέδειξε ή πριγκίπισσα Σαχνάς, 21 έτών, κόρη του Σάχη της Περσίας, που ζή εις την Ουάσιγκτωνα, σύζυγος του εκεί πρέσβους του Ιράν, Άρντεσίρ Ζαχεντί. Σε μια μεγάλη δεξίωση στην πρεσβεία, όπου είχαν κληθώ 700 προσκεκλημένοι, ένας νέος φοιτητής παρουσίασε ένα μικρόφωνο και άρχισε να γράζη λόγο κατακρίνοντας τον Σάχη και την κυβέρνησή του. Ένας υπάλληλος της πρεσβείας προσπάθησε να του το πάρη. ο φοιτητής άντετάθη, άρχισε ρήξις, ή όποια έγενεκεύθη και, σε λίγο (πωτοφάνες για την Ουάσιγκτωνα θέαμα), ποτήρια και πιάτα άρχισαν να πετιούνται σε πραγματική μάχη. Η πριγκίπισσα και ο σύζυγός της σκαρφώσαν επάνω σε ένα τραπέζι και παρεκλούθησαν άτάραχο το τέλος της συμπλοκής και της δεξιώσεως. Η άστυνομία συνέλαβε τους φοιτητάς και το Πρώτον Βοηθειών τακτοποίησε τους έλαφρώς τραυματισμένους...

ΗΗΗ

(Associated Newspapers)

● ΜΙΑ κυρία που ζή μόνη της κοντά σ' ένα ζωολογικό κήπο ανακαλύπτει μια μέρα πως μέσα στην αποθήκη της έχει καταφύγει ένας σκίουρος και της τρώει όλες της τις προμήθειες. Τηλεφωνεί άμέσως στην άστυνομία και ζητάει την βοήθειά της.
—Μά, κυρία μου, της λέει ο άστυνόμος της ύπηρεσίας, τηλεφωνείτε στην άστυνομία για ένα τόσο άπλο πράγμα; Βάλε μερικά κομματάκια ψωμί από την πόρτα της αποθήκης σας ως την έξωπορτα του κήπου σας και ο σκίουρος θα φύγη.

Την άλλη μέρα το πρωί, ο άστυνόμος παίρνει το έξξς τηλεφώνημα:
—Σας ευχαριστώ πάρα πολύ για την έξαισια συμβουλή σας. Τώρα έχω δυό σκίουρους στην αποθήκη μου.

● Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Να πήτε στην γυναίκα σας, να μην άνησυχή για την έλαφρά κουταμάρα που της παρουσιάστηκε. Είναι απλά ένα δείγμα πώς προχωρούν τα χρόνια.
'Ο σύζυγος: Θα σας πείραζε, γιατί, να της το λέγατε μόνος σας;

● ΕΝΑΣ στρατιώτης έχασε το όπλο του στα γυμνάσια, όταν δε τον πληροφορήσαν ότι έπρεπε να το πληρώσει άρχισε να διαμαρτύρεται.

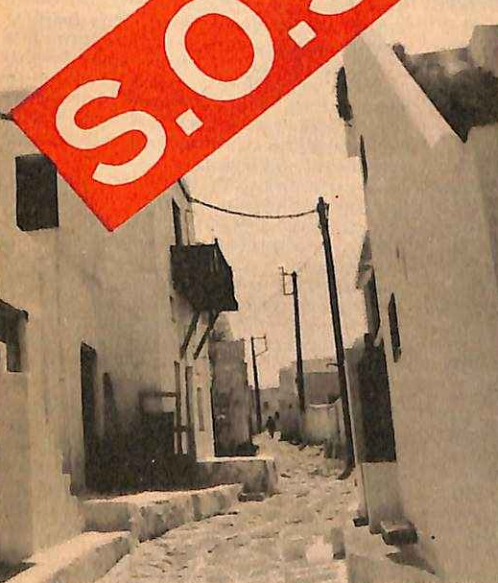
—Και αν ήμουν οδηγός ενός στρατιωτικού αυτοκινήτου και μου το έκλεβαν, θα έπρεπε να το πληρώσω; Η άπάντηση ήταν ότι όλοι οι στρατιωτικοί είναι υποχρεωμένοι να πληρώσουν ό,τι τους έμπίστευται ή ύπηρεσία και δεν το επιστρέφουν.

Για μια στιγμή ο στρατιώτης έμεινε άμίλητος. Ύστερα κίνησε σκεπτικά το κεφάλι του και έλεγε:

—Τώρα καταλαβαίνω γιατί ο πλοίαρχος άκολουθεί πάντοτε το πλοίο του στο θυδύ.

● ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Παπαδόπουλε, ποιές είναι οι δυό λέξεις που χρησιμοποιοῦν περισσότερο οι μαθηταί;
Μαθητής: Δεν έξρω.
Καθηγητής: Πολύ σωστά!

● ΔΑΣΚΑΛΑ: Ποιόν χρόνο χρησιμοποῶ όταν λέω: «Είμαι όμορφη»;
Τάξη: Άόριστο!...

Μάρτιος 1961

...Στην κεντρική πλατεία της Μυκόνου, έκει που στέκεται ή Μαντώ Μαυρογένους, ή ΔΕΗ προχωρεί την πέννημη διακόσμησης της. Προς στιγμήν είχε λεχθί ότι ο Τουρισμός είχε πείσει την προοδευτική εταιρία να σεβασθί κάπως την αρχιτεκτονική και την λευκότητα του ωραίου νησιού. Άλλά ή έλπις ήταν ματαιία! Όλη ή πόλις της Μυκόνου στολίζεται με τερατώδη έναέρια καλώδια και ή φρικώδεις στύλους, που καταστρέφουν την όψη και την άρμονία των μικρών της δρόμων...

● ΕΚΕΙΝΟΣ: Πιστεύεις πως το φιλή είναι φορεῦς άσθενειών;
Έκείνη: Τί να σου πώ, δεν μούτυχε ποτέ...
Έκείνος: Να φιληθής;

● ΣΤΟΝ όδοντογιατρό:
—Όστε για μια έξαγωγή που δεν κράτησε ούτε τρία δευτερόλεπτα με χρωάτε 150 δραχμές;
—Να σας πώ, αν θέλετε, δεβαίως, ή επόμενη έξαγωγή μπορεί να κρατήσ η πολύ περισσότερο.

● ΜΙΑ νεόπλουτη θέλοντας να κάνει επίδειξη άρχίζει να έξηγη σε μια γνωστή της, λιγώτερο πλούσια, πώς περιποιείται τα πολυτίμα κοσμήματά της:
—Καθαρίζω τα διαμάντια μου με ζεστό νερό, έίπε, τα ρουμπίνια μου με κόκκινο κρασί, τα σμαράγδια μου με κονιάκ, και τα ζαφείρια μου με φρέσκο γάλα. Έσύ πώς περιποιείσαι τα δικά σου κοσμήματα;
—Ό, δεν τα περιποιώμαι καθόλου. Μόλις βρωμίουν τα πετάω!

Οι Κορτίνες της Έξοχής μας

Πλένονται στο λεπτό!
ΧΩΡΙΣ ΑΠΛΩΜΑ
Στεγνώνουν στο λεπτό!
ΧΩΡΙΣ ΣΙΔΕΡΩΜΑ

Η Δανιέλλα Ο.Ε.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ
ΔΑΝΤΕΛΛΩΝ & ΚΟΥΡΤΙΝΩΝ
ΡΟΜΒΗΣ 11 - ΤΗΛ. 34.608

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ ΟΙ ΚΡΙΤΙΚΟΙ

ΕΠΤΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ ΜΕ ΤΗΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗ ΜΑΣ κ. ΑΧ. ΜΑΜΑΚΗ

Η παράσταση της «Γέρμα» του Λόρκα έδημιούργησε ένα ζήτημα. Γράφτηκαν ζωηρές έπικρίσεις για τον Άλέξη Σολομό, που είναι ο σκηνοθέτης της παραστάσεως και συγχρόνως ο σκηνογράφος και ο ένδυματολόγος της και παράλληλα κι ο μεταφραστής του έργου. Ο Κώστας Οικονομίδης, ο θεατρικός κριτικός του «Εθνους», διατύπωσε πρώτος δυσμενείς απόψεις. Επίσης ο Μάριος Πλωρίτης, ο θεατρικός κριτικός της «Ελευθερίας» του τό έψαλε πολύ γερά. Ο Άλέξης Σολομός, λοιπόν, είν ένα αναλυτικό σημείωμα του στην «Καθημερινή», απήντησε. Αντεπετέθη ζωηρά. Έτσι άνοιξε ένας άγριος καυγάς με πολύ έντονη μορφή και με χρησιμοποίηση όλων από φαρμακερές φάρε- τρες. Όμως ο θεατρικός αυτός καυγάς δημιουργεί και ένα γενικώ- τερο θέμα: Η θεατρική κριτική, στον τόπο μας, είναι στο ύψος; Είναι αυτό που πρέπει; Έκείνοι που την εκπροσωπούν, την υπηρε- τούν σωστά και αποδοτικά; Τί λεί- πει και τί χρειάζεται; Έπάνω ά- κριβώς στο θέμα αυτό που προέκυψε ζητήσαμε την γνώμη μερικών έπι- λέκτων πρωταγωνιστών μας, που μά- λιστα ώρισμένοι από αυτούς είναι συγχρόνως και σκηνοθέτες. Και να τί μας απάντησαν. Πρώτος:

Ο Δημήτρης Χόρν

Ο Δημήτρης Χόρν είναι λιγόλο- γος, αλλά συγκεκριμένος και βετι- κός:

—Δεν μπορούμε να πάρουμε σαν σύνολο την κριτική στην Ελλάδα, όπως σαν σύνολο δεν μπορούμε να την δοίμε σε κανένα μέρος του κό- σμου. Η κριτική δεν είναι οργανω- σμός ή δημόσια υπηρεσία, για να πούμε ότι λειτουργεί καλά ή όχι. Εάν η κριτική είναι καλή ή κακή, έποικοδομητική ή όχι, εξαρτάται ά- πολύτως από εκείνον που την άσκει. Ο κάθε κριτικός είναι ένας άνθρω- πος, μία νοοδία, και άνάλογα με τις γνώσεις, το ήθος, την καλλιέ- ρεια, το ένστικτο που διαθέτει, το «πιστεύω» του για την Τέχνη και και κυρίως την άναπαυμένη συνεί- δησή του που άσκει το λειτουργή- μα του κριτικού. Νομίζω ότι ο τό- πος μας διαθέτει καλούς κριτικούς όσο και κακούς. Χειρότερος θεω- ρώ τους παραστρατημένους, αυτούς που προσπάθησαν να υπηρετήσουν το θέατρο σε διάφορους άλλους το- μείς του, στη σκηνοθεσία, την υπο- κριτική, την συγγραφή έργων, που άπέτυχαν, και που κατέληξαν στην κριτική σαν για διέξοδο. Αυτών ή προσφορά είναι άρνητική. Εύτυχώς τους γνωρίζουμε και δεν τους λαμ- βάνουμε υπ' όψη.

Ο Δημήτρης Μυράτ

Ενας άλλος τώρα πρωταγωνιστής και σκηνοθέτης: Ο Δημήτρης Μυ- ράτ. Μας είπε:

—Στο ερώτημά σας δεν μπορεί ν' απαντήσω κανείς άπόλυτα, μ' ένα «όχι» ή μ' ένα «ναι». Στην πρώτη περίπτωση ρ' άδίκουσε τους κριτι- κούς, στη δεύτερη την αλήθεια. Ά- ναρχαυτος σήμερα στις κριτικές στο Φώτο Πολίτη, πολύτιμη βοή- θήματα για κάθε μελετητή της τε-

χνικής του θεάτρου, και, αντίθετα, έχουμε παραδείγματα κριτικών, που σπεύδουν στην Έθνική Βιβλιοθήκη και ζητούν το «Φ» της Έγκυκλο- παιδείας του Πυρσού, προκειμένου να γράψουν κριτική για τον «Φά- ουστ». Σας υπενθυμίζω ότι το κα- ταπληκτικό γεγονός το έπληροφο- ρήθη από σας.

—Ειδικώτερα διά το λειτουργή- μα του κριτικού, τί πιστεύετε;

—Πιστεύω ότι είναι πολύ πιο εύκολο να παίξεις θέατρο — προ πάντων να σκηνοθετής, και μάλιστα στον τόπο μας — παρά να κρίνης. Το λειτουργήμα του κριτικού είναι πολύ ύψιλο και άπαιτεί, εκτός άπ' τα πνευματικά εφόδια και τις τε- χνικές γνώσεις, άκραιότητα χαρα- κτήρος, δύνομη άντικειμενικότητας και, πάνω άπ' όλα, πνευματικό ή- θος. Ο Άλφίρι έδινε μερικές θαυ- μάσιες συμβουλές για την άρθρ ά- σκηση του λειτουργήματος της κρι- τικής. Συμβούλευσε άκόμα τους κρι- τικούς να μην πηγαίνουν στο θέα- τρο με παραφορτωμένο το στομάχι, γιατί αυτό έπιδρά δυσμενώς στη διάθεσή τους.

Και ο Δημήτρης Μυράτ συνέχισε:

—Γιά να είναι αδιάδβλητος ένας κριτικός πρέπει να άποφύγει τους ιδιαίτερους δεσμούς με τους εργάτες του θεάτρου. Είναι άπαράδεκτο να συνδέεται στενά ένας κριτικός με άρισμένα πρόσωπα ενός θεάτρου, να έχη οικονομικές συναλλαγές με άλλα θέατρα και να διαφύλκται τους μύδρους του μόνο για κείνα που δεν του παρέχουν όφέλη. Αυτά δέβαια συμβαίνουν και ες Παρισί- ος. Ο σπουδαίος κριτικός του «Φιγκαρό» Ζ. Ζ. Γκωτιέ χτυπούσε άνελέητα τον Άντουί και έγραφε διδύραμβους για τον Ρουσέν, άνα- λύνοντας σε μία κριτική του, για την «Οραία Έλένη», νομίζω, τη φι- λосоφία (sic) του. Όταν καταπλη- κτος ρώτησε την άφορη αυτού του παραδόξου, με πληροφόρησαν οι γνωρίζοντες τα εκεί παρασκώια ό- τι ο κριτικός συνέδετο στενάτοτα με τό... περιβάλλον του συγγραφέ- ως.

»Τά άνωτέρω δεν σημαίνουν ότι εγκρίνω τις τεχνιμπούκες άπαντή- σεις που διασύρουν τη δουλειά μας και καταρρίπτονται το γόητρο του θε- άτρου. Πιστεύω ότι, για να δείξη κεί- νεις την περιφρόνησή του προς έ- κείνους που στερούνται πνευματικού ή- θους, υπάρχουν ευπρεπέστεροι τρό- ποι από τους λιβελλώλους που όμοι- αζουν καταπληκτικά με το όπλον εκείνου των Ιθαγενών της Αυστραλίας, το άποκαλούμενον μπουένο. Εύτυχώς το φαινόμενο των άναξι- αν ή άμαθών κριτικών είναι σπάνιον και πιστεύω άκράδαντας ότι στην άίδο του συγχρόνου νέου έλληνη- κού θεάτρου, ή συμβολή της κριτι- κής είναι άνεκτίμητη. Έγώ προσω- πικά όφελω πάρα πολλά στις δυσ- μενείς κριτικές πνευματικών άνθρώ- πων που τιμώ, και θυμάμαι μία φράση του Ρομάν Ρολάν: «Οι κα- κές κριτικές για τα έργα μου στά- θηκαν τα φτερά που με ώρυσαν ως την τελική έπιτυχία».

—Έχετε να αναφέρετε κάτι πιο συγκεκριμένο;

—Ναι. Σε κάποια παράσταση, που είχα άώσει όλη την προσοχή στο σκηνοθετικό μέρος, όγχη και τελευταία στιγμή χωρίς να έχω φορ-

μάρει το ρόλο μου και, μη ξέρον- τας τί να κάνω, κατέφυγα σε φω- νητικά εφέ που έντυπωσίασαν τους άμύητους. Ένας όμως άπ' τους πιο θαυματοχάστους κριτικούς μας με συνέλαβε και με κατακεραύνωσε στην κριτική του. Όταν σε λίγες μέρες συναντηθήκαμε τον ευχαρί- στσα για το μάθημα που μου έδω- σε.

Και ο Μυράτ κατέληξε:

—Φυσικά για τους ήθοποιους ό- λου του κόσμου, οι κριτικοί είναι καλοί όταν τους έπαινούν, και κα- κοηθέστατοι όταν τους κατακρίνουν. Στη δεύτερη περίπτωση ή έπιεικέ- στερη έξήγηση που βρίσκουν είναι ή τυποποιημένη πι άφραση: «Κάτι έχει μαζί μου!». Υπάρχουν όμως και κάποιιοι που έχουν πάρει στα σοβαρά τη δουλειά τους και σέβον- ται τους σοβαρούς κριτικούς, όσο δυσμενείς και άν είναι. Θυμάμαι τη Μαρίκα Κοτοπούλη, όταν της διά- βαζε μία συντριπτική για κείνην κριτική, ένας έπιφανούς άγά- πης και όχι έπίδειξη άνυπαρκτής σφίσεως από ήμιμαθείς μικροφιλόδο- ξους. Από αυτούς τους τελευταίους λοιπόν ποίος δά μας γλυτώση;

Ο Βασίλης Διαμαντόπουλος

Και τώρα μία άπάντηση έντονα και άδρή. Ο Βασίλης Διαμαντόπου- λος μας είπε:

—Μου ζητάτε ν' άπαντήσω με λίγα λόγια για ένα θέμα πολύ σο- βαρό. Είναι δύσκολο. Μά δα προ- σπαθήσω νάμαι σαφής. Κανένας αί- σθητικός στην Ιστορία της τέχνης δεν κόπιασε λιγώτερο μελετώντας ένα έργο, από όσο κουράστηκε ο δημιουργός του για να το φτιάξη. Έτσι, άν ο «Ηλίθιος» του Ντο- στογιέφσκου είναι ένας τόμος διόλι- ου, ο μελετητής του για να δώση μία ώλοκληρωμένη μελέτη χρειάζε- ται πολλές φορές νά γεμίσει δύο και τρεις και τέσσερις τόμους. Και μέσα κεί βλέπεις πόσο μέτρησε τα πράματα, πόσο τέλειωσε, πόσο συγ- κινήθηκε και πόσο κινδύνεψε! Μό- νο σ' αυτό το παράδειγμα είδος, που λέγεται θεατρική κριτική και που άκμάζει σε όλα τα μέρη της γής, άλτίζει την μελετητή, που κρίνει και έργο και π α ρ α σ τ α σ η, να καταδέχεται να άφιερώση, στην καλύτερη περίπτωση, μία στήλη έ- φημερίδας. Μπερδεύουμε τις δημο- σιογραφικές έντυπώσεις με το λει- τουργήμα που λέγεται κριτική.

—Όποτε άμφισβητείτε την καλή πίστη εκείνων που γράφουν.

—Δεν άμφισβητώ την καλή πίστη σε κανέναν κριτικό. Μά τους άμφι- σβητώ την πνευματικότητα στη δου- λειά τους. Όχι πώς ή πνευματικό- τητα λείπει άπ' αυτούς. Όχι προς Θεού! Πολλοί άπ' αυτούς θαχάν να μάς μθούν πολλά. Μά ή εύκολία με την οποία κάνουν την κριτική είναι πράξη τουλάχιστον άντιπνευματική. Θα μου πείτε, τί να κάνουν, άφοι ή έφημερίδα δεν διαθέτει πολύ χώρο. «Εί!... Νά μη γράφουν! Πρό παν- τός έχουμε ανάγκη από δουλειά κι όχι από κριτικές. Βέβαια, θέλουμε να δουλεύουμε και να κρινόμαστε. Αυτό το θέμα. Μά, χέρι - χέρι μ' αυτούς που μάς κρίνουν. Όχι στη μία γωνιά έμεις και στην άλλη έ- κεινοι. Νάβουν στις πράδες. Νά δούν τις δυσκολίες και τις εύκολίες. Νά δούν άπ' κοντά τις συνή-θειες της δουλειάς μας. Και προ- πάντως, να δάσουν και κείνα χέρι βοηθείας σ' αυτό το έργο και ήρω- ικό έλληνικό θέατρο. Και... να μάς άγαπήσουν... γιά να μ' μπορέ- σουν να μάς κρίνουν σω- σ τ ά ! Κανένα έργο τέχνης στην Ι-στορία του ανθρώπινου θαύματος

να και τρισάθλια. Τί τους λές τό- ρα;...».

Και κατέληξε ο Κώστας Μουσού- ρης:

—Εύτυχώς ότι υπάρχουν και με- ρικοί άνθρωποι πνευματικά έντιμοι με μόρφωση και ήθος, με τους οποί- ους μπορείς να συμφωνής ή να δια- φωνής γι' αυτά που γράφουν, αλλά που ξεκινάνε πάντοτε με προθέσεις άγαθές και με σκοπό να προσπορί- σουν πραγματικά ώφελήματα με το λειτουργήμα που άσκούν, τόσο στο θέατρο, όσο και σ' αυτούς που ά- γωνίζουν για την προκοπή του. Γιατί ή κριτική, ή καλώς έννοου- μένη κριτική, είναι προσφορά άγά- πης και όχι έπίδειξη άνυπαρκτής σφίσεως από ήμιμαθείς μικροφιλόδο- ξους. Από αυτούς τους τελευταίους λοιπόν ποίος δά μας γλυτώση;

δεν κρίθηκε χωρίς πρώτα ο μελετη- τής του, να το άγαπήση, να το έ- ραυτευτή!

Και ο Βασίλης Διαμαντόπουλος κατέληξε με τα έξης:

—Άς μου έπιτραπή να μην πώ άλλα, σ' ένα τόσο σπουδαίο θέμα, ίσα - ίσα γιατί θάχε κανείς να πή πάρα πολλά.

Ο Κάρολος Κούν

Συνεχίζοντας με τον δημιουργό του «Θεάτρου Τέχνης». Ο Κάρολος Κούν όταν άρχιζε ή συζήτηση κα- θορίζει άπλα και με σαφήνεια πώς, γι' αυτόν, βάση της καλής άσκή- σεως του λειτουργήματος της κρι- τικής είναι ή φανατική, ή πολύ φανατική προσπάθεια στην ιδέα του θεάτρου. «Αν ξεκινά άπ' αυτήν ή κριτική, τότε γίνεται έποικοδομη- τη...»

—Και συμβαίνει αυτό στον τό-πο μας;

—Σίχνα ναί και συχνά όχι. Βε-βαια είναι δύσκολο, πολύ δύσκολο το έργο του κριτικού. Έχει χρέος να προβάλλη ό,τι καλύτερο υπάρχει και να συντελή στο να προωθη- θή κάτι που έκκολλάπεται και δίνει έλλειδες. Πρέπει — λοιπόν — και όταν ή άποψη του είναι δυσμενής, να μην έχουν τα γραφόμενά του αί- χμη, να μη σήνη με μία μονοκον-δυλιά τ'ά πάντα, και να μη βέλν να έπιβάλν την δική του άποψη έγωί- στικά και άπόλυτα. Παράλληλα δεν γάδες όταν διατυπώνουν έπικρι- σεις για την δουλειά τους. Η συ- ζήτηση δέβαια έξυπνερτεί. Ο καυ-γάς όμως δεν έξυπνερτεί σε τίπο-τε. Νά έξηγης τις άπόψεις σου, ν' άναλύης τις άντιλήψεις σου, να έκ- θέτης τις άντιρήσεις σου, ναί. Έ- πίθεση όμως και άντιέπιθεση, δεν έχει νόημα. Δεν ώφελεί σε τίποτε. Όμως, όπως ο ύπεργνωσμός στον καλλιτέχνη είναι κάτι το άθέμιτο, έτσι και ο ύπεργνωσμός στον κρι-τικό έπίσης δεν έξυπνερτεί τα πρά-ματα.

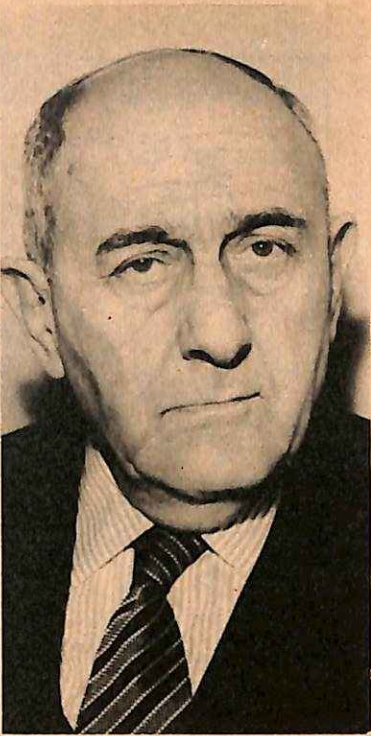
—Αυτά από γενικής άπόψεως, κ. Κούν. Όμως, ειδικότερα, όρί-σκετε πώς οι κριτικοί μας είναι αυ-τόι που πρέπει — άσκούν σωστά το λειτουργήμα τους;

—Η άπάντησή του έμψυχωτό του «Θεάτρου Τέχνης» ήταν αυτή:

—Υπάρχουν ώρισμένοι που είναν άντικειμενικοί και υπηρετούν δι-μουργικά το λειτουργήμα τους. Υ-πάρχουν όμως και άλλοι που λένε μερικές φορές πράγματα αθαιρέτα. Φυσικά δικαίωμα του καθενός είναι να έχη τις άπόψεις και τις άντιλή-ψεις του. Άλλά είναι έπίσης γεγο-νός ότι όταν ή κριτική μεταβάλλε-ται σε πολεμική — όπως συμβαίνει ώρισμένες φορές — τότε μοιραία χάνει το άόρος της, φεύγει από τον πνευματικό στόχο που έχει ταχθή να υπηρετήσει και, αντί για έποικο-δομητική, καταλήγει να έχη κατα-στρεπτική έπίδραση. Ο ρόλος της νομίζω ότι είναι να βοηθή τον καλ-λιτέχνη και ταυτοχρόνως να ξεκα-θαρίζη τα πράματα διά το κοινό. Αυτήν συνειπώς την άποστολή έχει χρέος να υπηρετή. Και ώρισμένες φορές αυτό δεν γίνεται.

Ο Ντίνος Ήλιόπουλος

Τά ερωτήματά μας τά διατυπώ-σαμε κατόπιν στον Ντίνο Ήλιόπου-

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

Ο ΑΛΕΞΗΣ ΣΟΛΟΜΟΣ

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΠΛΩΡΙΤΗΣ

λο, ο όποιος εξέβεσε τις άντιλήψεις του ως έξης:

—Η κριτική του θεάτρου είναι ένα δημόσιο λειτουργήμα και άπευθύ-νεται σε όλους τους ανθρώπους ά-σχετως ειδικής μορφώσεως. Γι' αυ-τό οι άσκούντες την κριτική πρέπει να έχουν άνεπτυγμένο το αίσθημα της εύθνης. Αυτό όμως προϋποθέ-τει ώριμότητα, συναισθηματική άνο-σία και βαθεία γνώση της τριχι-λιετούς Ιστορίας του θεάτρου, που άποτελεί κλάδο δλόκληρης έπιστή-μης. Στον τόπο μας, άν έξαιρέσου-με τους άγνωρισμένους κύρους κρι-τικούς, ή άσκηση της κριτικής έχει έκδηλη ως καριέρα άυθύπαρκτη και ως εχόμπς. Δεν έπιτρέπεται να διαβάσης μία ύπογραφη κριτι-κής και να λές: «Ποίος είναι αυτός πάλι;». Οι πειραματισμοί σ' αυτό το λειτ- λειτουργήμα, πατροναρι-σμένοι από έντυπο ύπεύθυνα, μπορεί να δαθών άνεπτυγμένες στην καριέρα τους. Δεν μιλώ λοιπόν γι' αυτούς τους άλεξιπτωτιστάς, με τους όποιους γελάμε πολύ στα πρά-ματα, γιατί θυμάστε μία φρά-ση του Θουκυδίδη: «Άρχεσθαι μα-θών, άρχειν έπιστήσεις».

»Μία πού μάς προσφέρεται ή εύκαιρία, ν' άντιστραφούν για μία φορά οι όροι, θα έπαράλαβω τους «επαγγελματίες».

—Και τί άκριβώς έχετε να μάς πείτε;

—Έχω προσέξει στα γαλλικά έντυπα, πώς οι Γάλλοι συνάδελφοί τους, της άνάλογης άξίας, ξετά-ζουν και κρίνουν τα θεατρικά έργα σύμφωνα με το είδος και το βαθμό ποιότητας στα όποια άνήκουν. Γνω-ρίζοντας ότι ψαρεύουν στα ρηχά, δεν έπιδιώκουν να μετρήσουν το θυ-βά. Μήπως αυτό δεν είναι άπλη έπιείκεια, αλλά ρεαλιστική άντιμε-τώπιση του είδους εκείνου που έ-χουν ταχθή να υπηρετήσουν, το θέ-ατρο εκείνο, οι ήθοποιοί εκείνοι και οι συγγραφείς; Μήπως και σ' αυτό το είδος δεν υπάρχει ή άτέλεια και ή τελειότητα; Μήπως άναγνωρίζον- την ώφελιμότητα όλων των ειδών;

—Και τί άλλο, κ. Ήλιόπουλε;

—Έπίσης διερωτώμαι άν είναι έκ των δικαιωμάτων του κριτικού να μη δανείζεται μία διατύπωση του από τον κοινό θησαυρό της γλώσ-σας μας. Την άπάντησή όμως μου την δίνουν οι μερικές έξαιρέσεις των κριτικών που προέρχονται στις «πριμιέρες» όχι προς κολασμόν θα-λέγε κανείς κακών πράξεων, αλλά

για να προσφέρουν την πείρα τους και την αισθητική τους κρίση, για να διαφωτίσουν το κοινό διατυπώ-νοντας τις άντιρήσεις τους και έπι-σημαίνοντας έπιτεύξεις ή λάθη.

Ο Άλέξης Μινωτής

Θά τελειώσουμε με τον Άλέξη Μινωτή, ο όποιος μάς είπε τα έξης: —Άλλώς βλέπει, σίγουρα, το θέατρο ο κριτικός κι άλλως ο καλ-λιτέχνης, κ' ή μοιοαία διαφωνία τους κρατά άίανες τώρα κι ούτε θα πάση ποτέ, γιατί ή σκοπιά του καθενός είναν διαφορετική. Ο καλλιτέχνης της σκηνής ζή, δεν έρμηνεύει μόνο τον χαρακτήρα που ύποδύεται. Το βίω-μα αυτό, που προσματοποιείται με έπιμονες και έξαντλητικές δοκιμές, τον άουπνίζει δλόκληρο και καταλα-εί κάθε άδράνεια μέσα του. Η ευαι-σθησία του, έκλεπτισμένη από τον σωματικό κόπο και το πνευματικό βάσανο, τανιζεται σαν άντένα και συλλαμβάνει κάποτε όχι μόνο νοή-ματα, μηνύματα, λεκτικές όμορφίες, φιλοσοφικές ή θρησκευτικές προθέ-σεις του ποίητου, μα ωρρές ζωντα-νές, που δογάνουν άπ' τα κείμενα σαν όπτασία στην άρχή. κ' ύστερα σαρκοδένουν και προγορών μέσα του. Αυτά τά ζωντανά πλάσματα μι-μείται ο καλλιτέχνης της σκηνής κι αυτά τον οδηγούν στην έξοικείωση με το «υπεοβατικό», που είναι ή σπουδαιότερη περιοχή της καλλι-τεχνικής του άσκήσεως. και τελικά στην αλήθεια της δημιουργίας.

—Και σε τί συμπεράσματα σας οδηγεί ή πείρα σας;

—Καταστάλαγμα μακροχρόνιας καλλιτεχνικής πείρας είναι ή πεπι-οθησή μου ότι ή θεωρητική προπα-ρασκευή, ή μελετηρότης, ή σπουδή, τέλος πάντων, που είναι ώφέλιμα έ-φοδια, δεν ήπτολούν, μ' όλα ταύτα, πλήρη έξάρτηση για ώλοκληρωμένη σύλληψη (conception) ζωντανών μορ-φών, γιατί μόνο ή έμπροκτη σκηνική έκτέλεση (execution) μπορεί να καλύ-ψη τα κενά και της πιο δεινερκούς άκόμη και ύπερσοστατωμένης θεωρη-τικής συλλήψεως ενός τραγικού χα-ρακτήρος. Της Μήδειας, λόγου χά-ρι, ή του Μακβεθ, ανά να μεινουμε σε ύψηλους μόνο τόνους της παγκο-σμίου δραματογραφίας. Η τεχνική του σωστού καλλιτέχνη, του αληθινά προκισμένου, είναι κατά βάθος σαν την τέχνη του μάγου ή τη μέθοδο του ύπνωτιστού που σε κατάσταση

έντονης ύπερδιεγέρσεως, κινητοποιεί τον ψυχικό του κόσμο και δύνει τη διαίσθησή του, για να έπιτύχη το σκοπό του. Έτσι, ο καλλιτέχνης της σκηνής κυνηγά σύσσωμος και δλο-φυής τη θαύτατη ρίξα του δραμα-τικού προσώπου, που λαχταρά να ένσαρκώση, ως κάτω στα πιο σκο-τεινά έλη του ύποσυνειδήτου. «Έμ-βηθι αυτός είν την ψυχήν, ίνα τυπώ-σσηται την άθανάτον μορφήν έν φωτί κραταιώ και άφθάρτω», όπως μάς διδάσκει ο Πρόκλος στη Θεουργική του.

—Ενώ ο κριτικός, κύριε Μινωτή; —Ο κριτικός θεωρεί και διαγι-γνώσκει. Η ευαίσθησία του είναι ί-σως κάποτε πνευματικώτερη από την ευαίσθησία του καλλιτέχνη, πιο καλ-λιεργημένη με το διόβλιο, γυμνασμέ-νη με την παρατηρητικότητα και την όξυδερκεία —όταν υπάρχουν—, αλλά είναι το νοι, είναι της «μορφώσεως», της παιδείσεως και άπλως της πολυ-γνώσεως κάποτε. Είναι μία ευαίσθη-σία που φιλολογεί, που σχολιάζει, που «έρασιτεχνεί», με την καλή έν-νοια φυσικά, αλλά που δεν έχει την προέλευσή της από σωματικών άνα-νά και νοητική ύπερένταση, και γι' αυτό παραμένει θεωρητική και γι-γαφική. Η διαφανία, λοιπόν, κριτι-κού και καλλιτέχνη δεν έγκειται στη διαφορά γνώων και άποψων, αλλά βασικά στη διαφορά οργανικής λει-τουργίας.

Και κατέληξε ο Άλέξης Μινωτής:

—Τώρα, δέβαια, υπάρχουν και στον τόπο μας, όπως και παντού, κριτικοί με καθαρές καλλιτεχνικό χα-ρακτήρα και ίδιουσυστάσεις, που ξε-χωρίζουν και που άνεβάδουν με την πνευματική τους έξασση το επίπεδο της προσάβειας των καλλιτεχνών (όπως ήταν ο William Hazlitt, στην εποχή του ήθοποιο Κήν, στην Άγ-γλία), όπως υπάρχουν δυστυχώς, σ' όλες τις εποχές και καλλιτέχνες χωρίς καλλιτεχνική ίδιουσυστάση και γνήσιο δημιουργικό πάθος, που θαδώνουν τα νεοά με την άόιστακτη παρασκηνιακή τους κυρία, δραστη-ριότητα και προκαλούν μία άπέρα-νη σύγχυση στον κόσμο της τέχνης και του πνεύματος.

Αυτά μάς είπαν οι έπτά διακεκρι-μένοι καλλιτέχνες μας έπάνω στο θέ-μα της θεατρικής κριτικής, όπως ά-σκειται στον τόπο μας. Δεν άνειν πέρα να ύπογράψω για το πιστό και μόνο της άποδσεως.

ΑΧ. ΜΑΜΑΚΗΣ

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ 7^{ης} ΤΕΧΝΗΣ

Η Ντόρις Νταϊν κι ο Ρέξ Χάρισσον σ'ε δυο σκηνές τής ταινίας

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΘΑΡΩΗ ΑΠΟΨΕ (MIDNIGHT LACE)

Ενα αστυνομικό άριστούργημα που αξίζει για δέκα "Οσκαρ". Αυτή είναι η εμφάνιση γυναικείας κριτικής για την τελευταία εγχώρια, καταπληκτική δημιουργία της ΟΥΝΙΒΕΡΣΑΛ - ΙΝΤΕΡΝΑΣΙΟΝΑΛ: Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΘΑΡΩΗ ΑΠΟΨΕ (MIDNIGHT LACE).

Κάθε λεπτό, ένα αγωνιώδες ερωτηματικό! Κάθε στιγμή, ένα μυστηριώδες αίνιγμα εξάπτει την φαντασία του θεατή κι αχμωαλίζει το ενδιαφέρον του. Γι' αυτό όχι μόνον έπεσε κι άλλη αστυνομική έπιτυχία, αλλά και εσάρωσε παντού όλα τα ρεκόρ εισιτηρίων.

Ασύλληπτη σ'ε πρωτοτυπία, συγκλονιστική σ'ε πλοκή, συναρπαστική σ'ε δράση, καθλώνει τον θεατή, χωρίς ενός λεπτού διακοπή. Είναι χωρίς υπερβολή η ωραιότερη αστυνομική ταινία που έγινε μέχρι σήμερα.

Το μεγάλο «άτομ» της νταϊνίας είναι η μοναδική, η άφραστη έρμηνεία των μεγάλων πρωταγωνιστών της. Η πάντα γοιτευτική ΝΤΟΡΙΣ ΝΤΑΙΝ, σ' ένα καταπληκτικό ρόλο, ξεπερνά και αυτόν τον θρίαμβό της στο «Ένας άνθρωπος που γνώριζε πολλά». Το ίδιο θαυμάσιος, σ' ένα ρόλο συναρπαστικού δυναμισμού, ο ΡΕΞ ΧΑΡΙΣΣΟΝ. Τους παισιώνει ένα έπιτελαιο από άστερες πρώτου μεγέθους: ΤΖΩΝ ΓΚΑΒΙΝ, ΜΥΡΝΑ ΛΟΥ, ΡΟΝΤΥ ΜΑΚ ΝΤΟΥΛΑ.

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΘΑΡΩΗ ΑΠΟΨΕ προβάλλεται από την Κυριακή του Πάσχα στους κινηματογράφους «ΠΑΛΛΑΣ» και «ΑΤΤΙΚΑ».

Οι πρωταγωνιστές τής ταινίας: Μαρία Σέλ και Γκλέν Φόρντ

ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ ΓΙΓΑΝΤΩΝ (CIMARRON)

Σ' αν όρρασημ θα μείνι στα χρονικά του κινηματογράφου, η τελευταία αυτή, παραγωγή Φεβρουαρίου 1961, κολοσσιαία υπερδημιουργία, που παροδίζει στον παγκόσμιο θαυμασμό η μεγάλη κινηματογραφική εταιρία Μέτρο-Γκόλντγουιν-Μάγερ. Η ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ ΓΙΓΑΝΤΩΝ (εγχώριος και σινεμακόπ) είναι, κατά γενικήν όμολογία, η σημαντικότερη ταινία της τελευταίας εικοσαετίας.

Χρειάστηκε να επιστρατευθούν τα μεγαλύτερα τεχνικά μέσα και να χρησιμοποιηθούν δεκάδες όπερατέρ και στρατιά δολοφών από κομπάρσους, για να ζωντανέψι στην όθνη — σ' ένα κολοσσιαίο υπερθέαμα, καταπληκτικής σκηνοθεσίας — το θάνατο μεγαλούργημα της ΕΝΤΙΝΑΣ ΦΕΡΜΠΕΡ. Ένα μεγαλόεργημα έπικού μεγάλου και θαυμάσιου δυναμισμού, πλημμυρισμένο από ένα παράφορο έρωτα.

Αλλά το ανυπέροχο μεγαλείο αυτής της κολοσσιαίας ταινίας έχει την σφραγίδα των μεγάλων έρμηνευτών του. Ο γίγας του αμερικανικού κινηματογράφου ΓΚΛΕΝ ΦΟΡΝΤ και η απaráμιλλη ΜΑΡΙΑ ΣΕΛ έξαντλουν όλη την κλίμακα των δραματικών συγκλονισμών, σ'ε δυο ρόλους γεμάτους ιερό, δύναμη και δραματικές αποκορυφώσεις. Δυο ρόλους που θα μείνουν για χρόνια αδέχαστοι. Μαζί τους, στον πιο μεγάλο ρόλο της καριέρας της, η γλυκειά ΑΝΝ ΜΠΑΤΕΡ.

Η ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ ΓΙΓΑΝΤΩΝ θα προβάλλεται από την Κυριακή του Πάσχα στους κινηματογράφους «ΟΡΦΕΥΣ» και «ΤΡΙΑΝΟΝ».

(Ανακοίνωση)

Η NIVEA θριαμβεύει από γενεά σ'ε γενεά

Μάθετε πώς είμαι ιδιαίτερος ίκανοποιημένη. Από παιδί ακόμη η μητέρα μου μου έβαζε κρέμα NIVEA. Η μικρότερη αδελφή μου που ζ'ε εδώ και 23 χρόνια στην Αμερική μου γράφει: «Προτιμώ, όπως πάντα, την NIVEA. Η μητέρα μας είχε δίκαιο!» Στα 50 χρόνια τής ζωής μου η NIVEA διέτηρησε πάντοτε θριαμβευτικά την τιμητική θέση που της αξίζει. Μένω πιστή στην NIVEA.

Εύτυχώς υπάρχει η κρέμα NIVEA!

- Αντικαθιστά τις κόπτες
- Ράβεται γρήγορα
- Δεν εξέρχει - δεν ένοχλει
- Δεν φθείρει τα ρούχα
- Δεν ακουριάζει

Τ'ΕΛΒΕΤΙΚΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΖΟΥΠ-ΦΙΞ

Θά την βρείτε στα μαγαζιά γυναικείων ειδών και ψάγωνα, όλης τής Ελλάδας

Αισθάνεσθε άνετα όταν χρησιμοποιείτε στη φούστα σας άγγράφα Έλβετίας ΖΟΥΠ-ΦΙΞ και φερμουάρ ΖΑΜΑ.

Διαρκής παρακαταθήκη: Αποθήκη Φιλικών Ζ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ, Αιόλου 68-Τηλ. 23.463, 26.570, 35.737

Ο ΑΛΛΟΣ ΙΟΥΔΑΣ...

♦ Κάθε χρόνο, τούτες τις μέρες, μου άρέσει να φυλλομετρώ τις Έπιστολές και να προσπαθώ να συναντήσω νερά, μέσα στους αιώνες, κάποιον Άγνωστο.

«Ιούδας, Ίησού Χριστού δούλος, αδελφός δ'ε Ιακώβου, τοίς έν Θεώ πατρί ήγιασμένοις και Ίησού Χριστώ τετηρημένοις κλητοίς: Έλεος ύμιν και εϊρήνη και άγάπη πληθυνθείη».

♦ Είναι κοινό μυστικό πώς και στην δημοσιογραφία και στην ιστορία (που δεν είναι παρά μία έργαστηριακή δημοσιογραφία) οι κακοί έχουν μεγαλύτερη προβολή όπώ τους καλούς — και τούτο γιατί δεν έχει ακόμη έδραιωθεί ή έπιστήμη των Δημοσίων Σχέσεων. Οι σωστοί άνθρωποι, οι ντόμπροι, οι άπλοι, που κάνουν τό καθήκον τους και παρέρχονται σ'ε ίσια γραμμή, με τον καιρό χάνονται μέσα στο άνώνυμο πλήθος όλων των άλλων καλών και άγαθών ανθρώπων, με τούς όποιους είναι γεμάτα τά πεδία των μαχών και τά νεκροταφεία πέντε ήπείρων.

♦ Οι περιπελεγμένοι, οι πολύπλευροι, οι ιδιότυποι, οι όσοι έχουν τό ταλέντο να έρεβίζουν την κοινή γνώμη ή συχνά και να την εξοργίζουν, αυτοί διατρέχουν τις εκατονταετίες με θαλερούς δρασκελισμούς και με τη βοήθεια τής μεγάλης προαγωγού κάθε έφήμερης δόξης, τής Τέχνης, σ' όλες τις μορφές της: Ζωγραφική, Γλυπτική, Ύμνοι, Έμβρατήρια, Θέατρο, Σονέττα, χρωματιστά έξώφυλλα...

♦ Είναι φυσικό, λοιπόν, ή Τέχνη των αιώνων να έχη περιποιηθή τον Ίούδα Ίσκαριώτη πολύ περισσότερο από τον άλλον συνώνυμόν του Άπόστολο, τον συγγραφέα τής Καθολικής Έπιστολής. Διαφωνούν μέχρι σήμερα οι θεολόγοι άν ήταν καν Άπόστολος ο συγγραφέας τής Έπιστολής κι άν δεν είναι κάποιος άλλος Ίούδας, ο «άδελφός» που και πάλι δυνατόν να είναι και δυνατόν να μην είναι ο Θαδδαίος...

♦ Μά, όποιος κι άν ήταν ο Ίούδας, θά πρέπει να ήταν άνθρωπος εύαισθητος και προικισμένος με ταλέντο λογοτεχνικό:

«Νεφέλαι άνδροι, ύπό ανέμων περιφερόμεναι: δένδρα φθινοπωρινά, άκαρπα, δις άποθανόντα, έκρίζωντά: κύματα άγρια θαλάσσης, έπαφρίζοντα τάς έαυτών αίσχύνας: άστέρες πλανήται, ός ο ζόφος του σκότους εις τον αιώνα τετήρηται».

♦ Είναι ένα πολύ όμορφο κείμενο αυτή ή Έπιστολή και αξίζει να την διαδύση κανείς φωναχτά, για να χορή όλη την φραστική της μουσικότητα. Δυο μικρές σελίδες όλες — όλες τής Καινής Διαθήκης, σταγόνα μέσα στον πλούσιο θησαυρό τής θρησκευτικής μας γραμματολογίας, κι όμως τί θέση ξεχωριστή κατέχουν και πόσο καθιέρυει αυτό τό μικρό κείμενο τον άγνωστο ή άμφισβητούμενο συγγραφέα του μέσα στο Χρόνο!

♦ Άμυνα έκανε κι ο Ίούδας, γράφοντας την Καθολική Έπιστολή: «Πορειαδύσαν γάρ τινες άνθρωποι, οι πάλοι προγεγραμμένοι εις τούτο τό κρίμα, άσεβείς, την του Θεού ήμών χάριν μετατιθέντες εις άσέλγειαν».

♦ «Πορειαδύσαν...».

♦ Οι «βαλτοί», οι αντίδραστοί, οι άνόητοι και οι καιροσκόποι, που είναι έτοιμοι να χαλάσουν κάθε θεωρητικό ή πρακτικό οικοδόμημα με την άλάνθαστη εκείνη μέθοδο τής διαλυτικής πολυλογίας. Ούτε τό ώργανωμένο κράτος, ούτε τη δύναμη τής έξουσίας φοβήθηκαν τόσο οι πρώτοι Άπόστολοι, όσο αυτούς τούς μυστικούς πράκτορες τής φθοράς, που συχνά ήταν οι ίδιοι οι πιστοί τους.

♦ Ο μεγαλύτερος κίνδυνος σ'ε κάθε συλλαγική προσπάθεια, που βασίζεται στην πίστη και στην άγάπη, είναι αυτοί οι άνθρωπάκιαδες, που με την έλλιπή τους προσωπικότητα, άνίκανοι να προσφέρουν «έξηση», μά ιδανικοί για όποιαδήποτε διάβρωση ή ανάπτυξη, «...είσιν οι αποδιορίζοντες έαυτούς, ψυχικοί, Πνεύμα μη έχοντες».

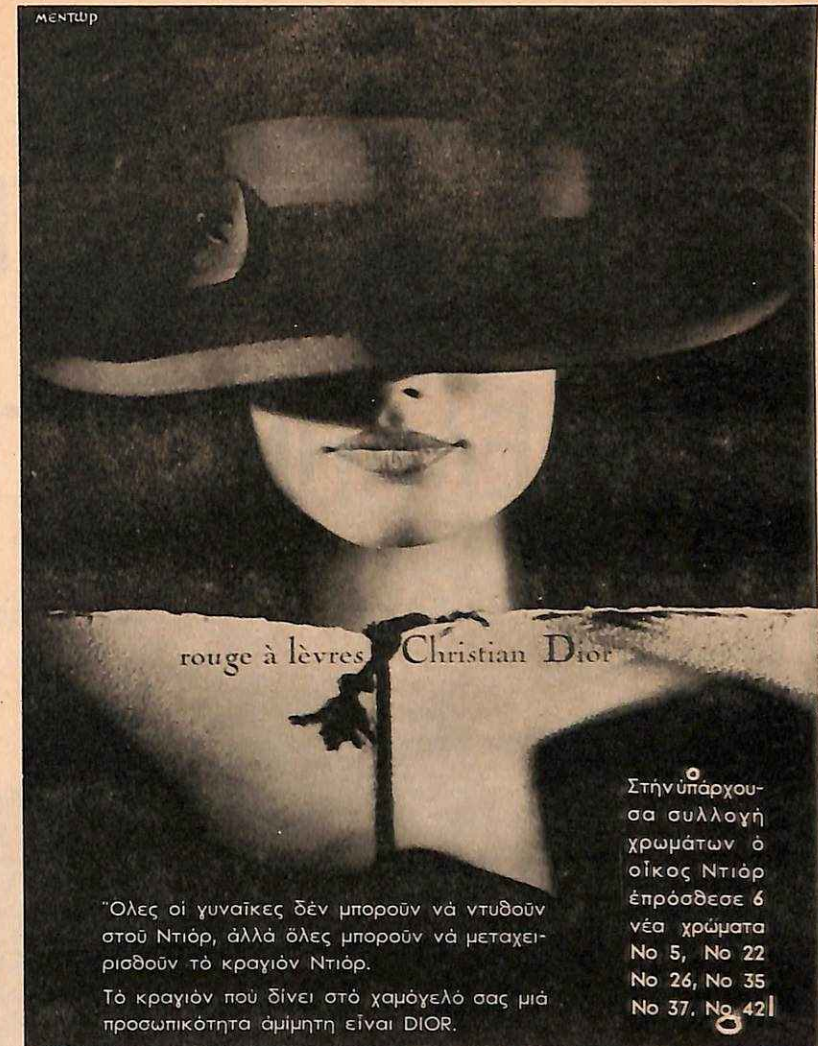
♦ Πάντα στις μέρες του Πάσχα είναι έθιμο για τη στήλη αυτή να κάνη μία μικρή προσπάθεια συνδιαλλαγής των παθών, που συγκλονίζουν την κεντρική περίμετρο των Άθηνών και άκτινοβολούν άλλεπάλληλα κύματα άσυνεννοησίας προς την ύπόλοιπη έπικράτεια.

♦ Τί θά τούς κάνουμε αυτούς τούς «ψυχικούς»;

♦ Πόσο μπορούμε να περιορίσουμε τό κακό που δημιουργούν οι «αποδιορίζοντες έαυτούς»; Να τούς άγνοήσουμε είναι άδύνατον, γιατί τά μικρά αξιόματα στον τόπο μας χρειάζονται μικρούς ανθρώπους κι ούτε τά τους περιφρονήσουμε μπορούμε, γιατί αυτοί οι άνθρωποι τύποι έχουν καταπληκτικό ταλέντο να όσμίζονται την περιφρόνηση.

♦ Ένα και πάλι μένει: Η πρόπουση άπό τ'α σ η, που διασφαλίζει τουλάχιστον την άπόλαυση των φυσικών καλλών και γεωγραφικών χαρακτηρισμάτων, με τά όποια είναι προικισμένη ή κατά τά άλλα φραϊά αυτή γή των Έλλήνων...

Index

Στην ύπαρχουσα συλλογή χρωμάτων ο οίκος Ντιόρ έπρόσθεσε 6 νέα χρώματα No 5, No 22 No 26, No 35 No 37, No 42!

Όλες οι γυναίκες δεν μπορούν να ντυθούν στού Ντιόρ, άλλα όλες μπορούν να μεταχειρισθούν τό κραγιόν Ντιόρ. Τό κραγιόν που δίνει στο χαμόγελό σας μία προσωπικότητα άμμητη είναι DIOR.

ΤΥΠΟΣ

BRAUN Η ΜΟΝΗ ΠΟΥ ΞΥΡΙΖΕΙ ΤΕΛΕΙΑ

Συμπίπτει με Νέο τρόπο

ΟΔΟΝΤΩΤΕΣ ΟΠΕΣ που δεν υπάρχουν σ'ε καμιά άλλη μηχανή

Συγκρίνατέ την πριν αγοράσετε μία άλλη Ηλεκτρική Ξυριστική μηχανή

Η Διαφήμιση δεν έχει την άξια της δοκιμής

BRAUN

Πωλούνται σ'ε όλα τά ειδικά καταστήματα

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Ν. ΛΑΓΓΟΥΣΗΣ ΣΤΟΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ 27

ΚΑΤΙ ΝΕΟ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Χατζιδάκις: «Ο Θεοδωράκης έχει πολύ ταλέντο
και θα προσφέρει πολλά»...

↑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ στιγμή της συναυ-
λίας: Ο Χατζιδάκις (άνω) διευθύνει
τη χορωδία, που την αποτελούν
η Μαίρη Λίντα, ο Θεοδωράκης, η
Μάρω Κοντού, η Μαρινέλλα και ο
Μπιθικώτσης. «Ξέρουμε τώρα πού
πηγαίνει το ελληνικό τραγούδι», δη-
λωσαν οι δυο συνθέται (δεξιά)

ΕΝΑΡΞΗ. Η Μαίρη Λίντα τραγου-
δά τη «Μυρτιά», το κοσμοαγάπητο
τραγούδι του Μίκη Θεοδωράκη. Την
όρχηστρα του Έθνικού Ίδρυματος
Ραδιοφωνίας τη διευθύνει ο ίδιος.

Στο περιθώριο της συναυλίας
του λαϊκού τραγουδιού
που έσημείωσε μια
άφάνταστη κοσμική έπιτυχία

Ο ΧΙΩΤΗΣ, ΑΣΣΟΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΖΟΥΚΙΟΥ, ΣΥΜΜΕΤΕΣΧΕ ΣΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΑΠΟΘΕΩΣΗ. Ο ΣΥΝΘΕΤΗΣ ΥΠΟΚΛΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΚΟΙΝΟ ΠΟΥ ΕΠΕΥΦΗΜΕΙ

Τ' ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ έρχονταν και έ-
φευγαν, οι πόρτες του «Κεντρικού»
ανοιγμένες διάπλατα κατάπιαν το
κοινό, που έσπευδε ανήσυχο να προ-
λάβει, το θέατρο γέμιζε, τ' αυτοκί-
νητα συνέχισαν να έρχονται, οι πόρ-
τες συνέχισαν να καταπίουν και το
θέατρο συνέχιζε να γεμίζει ως την
στιγμή που γέμισε έντελώς. Και κα-
τόπιν; Κατόπιν άρχισε το γνώριμο
δράμα του κόσμου, που μένει έξω ά-
πό ένα γεμάτο θέατρο ή ένα γεμάτο
γήπεδο ή ένα γεμάτο λεωφορείο. Καυ-
γάδες, παρεξηγήσεις, απειλές του τύ-
που, «ξέρεις ποιος είμαι εγώ;» και
«άφησέ με να περάσω γιατί θά χά-
σης τη θέση σου», καθώς και άλλα
ώραία που έδιναν στην ατμόσφαιρα

ένα γνήσιο ελληνικό χρώμα άσσορτί
μέ το χρώμα της συναυλίας.
Υπολογίζεται ότι χίλιοι πεντακά-
σιοι περίπου άνθρωποι κατάφεραν τε-
λικώς να χωρέσουν μέσα στο θέατρο
και να παρακολουθήσουν την εκδήλω-
ση. Πόσοι όμως έμειναν άπ' έξω; Πό-
σοι προσπάθησαν να δρουν εισιτήριο
χωρίς να το επιτύχουν; Την ίδια μέρα
που δημοσιεύθηκε η άναγγελία των δύο
συναυλιών της Δευτέρας και της Τε-
τάρτης, τα εισιτήρια έγιναν καπνός.
Ός το μεσημέρι δεν είχε μείνει κανέ-
νας. Πού πήγαν; Ποιός πρόλαβε;
Είναι κάπως άπίθανο ότι 1.500 άν-
θρωποι έτρεξαν πρωί - πρωί μόλις διά-
βασαν την είδηση στην εφημερίδα και
άγοράσαν ισάριθμα εισιτήρια. Φαίνε-

ται ότι κι αυτή τη φορά άνακατεύθη-
κε στην υπόθεση ή μαύρη άγορά και
έξαργύρωσε την εύκαιρία.
Έναρξη με την «Μυρτιά»
ΤΕΛΟΣ πάντων, κάποια στιγμή οι
διενέξεις έσταμάτησαν, δλοι όσοι μπό-
ρεσαν να μπουν δολεύτηκαν όπως - δ-
πως, άλλοι στον έξώστη, άλλοι όρ-
θιοι και μερικές κυρίες στα γόνατα
των κυρίων τους και το ρεσιτάλ άρ-
χισε. Η Μάρω Κοντού, άσφοη και
χαριτωμένη πάντα, παρουσίασε τον
συνθέτη Θεοδωράκη και την Μαίρη Λίν-
τα, που έρμήνευσε το πρώτο τραγού-
δι, την πασίγνωστη «Μυρτιά».
Ακολούθησε το «Αρχιπέλαγος» έ-

νας νέος κύκλος τραγουδιών του Μίκη
Θεοδωράκη, λιγώτερο μελαγχολικός ά-
πό τον «Επιτάφιο», που το κοινό
τον υποδέχθηκε με πολλή συμπάθεια.
Άλλά εκεί που χάλασε κυριολεκτικά
ο κόσμος και σηκώθηκε το θέατρο στο
πάδι (άπό την γαλαρία άκούστηκαν
και μερικές ροκάδες), ήταν όταν έκα-
νε την εμφάνισή του στη σκηνή, σφι-
γμένος στο κατάστρο κοστούμι του,
σοβαρός, αγέλαστος, και κάπως ά-
ποσβολωμένος, ο Γρηγόρης Μπιθικώ-
τσης.
Άλλά οι διαδόσεις όταν άρχισουν
δεν τελειώνουν. Κάτι που δείχνει κα-
λύτερα τó άπλωμα της όφης του εί-
ναι το παρακάτω ανέκδοτο: Μία κυρία
ρώτησε σε ένα σπίτι ποιος είναι αυ-

τός της Βρετανίας. Όταν έ εμφανίστηκε
πριν από λίγο καιρό για να τραγου-
δήσει. Το όνομά του άρχισε να περι-
βάλλεται άπό την όμίχλη κάποιου θρύ-
λου. Οι διαδόσεις παίρνουν και δι-
νουν. Λέγεται ότι το μπουζούκι που
είναι δώρο της Βασιλίσσης που εί-
ναι μία άπό τις πρώτες θαυμάστριές
του. «Ότι είναι ο πιδ άκριδοπληρωμέ-
νος τραγουδιστής που διαδέτε σήμερα
η Άθήνα. Ότι μία κυρία της ά-
ριστοκρατίας είναι τρελλά έρωτευμέ-
νη μαζί του. Ότι...
Άλλά οι διαδόσεις όταν άρχισουν
δεν τελειώνουν. Κάτι που δείχνει κα-
λύτερα τó άπλωμα της όφης του εί-
ναι το παρακάτω ανέκδοτο: Μία κυρία
ρώτησε σε ένα σπίτι ποιος είναι αυ-

Το λουτρό του 20^{ου} αιώνα!

Έγινε για να σ' ξαναδώσει μέσα σ' ελάχιστο χρόνο, την αίσθηση της ξεκούρασης και της προσεκτικής περιποίησης, που θα σ' εξασφάλιζαν, ευγενικά, επιδέξια χέρια, ξεχασμένα σε ανατολίτικο χαρμαβύθι... Για την περιποίηση του δέρματός σας, την τόνωση των νευρών, την ευεξία σας, αρκεί το ντους με

Bubble Bath

ΑΦΡΟΛΟΥΤΡΟΝ ΦΑΜΑΡ

για το λουτρό, το ντους, το λούσιμο.

Γεν. Αντιπρόσωποι Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Α.Ε.

„White Label” IS THE SCOTCH

IT NEVER VARIES

White Label
FINEST SCOTCH WHISKY
OF GREATAGE
John Dewar & Sons
DISTILLERS
PERFECT

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ο ΣΤΕΛΙΟΣ Καζαντζίδης και η Μαρινέλλα επιβεβαιώνουν την πεποίθηση ότι ο παλαιός τύπος έρμηνευτών του λαϊκού τραγουδιού τείνει μέρα με την ημέρα να εκλείψει.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ Μπιθικώτσης, ο «βασιλιάς» του σύγχρονου λαϊκού τραγουδιού. Ή επιτυχία του υπήρξε άκαριαία και τεράστια, ενώ οι δίσκοι του σημειώνουν ρεκόρ πωλήσεων.

(Φωτ. Κ. Ραφαηλίδης — ΕΛΚΗΝ)

τός ο Ρίτσος για τον όποιον γίνεται κάποιος λόγος τώρα τελευταία και πήρε την απάντηση: «Μα δεν τον ξέρετε; Είναι αυτός που βάζει τα λόγια στα τραγούδια του Μπιθικώτσης».

Ένα δράμα στα παρασκήνια

ΑΥΤΗΝ την ξαφνική φήμη που τον τύλιξε στην χρυσάφεια όμιχλη της, ο Μπιθικώτσης την δέχεται πολύ ευχαριστημένος, αν και ελαφρώς κατάπληκτος. Ή επιτυχία ήλθε πολύ γρήγορα, δεν την περίμενε. Όλα άλλαξαν μέσα σε λίγες εβδομάδες. Από το ταπεινό κέντρο του Αιγάλεω, όπου τραγουδούσε, δρέθηκε ξαφνικά στην κορυφή της επικοινωνίας. Οι δίσκοι του κάνουν ρεκόρ πωλήσεων. Του ζητούν να τραγουδήσει στη «Μ. Βρετανία». Γυρίζει ταινίες, δίνει αυτόγραφα, συνεντεύξεις.

«Προβιβάστηκα», λέει ο ίδιος απλά, εξηγώντας με μία λέξη όλα όσα συνέβησαν στο διάστημα αυτό. Αυτή όμως η αλλαγή είχε και τις συνέπειές της. Στο ρεσιτάλ της Δευτέρας, ο Μπιθικώτσης ζαλισμένος από τα πολλά φώτα, τα χειροκροτήματα, την έξαψη και τον ένθουσιασμό που τον κύκλωναν, διέκοψε το τραγούδι του, έτρεξε στα παρασκήνια και έκανε έμετό. «Έπαθε τράκ», είπαν οι περισσότεροι, αλλά ο ίδιος εξήγησε μετά, ότι του πόνεσε το στομάχι του. Την Τετάρτη που επανέληθη η συναυλία, όλα τα μάτια ήταν στραμμένα προς τον Μπιθικώτση. Θα πάθαινε πάλι τράκ; Οι υπάλληλοι του ΕΙΡ, που είχαν την

εύθυνη της συναυλίας, περίμεναν στα παρασκήνια με κομμένη την ανάπνοη και κάθε φορά που ο Μπιθικώτσης κομπίαζε, αντήλλασαν βλέμματα απελπισίας: «Τί συμβαίνει; Σταμάτησε; Όχι ακόμη. Γιατί δεν τραγουδά; Δεν σ' αρέσει πώς ή φωνή του είναι πιο άδύνατη; Δεν τον ακούω. Καήκαμε». Αυτό ήταν το σιωπηλό δράμα της παραστάσεως, που φυσικά δεν το πήραν είδηση οι θεατές, αλλά το έζησαν όσοι ήταν μέσα στα παρασκήνια.

Συνέντευξη...

ΑΛΛΑ αυτή τη φορά ο Μπιθικώτσης έβγαλε το ρεσιτάλ ως το τέλος, αντιμέτωπος γενναία το κοινό και έγκαιρα τέλειψε τη σκηνή με αρκετή δυσκολία. «Πώς ήμουν;» με ρώτησε κατόπιν. Είχαμε γνωρίσει πριν από μερικά λεπτά, αλλά οι γνωριμίες στα παρασκήνια θερμαίνονται γρήγορα. «Μια χαρά» του απάντησα. Καθήσαμε σε ένα καναπέ και αρχίσαμε να κουβεντιάζουμε. Γεννήθηκε στα 1922 και παντρεύτηκε πριν δέκα χρόνια. Το 1955 πρωτοτραγουδούσε στη «Ζούγκλα» ένα κέντρο στην Πλατεία Βάθης. Τα περισσότερα τραγούδια από όσα τραγουδούσε ως το 1960 είναι δικά του. Και τώρα οι απόψεις του: Πώς βλέπει το ελαφρό λαϊκό τραγούδι; «Τώρα με τον Θεοδωράκη και τον Χατζιδάκι πήρε τον καλό δρόμο. Ήταν καίρος να δοθούν και κάτι δικά μας. Αυτά τα φός - τρώς και οι σάμπες και οι ρούμπες τί νομίζεις ότι είναι; Είναι λαϊκά τραγούδια που τα παίρνει ο ένας και ο άλλος και τα

κάνει σουζέ. Ο Μπελαφόντε να πούμε, είναι κάτι σαν και μένα. Τραγουδά τα λαϊκά τραγούδια του τόπου του. Μ' ένοεις;»

Για το ταγκό τί γνώμη έχει; «Καλό είναι για να το χορεύουν οι πελάτες του μαγαζιού και να κλείνουν ραντεβού». Με δυο λόγια δεν του αρέσουν τα ελαφρά τραγούδια; «Τί να μου αρέσουν από αυτά. Είναι σαν τη γειτόνισσά μου την κυρά - Ευτέρπη, που άνοιγα το παράθυρο και την βλέπω κάθε μέρα ίδια κι απάραλλακτη μπροστά μου». Και η άριστοκρατία; Πώς του φάνηκε τώρα που την γνώρισε; «Είναι όλοι εξαιρετικοί άνθρωποι. Μακάρι να ήταν όλος ο κόσμος όπως αυτοί». Σκοπεύει να αγοράσει αυτοκίνητο; «Θα πάρω, αλλά επειδή

Μπιθικώτσης: «Ο Μπελαφόντε είναι κάτι σαν και μένα.

Τραγουδάει τα λαϊκά τραγούδια του τόπου του.

Τώρα με τον Θεοδωράκη και τον Χατζιδάκι το ελληνικό ελαφρό τραγούδι πήρε τον καλό δρόμο».

έχω ένα φόβο για το τιμόνι, λέω να πάρω και ένα σωφέρ».

«Δεν μ'αρκιάζεται τύχη»

ΜΕΤΑ το πρώτο μέρος της συναυλίας, τα παρασκήνια πολιορκήθηκαν από διαδοχικά κύματα πιστών, που ήθελαν να γνωρίσουν από κοντά τον συνθέτη και τους τραγουδιστές.

Για λίγα λεπτά βασίλευσε μέσα στα παρασκήνια το χάος. Ο Θεοδωράκης αποκλεισμένος σε κάποια γωνιά υπέγραφε αυτόγραφα, μοίραζε απεμπισμένα χαμόγελα δεξιά και αριστερά και έκανε κάθε τριάντα δευτερόλεπτα μια προσπάθεια εξόδου χωρίς επιτυχία. Μια κυρία τον είχε πλησιάσει κρατώντας ένα μικρό δέμα στα χέρια

Ο ΜΑΝΟΣ ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ έκανε μια λαμπρή εμφάνιση, συνοδεύοντας στο πιάνο την εκτέλεση ενός καινούργιου τραγουδιού.

της και προσπαθούσε να του πη κάτι. Ο Θεοδωράκης δεν άκουγε. Ή κυρία επέμενε. Είχε σηκώσει στις μύτες των ποδιών της και προσπαθούσε να τον θάσει. Τέλος ο συνθέτης άκουσε. Ή κυρία ήταν ποιήτρια και ήθελε να γράψει στίχους πάνω σε μουσική δική του. Το δέμα ήταν ένας ανέκδοτος τόμος ποιημάτων. «Μάλιστα», είπε ο συνθέτης και κάνοντας μία βουτιά απελπισίας εξηγήσθη πίσω από μια πόρτα των παρασκηνίων.

Πιο πέρα ο Χατζιδάκις, κυκλωμένος κι αυτός από τους όπαδους του ρίχνει τη γνώμη ότι αυτό το ρεσιτάλ είναι το σημαντικότερο μουσικό γεγονός της χρονιάς. «Ξέρω τον Θεοδωράκη από την κατοχή» λέει. «Έχει πολύ ταλέντο και θα προσφέρει πολλά στο ελληνικό τραγούδι». Ναι, αλλά ποιο ελληνικό τραγούδι, ρωτά κάποιος. Το σοδαρό, το ελαφρό, το λαϊκό; Τί είναι αυτό το είδος που διαμορφώνεται τώρα γύρω μας; Ο Μάνος κάνει μία κίνηση αδημονίας. «Τί σημασία έχει πώς θα το ονομάσει κανείς. Ή μουσική είναι μία έκταση, που αρχίζει από το τραγούδι και καταλήγει στη συμφωνία. Κάπου εκεί αλωνίζουμε ο Μίκης κ' εγώ. Χθες ο Θεοδωράκης έγραφε μπαλέτα. Σήμερα γράφει τραγούδια και αύριο μπορεί να ξαναγυρίσει στο μπαλέτο ή σε κάτι παρόμοιο. Αυτό που έχει σημασία είναι το ελληνικό τραγούδι, είναι ότι δεν εξελίσσεται πια συμπωματικά. Ξέρουμε πού το πάμε. Ός χθες ένα καλό τραγούδι θα γραφόταν μόνο κατά τύχη. Σήμερα η τύχη δεν μ'αρκιάζεται».

Οι ντιζέξ - χανούμ φεύγουν

ΚΑΤΙ που θα μπορούσε να παρατηρηθεί κανείς στο περιθώριο της συναυλίας είναι αυτή η στρόφη που εμφανίζεται το ελληνικό λαϊκό τραγούδι. Ο τύπος της ντιζέξ - χανούμ με την βραχνή φωνή και το περίσπασμα μερικών οκτάδων, που άλλοτε ήταν η θεά του μουζουκιού, έχει απομονωθεί οριστικά στα

κέντρα εκείνα όπου προσφέρεται το είδος ανόθευτο μεταξύ μερικών πυροβολισμών και ενός μαχαϊρώματος. Σήμερα οι έρμηνευτριες του ελληνικού λαϊκού τραγουδιού (όπως η Μαίρη Λίντα και η Μαρινέλλα που αντιπροσώπευσαν το γυναικείο φύλο στη συναυλία) δείχνουν μεγάλη φροντίδα για τη σιλουέτα τους, πηγαίνουν στο Παρίσι για να ντυθούν και ενδιαφέρονται για τα γούστα ενός κοινού εντελώς διαφορετικού από εκείνο που τις αποθώωνε άλλοτε.

Αλλά και ο ανδρικός τύπος έχει αλλάξει. Ο τύπος του βλασυρού και ακούρευτου ανθρώπου με την φαβορίτα που θέλησε μέσα στη σύγχυση γύρω από το λαϊκό τραγούδι να τρωπήσει από κάποια γωνιά στη διασημότητα, εξαρίστηκε κι αυτός μαζί με την ντιζέξ - χανούμ στα γνωστά εσώγη κέντρα. Κανείς δεν μπορεί να πη ότι ο απλόκοις και λιτός Μπιθικώτσης, ανήκει στην κατηγορία αυτή, όπως δεν θα ανήκουν και οι άλλοι που θα εμφανισθούν αύριο σε κάποια νέα συναυλία ελαφρού τραγουδιού.

Κάτι νέο γεννιέται...

ΚΑΙ για να κλείσουμε την συζήτηση που αρχίζει ίσως και γίνεται κάπως άνωρη; Γιατί συνεχίζουμε να μιλάμε περί μουζουκιού; Στη συναυλία του Θεοδωράκη το λόγο είχαν τα διοίκια, Μπουζούκι, ένα είδαμε να υπάρχει και αυτό ίσως τιμής ένεκεν, (παίζονταν από τον Μανώλη Χιόνη). Ίσως να υπήρχε και κανένα άλλο, αλλά θα ήταν τόσο παραμερισμένο, ώστε κανείς δεν το πρόσεξε. Πού είναι λοιπόν το μουζούκι; Κάτι άλλο είναι αυτό που γεννιέται αυτή τη στιγμή από την ομάδα Θεοδωράκη - Χατζιδάκι, κάτι περισσότερο ελληνικό και λιγότερο ανατολίτικο, κάτι που θα ανασυνθέσει ίσως όλους όσους ανησυχούν για την εξέλιξη της ελληνικής ελαφράς μουσικής.

ΦΡ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Η Άριμη ολή γύρα των δαυμάλων

Πασχαλιά. Μιά γιορτή χαρούμενη, λουλουδι-ασμένη, άπεριττη. Ένα μήνυμα Χριστιανισμής πλανιέται διαρκώς στην άνοιξι-ακή ατμόσφαιρα, γιά να δώση στον σύγ-χρονο κουρασμένο άνθρωπο πιά έν-τονα τη σημασία της αγάπης και της άλληλεγγύης. Μιά μικρή ανά-παυλα στην ρουτίνα που ξαναφέρ-νει τη χαμένη από την τρικυμία της καθημερινής ζωής γαλήνη, ελ-λάδεια, καλωσύνη. Είναι η θυσία του Θεανθρώπου, που σε άπομα-κρύνει από την κακία, την διχόνοια, την μοχθήρια. Μιά ήρεμη κατανόη-ση σκεπάζει κάθε δυσάρεστη πλευ-ρά της ζωής. Θαρρείς πως μία άα-ρατη δύναμη σε ξανακάνει παιδί και σε παρσούρει στο γραφικό ό-λόλευκο έρημοκλήσι του χωριού, στα καταπράσινα χωράφια, στους λουλουδιασμένους κάμπους. Γιατί το Πάσχα δεν είναι μόνο μία με-γάλη χριστιανική γιορτή. Είναι ή γιορτή της φύσεως. Μιά άληθινή αναγέννηση του πράσινου, ένας σπινθήρας ζωής μέσα στην παγερή ατμόσφαιρα του χειμώνα. Και τού-τη τη χρονιά που ή Πασχαλιά μας ήρθε χωρίς, ή φύση μόλις πρόλα-βε να ντυθ ή με τ' άνοιξιακό φου-στάνι της. Στους άγρους το άγριο-λούλουδο σήκωσε το πολυχρωμο κεφαλάκι του γιά να χαρή τη ζε-στασία του ήλιου, την δροσιά της βροχούλας, την έφήμερη ύπαρξ ή του. Και μέσα στην ήρεμία της ά-νοιξιακής νύχτας, οι χαρμόσυνες καδονοκρουσίες της μικρής έκκλη-σίας του χωριού ταράζουν τον ύ-πνο της φύσεως γιά να θυμίσουν την Άνάσταση του Χριστού. Το Πασχαλιάτικο γλέντι αρχίζει. Το άρνι της σούβλας, τ' ά κόκκινα αυ-γά, το κοκορέσι, ή ρετσίνα σ'ας περιμένουν. Είναι προμήνυμα ξε-ναιασίας, κειφού, έλπίδας. Το κα-λοκαίρι δεν είναι πιά μακριά. Γι' αυτό, όμως, πρέπει να ενδιαφερθ ή περισσότερο γιά το δέρμα σας που περνά τώρα μία κρίσιμη έπο-χή. Ίδιαίτερα πρέπει να προσέ-ξουν οι γυναίκες που έχουν πολύ ευαίσθητη έπιδερμίδα. Και γιά την περίπτωση αυτή ή Χάρριετ Χούμ-παρτ "Άγιερ δημιούργησε μία σει-ρά από άγνα καλλυντικά, τα περί-φημα Σπέσιαλ. Το Σπέσιαλ γάλα ή Σπέσιαλ λωσιόν, με βάση το χα-μομήλι. Νιωάθετε το δέρμα σας να τραβά; Ή Σπέσιαλ Νάιτ Κρέμ και ή Σπέσιαλ Νταϊν Κρέμ θα σ'ας σώσουν από τον κίνδυνο που σ'ας απειλεί. Ή Νάιτ Κρέμ θα δώση τροφή στο δέρμα σας, ενώ ή Νταϊν Κρέμ θα χρησιμο-ποιηθ ή σαν βάση του μακιγιαρί-σματος και θα σ'ας προστατεύ ή από τις συχνές καιρικές αλλαγές της άνοιξιακής μέρας. ΊΕ έ άλ-λου ή Σπέσιαλ βάση κραγιονιού δεν πρέπει να λείπει από την τουα-λέττα κομμιάς γυναίκας. Είναι ό μοναδικός τρόπος γιά να σωθ ή από το σκόσιμο των χειλιών. Και κάτι άκόμη. Ή καταπληκτική και-νοτομία της "Άγιερ. Το ύπό Eyeliner, που καταργεί τους έρεθι-σμούς των ματιών, τώρα την άνοι-ξη είναι άπαραίτητο γιάτί τ'ά μό-λυνια προκαλούν πολλές φορές άλ-λεργικές προβιάσεις. Το Eyeliner

άλλωστε, άντικαθιστώντας το σκληρό μολύβι μ' ένα έλαφρό πι-νέλο, χαράζει τη γραμμή του μα-τιού. Είναι το μόνο που διαρκεί όλη την ήμερα και προσδίδει στο μάτι τη γοητεία ενός σαγηνευτι-κού βλέμματος.

Πολλοί διερωτώνται γιά-ατί οι Σκανδιναβές που τρώνε μεγαλύτε-ρες ποσότητες φαγη-τού από τις γυναίκες της Μεσογείου δεν παχαίνουν. Και ίσως την άπάντηση την δρουν μέσα σ' ένα έξιλινο δαμάτιο, που καίνε πάνω σε κοχλαστές πέ-τρες άρωματικά φύλλα, ρίχνοντας

τους από καιρό σε καιρό νερό, ώ-στε να δημιουργούνται υδρατμοί... Και δεν είναι κανένας... μαγικός τρόπος που ξορκίζουν το πάχος! Είναι ή περίφημη Σάουνα, το φιν-λανδέζικο μπάνιο, που δεν άδυνα-τίζει μόνο, αλλά ξαναζωντανεύει τον οργανισμό από την καθημερινή ρουτίνα. Μετά ένα τέτιο μπάνιο

νοιώθεις πραγματικά άνάλαφρη... Ξαναβρίσκεις την σιλουέττα σου... Και θ'ά μου π ή, που να βρή καν-είς τις γραφικές έξιλιες Σάουνες της Φινλανδίας στην πατρίδα μας; Κι όμως, καλές μου φίλες... Έδώ και λίγον καιρό άπέκτησε μία συγ-χρονισμένη Σάουνα, σε τύπο σακ-

κούλιου, που μπαίνει κανείς μέσα, αλλά έχει την ίδια και καλύτερη μπορεί να π ή κανείς άποτελεσμα-τικότητα από την έξιλινη του φιν-λανδέζικου δάσους, ή έκλεκτή μασ-σο - έσθετισιέν Βιθ ή Συκιώτη, στο Salon de Beauté, που έχει μαζί με την διασίζτι Λία Γαλήνη, στην όδ ή Κανάρ ή 4. Έτοιμασθ ή λοι-πόν γιά το καλοκαίρι, φίλες μου. Φροντίστε από τώρα την σιλουέττα σας κάνοντας μία σειρά από Σά-ουνες, που θα όλοκληρωθούν από το μασσάζ της Βιθ ή Συκιώτη. Θ' άδυνατίσετε μέσα σε τριάντα το πολύ μέρες χωρίς να μείνη ούτε ίχνος καταρτίτιδος και χαλαρώσε-ως του κορμιού. Άλλά αν θέλετε μία συμβουλή γιά την όμορφιά σας, πρέπει να μείνετε λίγο άκό-μη στον βωμό αυτό της γυναικείας όμορφιάς. Ή διασίζτι Λία Γαλήνη, που είναι ειδικευμένη στο μα-κιγιαζ όσο καμιά άλλη Έλληνι-δα, θα σ'ας μιλήση λίγο γιά την έφετεινή μόδα των στρογγυλών φρυδιών και γιά την μικρή γραμ-μή που τελειώνει λίγο πιά πέρα από την κόχη καλύπτοντας μ' ένα παχύ στρώμα το βλέφαρο. Είναι ένα μακιγιαζ που δίνει μία πικάν-τική όμορφια στο γυναικείο πρό-σωπο. Δέρμα χλωμό, μάτια δαμ-μένα με μαύρο χρώμα, καθόλου ρούζ στα μάγουλα και χείλη πολύ έντονα! Αυτό προστάζει γιά το 1961 το Παρίσι!

Πρέπει να προσέξε-τε πολύ τώρα την ά-νοιξη, μου έλεγε ή έκ-λεκτή αισθητικός και καλή μας φίλη κ. Λί-λυ, στο ίνστιτούτο της της όδ ή Άμερι-κής 15, γιάτί κάθε

δέρμα άντιδρά διαφορετικά στην μεταβολή του καιρού. Γι' αυτό έ-ναι άπαραίτητο να συμβουλευθ ήτην αισθητικό σας που θα σ'ας βοηθήση να περάσετε το δύσκολο αυτό κατώφλι της όμορφιάς σας. Μη το άμελήτε γιάτί θα έρθ η στιγμή που θα το μετανιώσετε πικρά.

Ερέτε πόσα χρήματα ξοδεύετε κάθε χρόνο γιά ν' άντικαθιστά-τε γυαλιά που σπά-νε με το παρομικρό; Δεν τ'ά φαντάζεσθ ή αλλά το ποσόν είναι άρκετά μεγάλο. Και

θ'ά μου π ήτε τ'ά να κάνετε. Δεν μπο-ρέω κανείς ν'ά μ ή χρησιμοποίη-τά δια-φόρα καθημερινά σερβίτσια. Ά σφαλώς όχι. Άλλά μπορείτε να κά-νετε κάτι πιά άποτελεσματικό. Ν'

άντικαταστήστε τ'ά πιάτα, τ'ά πο-τήρια και τ'ά φλυτζάνια της καθη-μερινής χρήσεως με τ'ά περίφημα «Ντουραλέξ» που είναι κυριολεκτι-κά άπρωτα στους διάφορους κιν-δύνους του νοικοκυριού. Θα βρήτε σαμπητικά την ήσυχία σας. Άλ-λωστε έχουν τόσο χαριτωμένα σχέ-δια θα σ'ας έλεγοιόσουν.

Μιά όμορφια πρωτό-γνωρη, μία πνοή έ-λεγκάντικης γοητείας έχει άγκαλιάσει τις κρυστάλλινες βιτρίνες ενός άαγνημένου μας μαγαζιού. Τ'ά πιά χα-ριτωμένα ταγιάρ και

φορέματα του Παρισιού έχουν συγκεντρωθ ή στο κατάστημα «Ά-μαζών», της όδ ή Έρμου 48, σ' ένα συνδυασμό καλοραμμένου και

φθηνού, που σ' άφήνει κατάπληκτη με την τελειότητά του. Ντυθ ήτε, λοιπόν, τώρα την άνοιξη φθηνά και κομψά. Διαλέξτε το ταγιεράκι σας άνάμεσα στις δημιουργίες του έκλεκτου αυτού καταστήματος.

Πάνα μετά το Πάσχα πιάνουν οι πρώτες ά-νοιξιακές ζέστες. Το άπομειήμερο μάλι-στα ή ατμόσφαιρα γί-νεται άρκετά άποπι-κτική. Και τότε πετάς τη ζακέττα, αρχίζεις να έέλεις κάτι παγωμένο, άποζη-τάς λίγο σκιά. Είναι το δειλό ξε-κίνημα του καλοκαιριού. Μιά με-ταβατική έποχή που σε κάνει να μ ή έέρης τ'ά να φορέσης. Και μ ή νομί-ζετε πιά ή λεπτή ζακέττα του άνοιξιατικού ταγιέρ θα σ'ας βοή-ψη. Ότε το κοντομάνικο πλεκτό μπλουζάκι σας. Και τ'ά δυό είναι βαρειά γιά τη θερμή άπριλιατική λιακάδα. Γι' αυτό πρέπει να έφοδι-ασθ ήτε από τώρα με κάτι άνάλα-φρο, δροσερό, μοντέρνο. Ξέρετε ά-λήθεια ποιά είναι ή άδυναμία της έφετεινής παριζιάνικης μόδας; Τ'ά έμπριμ μετ'εξωτά ή δαμδακέρ μπουζάκια, που όλοκληρώναν τις περισσότερες άνοιξιακές δημιου-ργίες των μεγαλύτερων ραπτικών οί-κων της γαλλικής πρωτεύουσας. Δεν θα θέλατε άλήθεια ν' άποκτή-σετε κ' έσείς μία χαριτωμένη νο-νική έμπριμ μπλούζα; Θα σ'ας βο-λέψη όχι μόνο την άνοιξη, αλλά και το καλοκαίρι. Μέσα από το τα-γιέρ, με μία άπλη φούστα, με το παντελόνι, άκόμη και στην άκρο-γιάλια, άργότερα με το σόρτς ή με το μαγιό σας. Στην Κουάν Ά-κτη, στην Ιταλική Ριβιέρα, στη πλά ή της Φλωρίδας, οι κομψές γυ-ναίκες της διεθνούς άριστοκρατίας θα φορέσουν έφετος κάτι πρωτότυ-πο, χαριτωμένο, πρόσχαρο. Πουκά-μισα φτιαγμένα από... μαντήλια! Είναι μιά καινοτομία, που ξεκίνησε δειλά, γιά να κατακτήση σε λίγο χρονικό διάστημα τον γυναικόκο-σμο. Δροσερά, φωτεινά, χαρούμε-να τ'ά πουκάμισα από μαντήλια, έ-καναν πρίν μερικές ήμερες την έμ-φάνισή τους και στην Άθήνα. Αν καθηφορίσετε την όδ ή Έρμου και φθάσετε στην πλατεία Καπνακ-ρέας, σταματήστε γιά λίγο στο Στρατιείο. Με έλάχιστα χρήμα-τα, σε μία τιμή που θα σ'ας κατα-πλήξη, μπορείτε να άποκτήσετε τώρα κ' έσείς το πουκάμισο από μαντήλια, γιάτί τις πρώτες άνοιξι-ακές ήμερες. Φτιαγμένο από μετα-ξωτά μαντήλια Ρόντια, σε λαχού-ρια και φουτουριστικά σχέδια, έ-χει μία σαγηνευτική πρωσιμότη-τα. Άλλά μήπως πριτιμάτε ένα έμπριμ μπλουζάκι, με γεωμετρικά σχέδια, από ποπλίνα, ένα μονόχρω-μο μετ'εξωτά με γαρνιτούρα από πλισσέ, ή μία πιά κλασική ποπλί-να πουκάμισο; Στο Στρατιείο θα βρήτε μία καταπληκτική συλλο-γή, μαζί με θαυμάσιες άνοιγό-χρωμες πλισσέ φούστες Τερλνέ, που στοιχίζουν, άποκλειστικά στο άθηναίο αυτό κατάστημα, μόνο τριακόσιες έβδομηντα πέντε δρα-χμές. Και κάτι γιάτί τ'ά άνοιξια-κές έκδρομές σας: Όμορφα παν-τελόνια σε θαυμάσια Ιταλική κούτ από λεπτά εύρωπαϊκά υάσματα

ριγέ ή μονόχρωμα. Θα δώσουν στη σιλουέττα σας μιά έλεγκάντικη φι-νέσσα και κομψότητα. Άξίζει τον κόπο να ρίξετε μία ματιά.

Ολη την δροσερότητα μιας φέτας πορτοκα-λιού μπορείτε να δώ-σετε στην έπιδερμί-δα σας. Ένός φρού-του, γεμάτου χυμούς, γλύκα, όμορφια. Κά-τι που λαχταρά ν' άποκτήσει κάθε γυναίκα. Ουμνήθη-τε ένα όνομα: Oriane. Έχει τώρα στη διάθεσή σας μία ύπεροχη θρε-πτική κρέμα πορτοκαλιού, που προσδίδει στο δέρμα μία πρωτό-γνωρη ζωντάνεια. Είναι φτιαγμένη από φυσικούς χυμούς και ταιριά-

Creme al' orange Oriane...

ζει σε κάθε τύπο δέρματος. Εί-ναι μία άγνη κρέμα που μπορεί να βάλη άκόμη κ' ένα μικρό παιδί. Θα ξαναεισώση κυριολεκτικά το δέρμα σας... Δοκιμάστε την. Θ' άποκτήσετε την δροσερή λεπτή έ-πιδερμίδα μιάς μικρής κοπέλλας.

Καί τώρα κάτι χαρού-μενο. Ένα νέο που θα σ'ας έμβουσιάση. Έρχεται στην Άθήνα γιά λίγες ήμερες μία από τις πιά έκλεκτες τεχνικούς - αισθητι-κούς του παρισιού οι

κου καλλυντικών Λανκώμ. Πρόκειται γιά την κ. Ντέ Τουρίς που δίδασκε στη Σχολή Αισθητικής Λανκώμ του Παρισιού και έρχεται άποκλειστικά γιά να δώση συμβουλές στις Άθη-ναίες πελάτισσες του οίκου Λανκώμ. Δεν έχει, φυσικά, το χρόνο να πε-ριποιηθ ή τις δεκάδες γυναίκες που θα την έπισκεφθούν. Πρόθυμα όμως θα έξετάση το δέρμα σας και θα σ'ας συμβουλεύση γιά τ'ά καλλυντι-κά που πρέπει να βάξετε. Άν χρη-σιμοποιήτε, άλλωστε, μία κρέμα Λανκώμ, που κατά τη γνώμη της δεν είναι ή κατάλληλη, θα σ'ας ή-πηση να την έπιστρέψετε, έστω κι αν άκόμη την έχετε μεταχειρισθ ή άρκετά, γιά να σ'ας δώση εκείνη που ταιριάζει περισσότερο με την έπιδερμίδα σας. Ή έκλεκτή Γαλλία τεχνικός - αισθητικός θα δέξε-ται καθημερινά από τις 13 - 30 τρέχοντος στο κατάστημα Λανκώμ της όδ ή Βουλής 21. Είναι μία μο-ναδική εύκαιρία να πάρετε τη συμ-βουλή μιάς ειδικού με έπιστημονική

μόρφωση. Και τ'ό κυριώτερο, δεν πρόκειται να πληρώσετε ούτε μιά δραχμή. Είναι μία άκόμη προσφο-ρά του μεγάλου παρισιού οίκου καλλυντικών, με τις άνανηρωσιμέ-νες έπιτυχίες στον τομέα της όμορ-φιάς.

Καί μιά μοναδική εύ-καιρία που δεν πρέ-πει να άφήσετε άνεκ-μετάλλευτη. Τό γνω-στό κατάστημα «Φαν-τάζια», της όδ ή Έρ-μου 6, έχει γενική έκ-ποίηση όλων των έμ-πορευμάτων του, σε τιμές πηνήτα τοίς εκατό φθηνότερες από τ'ά άλ-λα μαγαζιά. Γιά σκεφθ ήτε λοιπόν μήπως χρειάζεσθ ή ένα ξεχωριστό δώρο γιά γάμο, γιά μία δισμυστι-κή έορτή, αλλά και κάτι χρήσιμο γιά το σπίτι σας. Μπορείτε τώρα να πάρετε τις ώραιότερες εύρωπαϊ-κές δημιουργίες πόμφηνα. Θαυμά-σιες πορσελλάνες, έπάργυρα σερ-βίτσια, άσημένα μικροπράγματα και πουδιέρες, κοσμήματα από μαρμαίτι και πολυχρωμε πέτρες, ρολόγια του τοίχου και έπιτραπέ-ζια που έβλουν κούρδισμα κόβ: έ-βδομαδα, χαριτωμένα σέτ γρα-φείου, άναπηρές, μπιμπέλα, κού-σταλλα μοντέρνα και πολλές άλλα όμορφα πράγματα, που θα γίνουν ένα εύπρόδεκτο δώρο άκόμη και στο πιά φορτωμένο σπιτικό. Μη χά-σετε, λοιπόν, την εύκαιρία να ρίξε-τε μία ματιά στην έκποίηση της «Φαντάζιας». Μπορεί να βρήτε κάτι που να σ'ας άρέσει πολύ και τώρα μπορείτε να το άποκτήσετε με έλάχιστα χρήματα. Άξίζει πρ-άγματι τον κόπο. Σ'ας θεσάώ πως θα έμβουσιασθ ήτε.

Ερέτε πως τώρα την άνοιξη τ'ά νύχια σπá-νε πιά εύκολα γιάτί παρατηρείται στον οργανισμό μιά έλλει-ψη ασβεστίου; Και δεν είναι λύση ν' άρ-χίσετε να παίρνετε τροφές που περιέχουν κάλσιουμ, γιάτί οι περισσότερες απ' αυτές παχαίνουν. Άν σπάνε,

τομέα της κομώσεως ή «Νουβέλ Βάγκ» είναι άληθινά έπαναστατι-κή. Μιά καινοτομία που θα άλλα-ξη την ταυτότητα του κτενίσματος. Έπειτα από τ'ά ρολιά και το φυλ-λάρισμα των μαλλιών με τ'ά ύπερ-δολικά γυροφάν, το Παρίσι του 1961 λαοσάτη την μίξ-α-μπλί, που στήριζεται στην θεσιταχνία του κομμωτού και δεν χρειάζεται στέγνωμα. Άμέσως μετά το λούσι-μο ό κομμάτις δίνει την άπλη φόρ-μα του φτενιού κτενίσματος μ' ένα μηχανήμα που στεγνώνει και δι-νει ισχυρόωιστα μαλλιά μιά φινέ-ττα άσύγκριτη. Και κάτι που θα σ'ας έμβουσιάση. Ο μοναδικός κομ-ωτής που έχει ειδικευθ ή στην Ά-θήνα στον τύπο της «Νουβέλ Βάγκ» είναι ό Έμιλ της όδ ή Άκαδημίας 17. Μέσα σε μισή ώρα θα έχ ή δώ-σει στο κεφάλι σας την καινούρ-για γορμη χωρίς να χρειασθ ή να ψηθήτε μέσα στην κλό. Είναι ένα κτενίσμα νεανικό, κιάανο, ύπερο-χο. Και που στο Παρίσι κάνει αυτή τη στιγμή κρότο. Ός σας έμ-βουσιάση με την φυσικότητα και την θηλυκότητά του.

Ελάτε το παιδάκι σας γεροκαμωμένο, δυνα-τό, με ροδοκόκκινο μουτράκι; Δώστε του να πιή το καινούργιο ζαχαρούχο «Σίσσυ» Έστρα!... Είναι μία όλοκληρω-μένη τροφή γιά όλες τις ηλικίες. Από το βρέφος μέχρι το δεκά-χρονο παιδί θα βρουν στο συμπε-πικωμένο αυτό γάλα τ'ά πορί-σματα της σύγχρονης διαιτητικής. Οι μεγαλύτεροι παιδίατροι του κόσμου συμφωνούν πως το γάλα «Σίσσυ» Έστρα δεν είναι ένα συ-νθησμένο κοτυρί με γάλα και ζα-χαρη. Είναι έμπλουτισμένο με φώ-σφορο, βιταμίνες Α, Β, και D, ά-σβεστό, μεταλλικά συστατικά, βειαμίνη γιά το νευρικό σύστημα, και ριμποφλαβίνη γιά την ισχυρο-ποίηση των ιστών. Κάτι δηλαδή που δεν θα βρήτε σε κανένα άλλο γάλα. Είναι μία πλήρης τροφή που θα δώση στο παιδί σας τ'ά συ-στατικά που χρειάζονται γιά την σωστή ανάπτυξη του. Ρωτήστε τον γιάτρο σας πρίν τ' άποφασίσετε. Θα σ'ας θεσάώση πως το γάλα «Σίσσυ» Έστρα είναι το πιά συγ-χρονισμένο. Το άποδεικνύει άλλω-στε και ή τεράστια έτήσια παραγω-γή των χιλίων διακοσίων έκατοι-μυριών κιλών γάλακτος του έργο-στασιού Gelderland - Overijssel, που τροφοδοτεί με γάλα «Σίσσυ» κάθε γωνιά της γής.

Ολο το Παρίσι μιλάει αυτές τις μέρες γιά την «Νουβέλ Βάγκ». Είναι κάτι που το βλέπει κανείς στα φο-ρέματα, στο μακιγια-ρίσμα, στο κτενίσμα.

Ελάτε ιδιαίτερα στον τομέα της κομώσεως ή «Νουβέλ Βάγκ» είναι άληθινά έπαναστατι-κή. Μιά καινοτομία που θα άλλα-ξη την ταυτότητα του κτενίσματος. Έπειτα από τ'ά ρολιά και το φυλ-λάρισμα των μαλλιών με τ'ά ύπερ-δολικά γυροφάν, το Παρίσι του 1961 λαοσάτη την μίξ-α-μπλί, που στήριζεται στην θεσιταχνία του κομμωτού και δεν χρειάζεται στέγνωμα. Άμέσως μετά το λούσι-μο ό κομμάτις δίνει την άπλη φόρ-μα του φτενιού κτενίσματος μ' ένα μηχανήμα που στεγνώνει και δι-νει ισχυρόωιστα μαλλιά μιά φινέ-ττα άσύγκριτη. Και κάτι που θα σ'ας έμβουσιάση. Ο μοναδικός κομ-ωτής που έχει ειδικευθ ή στην Ά-θήνα στον τύπο της «Νουβέλ Βάγκ» είναι ό Έμιλ της όδ ή Άκαδημίας 17. Μέσα σε μισή ώρα θα έχ ή δώ-σει στο κεφάλι σας την καινούρ-για γορμη χωρίς να χρειασθ ή να ψηθήτε μέσα στην κλό. Είναι ένα κτενίσμα νεανικό, κιάανο, ύπερο-χο. Και που στο Παρίσι κάνει αυτή τη στιγμή κρότο. Ός σας έμ-βουσιάση με την φυσικότητα και την θηλυκότητά του.

Amazing...

λο το Παρίσι μιλάει αυτές τις μέρες γιά την «Νουβέλ Βάγκ». Είναι κάτι που το βλέπει κανείς στα φο-ρέματα, στο μακιγια-ρίσμα, στο κτενίσμα.

Ελάτε το παιδάκι σας γεροκαμωμένο, δυνα-τό, με ροδοκόκκινο μουτράκι; Δώστε του να πιή το καινούργιο ζαχαρούχο «Σίσσυ» Έστρα!... Είναι μία όλοκληρω-μένη τροφή γιά όλες τις ηλικίες. Από το βρέφος μέχρι το δεκά-χρονο παιδί θα βρουν στο συμπε-πικωμένο αυτό γάλα τ'ά πορί-σματα της σύγχρονης διαιτητικής. Οι μεγαλύτεροι παιδίατροι του κόσμου συμφωνούν πως το γάλα «Σίσσυ» Έστρα δεν είναι ένα συ-νθησμένο κοτυρί με γάλα και ζα-χαρη. Είναι έμπλουτισμένο με φώ-σφορο, βιταμίνες Α, Β, και D, ά-σβεστό, μεταλλικά συστατικά, βειαμίνη γιά το νευρικό σύστημα, και ριμποφλαβίνη γιά την ισχυρο-ποίηση των ιστών. Κάτι δηλαδή που δεν θα βρήτε σε κανένα άλλο γάλα. Είναι μία πλήρης τροφή που θα δώση στο παιδί σας τ'ά συ-στατικά που χρειάζονται γιά την σωστή ανάπτυξη του. Ρωτήστε τον γιάτρο σας πρίν τ' άποφασίσετε. Θα σ'ας θεσάώση πως το γάλα «Σίσσυ» Έστρα είναι το πιά συγ-χρονισμένο. Το άποδεικνύει άλλω-στε και ή τεράστια έτήσια παραγω-γή των χιλίων διακοσίων έκατοι-μυριών κιλών γάλακτος του έργο-στασιού Gelderland - Overijssel, που τροφοδοτεί με γάλα «Σίσσυ» κάθε γωνιά της γής.

Ολο το Παρίσι μιλάει αυτές τις μέρες γιά την «Νουβέλ Βάγκ». Είναι κάτι που το βλέπει κανείς στα φο-ρέματα, στο μακιγια-ρίσμα, στο κτενίσμα.

Ελάτε ιδιαίτερα στον τομέα της κομώσεως ή «Νουβέλ Βάγκ» είναι άληθινά έπαναστατι-κή. Μιά καινοτομία που θα άλλα-ξη την ταυτότητα του κτενίσματος. Έπειτα από τ'ά ρολιά και το φυλ-λάρισμα των μαλλιών με τ'ά ύπερ-δολικά γυροφάν, το Παρίσι του 1961 λαοσάτη την μίξ-α-μπλί, που στήριζεται στην θεσιταχνία του κομμωτού και δεν χρειάζεται στέγνωμα. Άμέσως μετά το λούσι-μο ό κομμάτις δίνει την άπλη φόρ-μα του φτενιού κτενίσματος μ' ένα μηχανήμα που στεγνώνει και δι-νει ισχυρόωιστα μαλλιά μιά φινέ-ττα άσύγκριτη. Και κάτι που θα σ'ας έμβουσιάση. Ο μοναδικός κομ-ωτής που έχει ειδικευθ ή στην Ά-θήνα στον τύπο της «Νουβέλ Βάγκ» είναι ό Έμιλ της όδ ή Άκαδημίας 17. Μέσα σε μισή ώρα θα έχ ή δώ-σει στο κεφάλι σας την καινούρ-για γορμη χωρίς να χρειασθ ή να ψηθήτε μέσα στην κλό. Είναι ένα κτενίσμα νεανικό, κιάανο, ύπερο-χο. Και που στο Παρίσι κάνει αυτή τη στιγμή κρότο. Ός σας έμ-βουσιάση με την φυσικότητα και την θηλυκότητά του.

Ολο το Παρίσι μιλάει αυτές τις μέρες γιά την «Νουβέλ Βάγκ». Είναι κάτι που το βλέπει κανείς στα φο-ρέματα, στο μακιγια-ρίσμα, στο κτενίσμα.

Ελάτε ιδιαίτερα στον τομέα της κομώσεως ή «Νουβέλ Βάγκ» είναι άληθινά έπαναστατι-κή. Μιά καινοτομία που θα άλλα-ξη την ταυτότητα του κτενίσματος. Έπειτα από τ'ά ρολιά και το φυλ-λάρισμα των μαλλιών με τ'ά ύπερ-δολικά γυροφάν, το Παρίσι του 1961 λαοσάτη την μίξ-α-μπλί, που στήριζεται στην θεσιταχνία του κομμωτού και δεν χρειάζεται στέγνωμα. Άμέσως μετά το λούσι-μο ό κομμάτις δίνει την άπλη φόρ-μα του φτενιού κτενίσματος μ' ένα μηχανήμα που στεγνώνει και δι-νει ισχυρόωιστα μαλλιά μιά φινέ-ττα άσύγκριτη. Και κάτι που θα σ'ας έμβουσιάση. Ο μοναδικός κομ-ωτής που έχει ειδικευθ ή στην Ά-θήνα στον τύπο της «Νουβέλ Βάγκ» είναι ό Έμιλ της όδ ή Άκαδημίας 17. Μέσα σε μισή ώρα θα έχ ή δώ-σει στο κεφάλι σας την καινούρ-για γορμη χωρίς να χρειασθ ή να ψηθήτε μέσα στην κλό. Είναι ένα κτενίσμα νεανικό, κιάανο, ύπερο-χο. Και που στο Παρίσι κάνει αυτή τη στιγμή κρότο. Ός σας έμ-βουσιάση με την φυσικότητα και την θηλυκότητά του.

Ολο το Παρίσι μιλάει αυτές τις μέρες γιά την «Νουβέλ Βάγκ». Είναι κάτι που το βλέπει κανείς στα φο-ρέματα, στο μακιγια-ρίσμα, στο κτενίσμα.

Είμαι Ένθουσιασμένη...

ΜΕ ΤΟ ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ ΜΟΥ

SCHARPF

ΔΙΔΗΜ

ΔΕΚΕΛΕΣ

ΤΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ **SCHARPF**

Δέν συγκρίνονται δέν μοιάζουν με κανένα άλλο

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Δ. ΧΟΥΒΑΡΔΑΣ Ο.Ε.

ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 6 - ΤΗΛ. 32.183

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΑ ΤΗΝ ΛΑΜΨΗ ΕΝΟΣ ΣΤΙΛΒΩΜΑΤΟΣ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΟ ΚΕΡΙ

Τό εκλεκτό κερί της παρκετινής Μάνσιον κάνει τὰ έπιπλα καί τό πάτωμα νά λάμπουν. Μά την παρκετινή Μάνσιον δέν χρειάζεται πολύς κόπος γιατί στεγνώνει γρήγορα, γυαλίζει εύκολα, καί κρατάει πολύ.

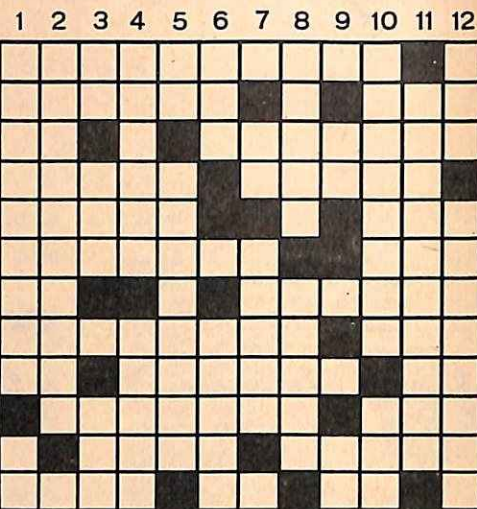

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Γνωστότατος παίκτης ... της Α.Ε.Κ.
- ... γλώσσα των περιλαμβάνει τους περισσότερους μουσικούς δ.ρους — Η άρχη... του τέλους.
- Η ώραίότερα ήμέρα του Μαρτίου! — Χώρισε πέρσι τον Γκρέιντζερ.
- Στο 24ο Πρό - Πό μας αντιμετώπισε, εκτός έδρας, την Ουνβινέ... καί έχασε (ένάρθως) — Σύνθηδες όνομα των Ρωσίδων.
- Κατά τον Άριστοτέλη έπρεπε νά είναι όλίγοι διά τον κατέχοντα όλίγο! (γεν.) — Ένα καράβι άπ' αυτό... με τις θαρκοϋλες του τις δυό...
- Ποιητική δόξα διά τους ... άπ' άρ. 2α' όριζον. τίως, ένάρθως — Προτασόμενον προσ. δίδει καί την έννοιαν του άτελούς.
- Πρό τώσαν άκριδώς έτών άπέθανεν ό Μότσαρτ — Θαλασσοπόρος άνακαλύψας την όμώνυμον πλησίον της Αυστραλίας νήσον.
- Τό πλέον εις την φύσιν διαδεδομένον άέριον — Πολλοί δέν έσυνήθισαν άκόμη την κατάργησιν της (άντιστρώφως).
- Νέτα — Ρήμα γνωστόν καί άπό την Κυριακήν προσεχκήν μας — Πρό τώσαν έτών άπέθανεν ό "Ολιβερ Κρέμδελ (δύς σύμφωνα άποδίδοντα άριζμητικάς τον ζητούμενον άριθμόν έτών).
- Πάτηρ του Μεγάλου Άννίβα — Άνήκει καί αύτή εις την χορτοκυμην.
- Η αίμωδία την άμβλύει αίσθητός (γεν.) — Διευκολύνουν μικροσυναλλαγάς (άντιστρ.).
- Κάποια σοφή σκέψη θα έκφράζη — Έπιφώνημα — Υποθετικών.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- Ένας άπό τους ένδοξότερους αυτοκράτορας του Βυζαντίου — Εί. ναι, ως κλίμα, ύγιεινό (προφερ. μαζύ).
- Υπονοεί, κατ' επέκτασιν, καί την πεπλανημένην γνώμη.

- Κητικόν — Γράφε, βλέπε ... — Χαριστική δολη διά τόν βασιλέα ... του ακακίου.
- Υπομονητικός, καρτερικός (άρχ) — Αυτόν τόν άντικατέστησε τό σταυρόλεξο (αίτ. δημ.).
- Ίσπαλία... άνευ τερμάτων, έκτερωθεν — Λεγόμενον στο έτερον ήμισυ είναι τρυφερότατον καί άφορά ... αυτόν.
- Τό κύριον χαρακτηριστικόν του προσώπου του Μωσαντέκ — Καί ματαρά τόν λένε, άντιστρώφως (αίτ.).
- Τό κοντό μας νήμα... — Παίζει σπουδαίο ρόλο ... στο ροχαλητό.
- Διοικητική περιφέρεια — Ό άνάντης την κώδει.
- Μισοφύγαρο ... προφερόμενα μαζύ (καθαρ.) — Έδω φυσάει ό σιρόκος ... έν συντημσει.
- Στίς κουέντες των Έλλήνων μιά άπό τις πιό συχνές προτάσεις ή όποία σπανίως άμωσ έκπληρώνεται — Ένα πασίγνωστο έργο του Κνωύ Χάμσον.
- Δέν είναι πάντοτε αί συναντήσεις των ποδοσφαιρικών μας ομάδων...
- Κινήσεων ρυθμιστής — Ποτόν που μοιάζει προς τό κεφίρ καί λέγεται καί κουμής.

ΖΙΓΚ ΖΑΓΚ

Ό σκοπός του ένδιαφέροντος καί διασκεδαστικού αυτού άτομικού, άλλα καί όμαδικού παιχνιδιού, είναι νά έπιτύχη κανείς όσο τό δυνατόν μεγαλύτερη βαθμολογία στο σχηματισμό λέξεων.

Άρχίστε λοιπόν άπό όποιαδήποτε γραμμή θέλετε καί προχωρήστε άπό τό τετράγωνο αυτό σε όποιοδήποτε γειτονικό πάντοτε, τετράγωνο όριζοντίως, καθεώς ή διαγωνίως, προσπαθώντας νά διαβάσετε την μεγαλύτερη λέξη που μπορείτε νά βρήτε.

Σημειώστε τώρα τη λέξη, που βρήκατε καί σθήστε στα τετράγωνα τά γράμματα που μεταχειρισθήκατε.

Ψάξτε τώρα για μιάν άλλη λέξη καί συνεχίστε έως ότου δέν μπορείται νά βρήτε άλλες.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

Για κάθε λέξη τών δύο γραμμάτων μετρήσετε 1 βαθμό.

Για κάθε λέξη τών 3 γραμμάτων μετρήσετε 3 βαθμούς.

Για κάθε λέξη τών 4 γραμμάτων μετρήσετε 5 βαθμούς.

Για κάθε λέξη τών 5 γραμμάτων μετρήσετε 7 βαθμούς.

Για κάθε λέξη τών 6 γραμμάτων μετρήσετε 9 βαθμούς.

Για κάθε λέξη τών 7 γραμμάτων μετρήσετε 11 βαθμούς.

Για κάθε λέξη τών 8 γραμμάτων μετρήσετε 13 βαθμούς.

Για κάθε λέξη τών 9 γραμμάτων μετρήσετε 15 βαθμούς.

Καί ούτω καθ' έξης, προσθέτοντας δύο πάντοτε βαθμούς για κάθε πρόσθετο γράμμα.

Προσέξτε τώρα τό σύνολο τών βαθμών που μόρωσατε νά πετύχετε. Βαθμοί άπό 1-29 βαθμολογούνται με «ΜΕΤΡΙΑ».

Βαθμοί άπό 30-35 βαθμολογούνται με «ΑΡΚΕΤΑ ΚΑΛΑ».

Βαθμοί άπό 36-40 βαθμολογούνται με «ΚΑΛΑ».

Βαθμοί άπό 41-45 βαθμολογούνται με «ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ».

Βαθμοί άπό 46 καί άνω βαθμολογούνται με «ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ».

ΤΙ ΛΕΝΕ Τ'ΑΣΤΡΑ

Για την έβδομάδα άπό 7 έως 14 Άπριλίου 1961

- ΚΡΙΟΣ.** Για όσους γεννήθηκαν άπό 21 Μαρτίου-20 Άπριλίου
- Τά σχέδια που κάνετε δέν έχουν καμιά βάσιμη έλπίδα επιτυχίας. Μή προσπαθήτε νά ρίξετε τά δάρη στους άλλους. Τά λάθη είναι για τους ανθρώπους. Εύνοική ήμέρα: Παρασκευή, άριθμός 1.
- ΤΑΥΡΟΣ.** Για όσους γεννήθηκαν άπό 21 Άπριλίου-21 Μαΐου
- Οί τολμωρές σας ένέργειες έχουν κάνει τους άντιπάλους σας νά προσέχουν περισσότερο τις κινήσεις σας. Προσέξαιήτε. Εύνοική ήμέρα: Τρίτη, άριθμός 3.
- ΔΙΔΥΜΟΙ.** Για όσους γεννήθηκαν άπό 22 Μαΐου - 21 Ιουνίου
- Οί κίνδυνοι είναι περισσότεροι άπ' ό,τι νομίζετε. Προσέξτε πολύ πριν άποφασίσετε κάτι που μπορεί νά σας έκθέσει. Εύνοική ήμέρα: Κυριακή, άριθμός 6.
- ΚΑΡΚΙΝΟΣ.** Για όσους γεννήθηκαν άπό 22 Ιουν.-22 Ιουλίου
- Οί συνδυασμοί που σας προτείνουν δέν ταιριάζουν με τις άρχες που έχετε για την μελλοντική σας εξέλιξη. Συμβουλευήτε τους άλλους. Εύνοική ήμέρα: Πέμπτη, άριθμός 3.
- ΛΕΩΝ.** Για όσους γεννήθηκαν άπό 23 Ιουλίου-22 Αυγούστου
- Οί προθέσεις τους δέν είναι έκείνες που έλπίζετε. Μή άπογορευθήτε άπό την τακτική ώρισμένων φίλων. Εύνοική ήμέρα: Δευτέρα, άριθμός 2.
- ΠΑΡΘΕΝΟΣ.** Για όσους γεννήθηκαν άπό 23 Αυγ.-22 Σ)ρίου
- Τό σημείο όπου πρέπει νά δράσετε είναι γνωστό. Δέν άξίζει τον κόπο νά διακινδυνεύσετε τόση εργασία για τό τίποτε. Εύνοική ήμέρα: Παρασκευή, άριθμός 6.
- ΖΥΓΟΣ.** Για όσους γεννήθηκαν άπό 23 Σ)μβρίου - 22 Οκτωβ.
- Κλονίζετε ή έμπιστοσύνη σας για κάποιο ζήτημα που έλπίζατε πως σύντομα θα διευθετηθή. Πρέπει νά διατηρήσετε την ψυχραιμία σας. Εύνοική ήμέρα: Τρίτη, άριθμός 9.
- ΣΚΟΡΠΙΟΣ.** Για όσους γεννήθηκαν άπό 23 Οκτ.-22 Ν)ρίου
- Η διχόνοια θα σας κάνει νά χάσετε πολλές εύκαιρίες που θα παρουσιασθούν στον επαγγελματικό σας τομέα. Εύνοική ήμέρα: Σάββατον, άριθμός 4.
- ΤΟΞΟΤΗΣ.** Για όσους γεννήθηκαν άπό 23 Ν)ρίου-22 Δ)ρίου
- Θέλουν νά δούν πως θα χειρισθήτε τό ζήτημα πριν άποφασίσουν την στάση που θα τηρήσουν μέχρι τό τέλος. Συγκρατηήτε. Εύνοική ήμέρα: Πέμπτη, άριθμός 2.
- ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ.** Για όσους γεννήθηκαν άπό 22 Δ)ρίου-19 Ιαν.
- Τεμπελιάζετε άφες-άφες καί δίνετε στους άλλους την έντύπωση ότι άμελείτε πολλά πράγματα. Καιρός νά δράσετε. Θα κερδίσετε. Εύνοική ήμέρα: Κυριακή, άριθμός 9.
- ΥΔΡΟΧΟΟΣ.** Για όσους γεννήθηκαν άπό 20 Ιαν.-18 Φ)ρίου
- Πρέπει νά άναμετρήσετε τις δυνάμεις σας πριν άποφασίσετε νά ενεργήσετε. Οί άντίπαλοί σας είναι πολύ ισχυρότεροι άπ' ό,τι νομίζετε. Εύνοική ήμέρα: Τρίτη, άριθμός 8.
- ΙΧΘΥΕΣ.** Για όσους γεννήθηκαν άπό 19 Φ)ρίου-20 Μαρτίου
- Μή ξεχνάτε πως τό ψεύμα δέν είναι λύση για καμιά περίπτωση. Πρέπει νά στηριχθήτε στις δικές σας δυνάμεις. Θάρρος. Εύνοική ήμέρα: Τετάρτη, άριθμός 3.

Ποιές διαφορές

Τό δεύτερο σκίτσο διαφέρει άπό τό πρώτο σε 7 σημεία. Μπορείτε νά τά βρήτε;

Sabrina

NEW CREAM MASCARA

Κάθε γυναίκα μπορεί νά άποκτήση τά ωραιότερα λαμπερά μάτια...

★ **Η κρέμα θλεφαριδών ΣΑΜΠΡΙΝΑ** μεγαλώνει καί δυναμώνει τις άδύνατες κοντές καί σπαμένες θλεφαρίδες.

★ **Τό μολύβι φρυδιών ΣΑΜΠΡΙΝΑ** συμπληρώνει την γοητεία της γυναικείας όμορφιάς σας

★ **Τό Ρίμμελ ΣΑΜΠΡΙΝΑ** διατηρεί τις θλεφαρίδες κυρισμένες προς τά επάνω καθ' όλην την διάρκειαν της ήμέρας.

★ **Μάτια λαμπερά σαν άστέρια**

audiotape

Αί καλλίτεραι ταινίες μαγνητοφώνου του κόσμου.

Γεν. Αντιπροσωπεία

Π. Α. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Πανεπιστημίου 16 - Τηλ. 625.181

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΩΛΗΣΕΩΝ

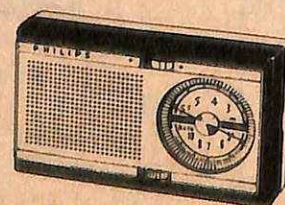
ΑΘΗΝΑΙ Σ. ΜΟΥΧΑΣ Πανεπιστημίου 41 - Τηλ. 34.032

ΘΕΣ ΝΙΚΗ: ΑΜΠΡΑΒΑΝΕΛ & ΜΠΕΒΕΝΙΣΤΕ Στοό Ιαούλ - Τηλ. 75.598

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΤΡΑΝΖΙΣΤΟΡ ΦΙΛΙΠΣ

Σας επιτρέπουν να απολαμβάνετε τη μουσική της άρεσκειάς σας όπου κι αν βρίσκεσθε. Λειτουργούν σε όλα τα μήκη κύματος, είναι μοντέρνα σε γραμμή, δαυμαστής αποδόσεως και προπάντων οικονομικά.

LO X 90 T

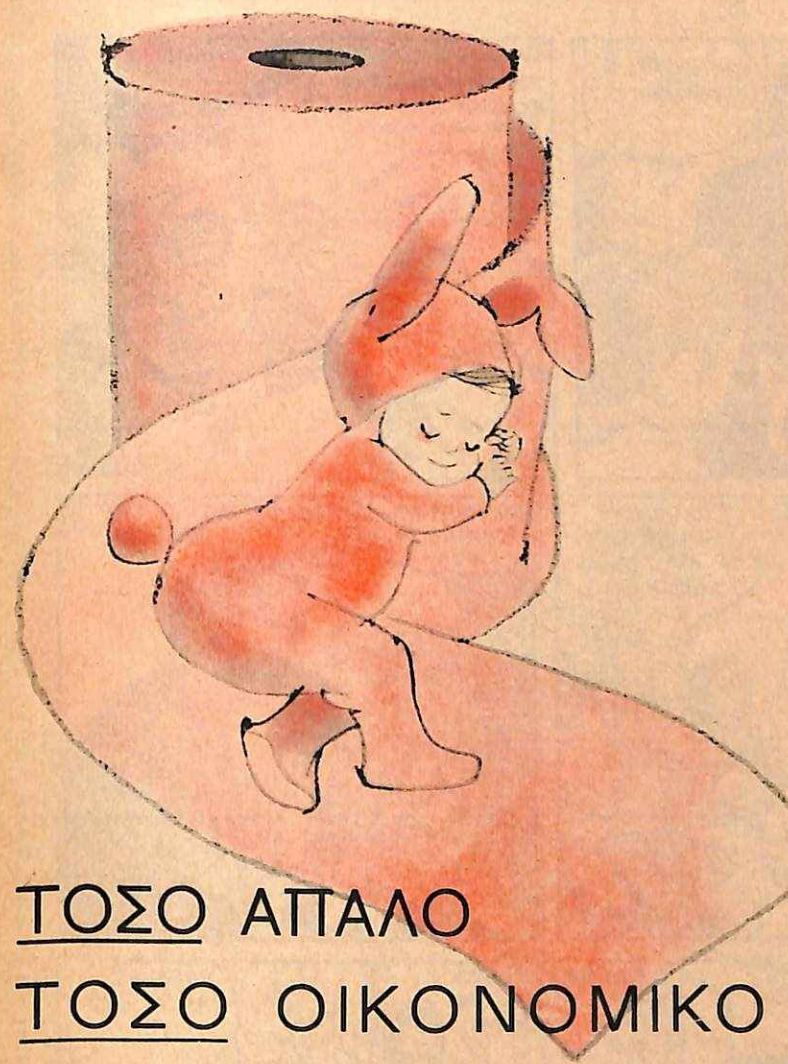
L3 X 95 T

L4 X 90 T

Waldorf

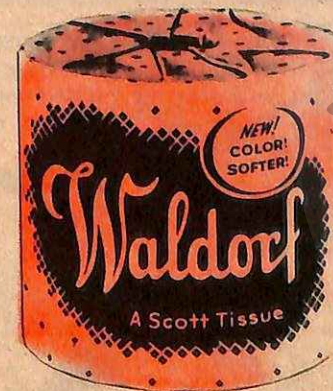

ΤΟΣΟ ΑΠΑΛΟ ΤΟΣΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ

ΤΟ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΧΑΡΤΙ ΤΟΥΑΛΕΤΑΣ WALDORF
(Τό γνωστό εν 'Ελλάδι "Βάλντορφ")

"Ένα νέο είδος απαλότητας στα
χαρτιά τουαλέτας.

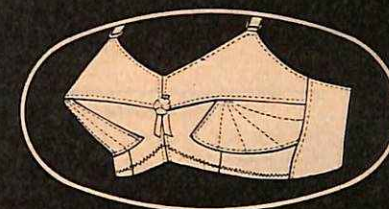
Χάρis εις την ειδικήν επεξεργασίαν του, κατά την αποκλειστικήν μέθοδον «Air-Puffed» της εταιρίας Scott, το χαρτί τουαλέτας Waldorf είναι καταπληκτικά απαλό, λεπτό και συνδυάζει τεραστίαν απορροφητικότητα και άντοχήν.
Σε τέσσαρες απαλούς χρωματισμούς: κίτρινο, ρόζ, λευκό και θαλασσί.
Μεγάλη οικονομία.
650 κομμάτια σε κάθε ρόλον.

*WALDORF, ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΓΕΙΝ

maidenform

Εισαγωγή ΕΞ @ U.S.A.

ΟΝΕΙΡΩΔΗ
ΜΟΝΤΕΛΑ

στο

ΦΩΚΙΩΝΟΣ 13 ΔΕΛΤΑ

ΤΟ ΞΥΡΙΣΜΑ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ
ΜΕ ΤΟ.....ΞΥΡΙΣΜΑ— ΑΛΛΑ ΜΕ

AKIT

Λοσιόν για.....μετά το ξύρισμα

ΛΥΣΕΙΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 285

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. ΝΕΣΤΟΡΙΔΗΣ, 2. ΙΤΑΛΟΙ — ΤΑΥ, 3. ΚΕ' (25η) — ΣΙΜ- ΜΟΝΣ (ΤΖΗΝ), 4. Η «ΡΟΜΑ» — ΣΟΝΙΑ, 5. ΦΟΡΩΝ — ΧΙΟ, 6. Ο «ΔΑΝΤΗΣ» — ΗΜΙ, 7. ΡΟ' = 170 (1961) — 170 = 1791!) — ΤΑΣΜΑΝ, 8. ΟΞΥΓΟΝΟΝ — ΟΚΑ, 9. ΣΙ — ΡΥΘΜΑΙ (ρύ- σαι...) — ΤΓ' = 303 (1961) — 303 = 1658!), 10. ΑΜΙΛΚΑΣ — ΠΟΛ, 11. ΑΦΗΣ — ΛΙΑΝΑ, 12. ΡΗΤΟ — ΑΧ — ΑΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ — ΕΡ (ΕΗ- ΡΟ), 2. ΕΤΕΡΟΔΟΞΙΑ, 3. ΣΑ — ΟΡΑ — ΜΑΤ, 4. ΤΛΗΜΟΝ — ΓΡΙΦΟ, 5. Ο-Ο — ΑΝΤΡΟΥ- ΛΗ, 6. ΡΙΣ — ΑΣΚΟΝ, 7. ΙΣ — ΣΤΟΜΑ, 8. ΔΗΜΟΣ — ΑΝΑΣΑ, 9. ΜΝ (ΜΗΝΗ) — Ν.Α. (Νοτιοα- νατολικός), 10. ΣΤΟΙΧΗΜΑ — ΠΑΝ, 11. ΑΝΑΙΜΑΚΤΟΙ, 12. ΜΥΣ — ΟΙΝΟΓΑΛΛ.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΑΡ. 285

Ο ειδικός συνεργάτης μας επέ- τηξε με τον συνδυασμόν των λέξε-

ων: ΟΤΕ — ΛΟΥΠΙΝΑ — ΤΕ- ΟΝΤΑ — ΝΙΚΟ — ΝΕΩΣ — ΑΙ- ΣΘΗΤΩΣ, σύνολον 46 βαθμών. Καλύτερους ίσως συνδυασμούς να επιτύχουν αναγνώσται μας με δοκι- μὰς λέξεων σαν: ΤΟΥΛΠΑΝΙ — ΕΣΘΟΝΙΑ — ΣΤΗΘΙΚΟΝ — ΣΤΩ-ΙΚΟΙ — ΑΤΙΜΙΑΝ — ΑΙ- ΣΘΗΤΙΚΟ — ΗΘΙΚΟΝ — ΑΙΜΑ- ΤΑ κ. λ. π.

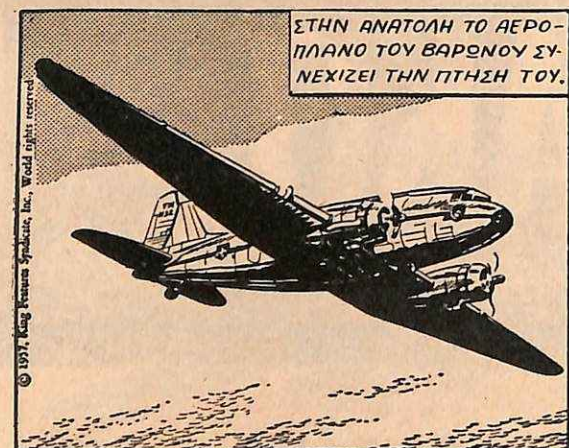
ΖΙΓΚ — ΖΑΓΚ ΑΡ. 285

1. Της αριστερής κοπέλλας δια- φέρεi η παλάμη του τεντωμένου χε- ριού της, 2. Της μεσαίας κοπέ- λας, το αριστερό χέρι, που μόλις φαίνεται, έχει μετακινηθῆ πρὸς τὰ πίσω, 3. Της κοπέλλας με τὰ μαύ- ρα, δεξιά, το μαγιά στην πλάτη ἔ- χει διαφορετικό καρρέ, 4. Της ἰ- διᾶς ἡ σκιά τοῦ ἀριστεροῦ της πο- διοῦ στὸ ἔδαφος ἔχει διαφορετικὴ κατεύθυνση, 5. Στὴν ἐπίτοιχον φω- τογραφία τὸ πίσω χέρι τῆς γυναί- κας ποὺ γυμνάζεται ἔχει χαμηλώ- σει, 6. Πίσω ἀπ' τὴν κοπέλλα στ' ἀριστερὰ τὸ σκούρο φύλλωμα τῶν δένδρων διαφέρει, 7. Ἐπάνω ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ στὴ λέξη «ΓΥ- ΜΝΑΣΤΙΚΗΣ» τὸ γράμμα «Κ» δι- αφέρει.

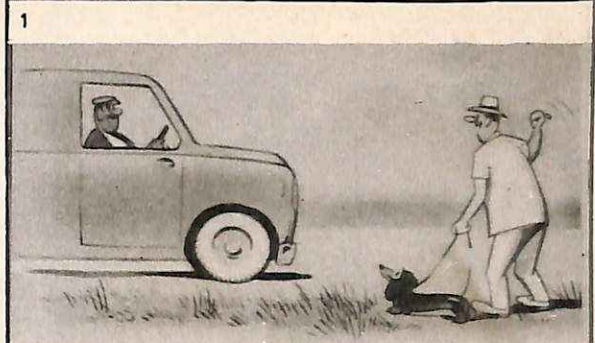
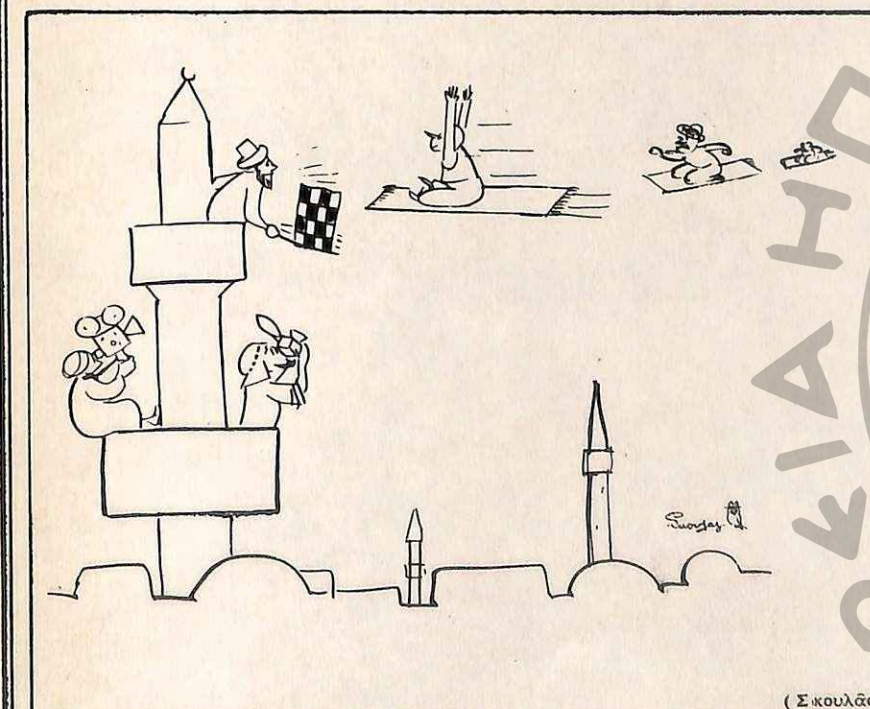
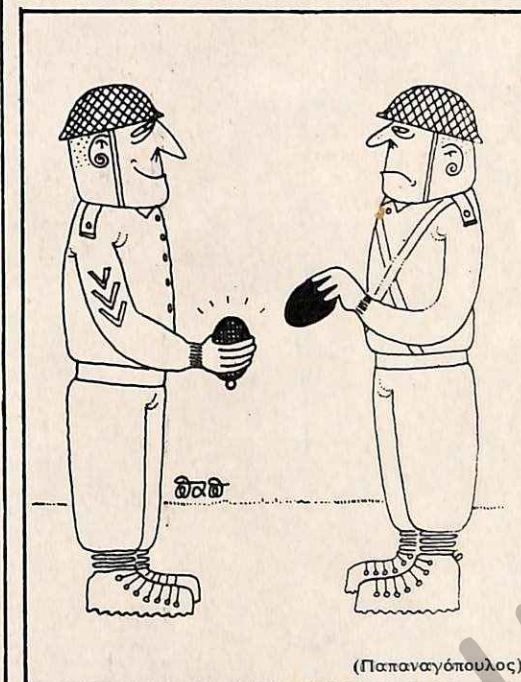
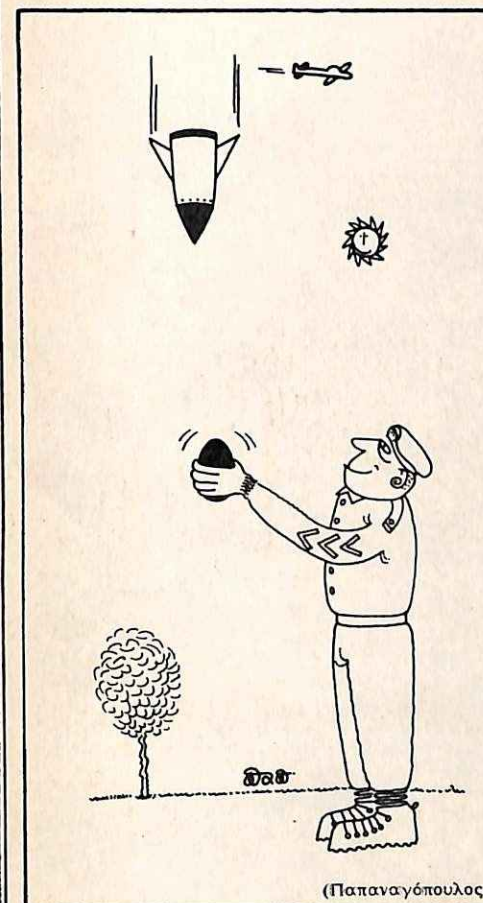
ΜΕ ΤΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΣΑΣ ΚΟΙΤᾶ
ΟΛΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ

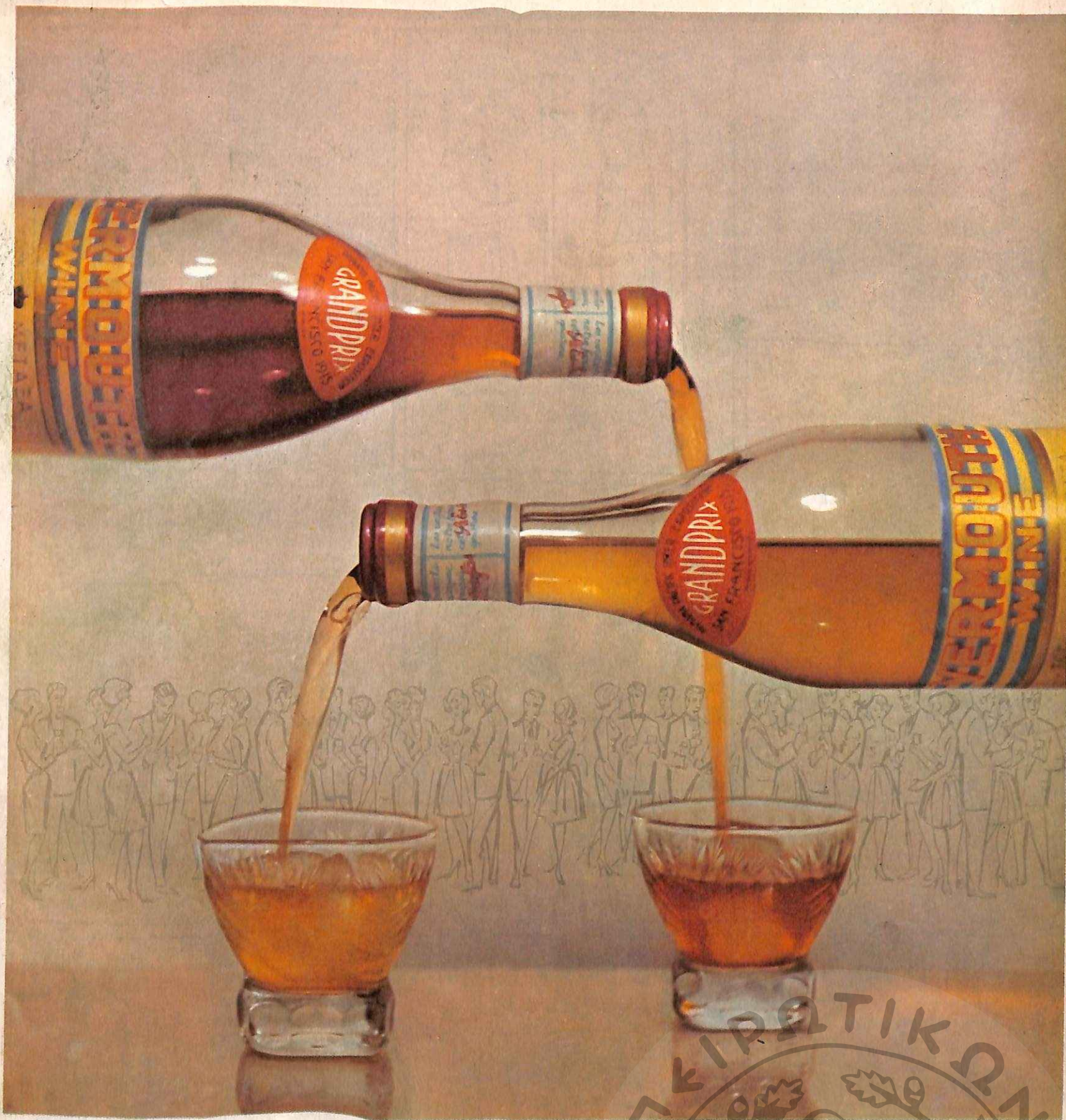
Ρίπ Κίρμπυ

Δέσμια του έκβιαστή Σίλκ Κάρτερ, ή Σειρήνα, ή ωραία χορεύτρια ενός παρισινού καμπαρέ, κλέβει από τον Άμερικανό γεωλόγο Τζίμμι Τζέιμς έναν πολύτιμο χάρτη πετρελαιοφόρων περιοχών. Ο Κάρτερ πυροβολεί τον Τζέιμς, που επιχειρήσε να ξαναπάρη τον χάρτη του, και κατορθώνει να ξεφύγει από την καταδίωξη του Ρίπ Κίρμπυ, παίρνοντας μαζί του και την Σειρήνα. Οι δύο τους φεύγουν για τη Βόρειο Αφρική.

Χιούμορ

Είναι καλύτερο...

Είναι Βερμούτ
ΜΕΤΑΞΑ

ΛΕΥΚΟ ΚΑΙ ΚΟΚΚΙΝΟ

ΑΠΟ ΤΟ 1888

